

Khó lắm phải không anh?

Contents

Khó lắm phải không anh?	2
1. Chương 1: Một Tháng Trước Ngày Đi Chơi	2
2. Chương 2: Áp Thấp Nhiệt Đới	4
3. Chương 3: Đến Rồi!	6
4. Chương 4: Ngày Song Đôi	11
5. Chương 5: Yêu - Thương Hại	13
6. Chương 6: Thuốc?	16
7. Chương 7: Gánh Một Mình Em Là Được Rồi!	19
8. Chương 8: Sốc Trễ	20
9. Chương 9: Ác Ma! Em Chỉ Cần Anh Hạnh Phúc!	22
10. Chương 10: Thử Tôi Muốn Là Hạnh Phúc. Anh Có Thể Mang Lại Cho Tôi À?	26
11. Chương 11: Em Sẽ Hành Hạ Anh Cho Đến Chết.	28
12. Chương 12: Chẳng Phải Em Đã Hạnh Phúc Rồi Sao?	30
13. Chương 13: Em Đâu Có Quên!	32
14. Chương 14: Về Bên Em Anh Nhé!	35
15. Chương 15: Đôi Khi, Hạnh Phúc Chỉ Đơn Giản Là Thế!	38
16. Chương 16: Trời Xanh Màu Đỏ	40
17. Chương 17: Em Ổn Mà!	43
18. Chương 18: Chỉ Có Trời Mới Biết - Màu Tím.	46
19. Chương 19: Máu Lạnh	48
20. Chương 20: Chiếm Lĩnh	50
21. Chương 21: Đen - Trắng	52
22. Chương 22: Đặng Gia	55
23. Chương 23: Anh Là Siêu Nhân! (1)	56
24. Chương 24: Anh Là Siêu Nhân! (2)	58
25. Chương 25: Chậm Tiêu	62
26. Chương 26: Sự Phản Bội Có Đáng Để Rơi Nước Mắt?	65
27. Chương 27: Cái Gì Gọi Là Tình Yêu?	68
28. Chương 28: Bóp Méo Sự Thật	71
29. Chương 29: Hứa Thẳng	74
30. Chương 30: Ích Kỷ	76
31. Chương 31: Kẻ Bạc Tình?	79
32. Chương 32: Đừng Hi Vọng.	81
33. Chương 33: Em Có Thể Thoát Khỏi Mê Cung?	85
34. Chương 34: Loạn Nảo	87
35. Chương 35: Đêm Cuối Cùng! (1)	90
36. Thuyano Xin Lỗi	94
37. Chương 36: Đêm Cuối Cùng (2)	95
38. Chương 37: Là Anh Bám Hay Em Bám Đây?	97

Khó lắm phải không anh?

Giới thiệu

_ Nam: Chính: Đặng Khánh Phong Phụ: Lý Anh Kiệt _ Nữ: Chính: Hứa Ngọc Di Phụ: Hà Tử Di Phụ:

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kho-lam-phai-khong-anh>

1. Chương 1: Một Tháng Trước Ngày Đi Chơi

6:00 sáng

Reng.... Reng..... Reng.....

_ Sao mà reo sớm quá vậy không biết! - cô cực nhọc với lấy chiếc đồng hồ.

Hôm nay...

Hôm nay thứ....

Hôm nay thứ...

Thứ hai đầu tuần.

Aaa! Trễ rồi!

Ngọc Di nhảy vọt xuống giường, chạy thẳng vào phòng tắm.

_ Di ơi! Dậy đi con! - mẹ Linh Đan (mẹ cô) - Xe đến rồi kìa!

_ Con đây! Con đây!

Cô chạy như bay xuống nhà.

Phù! May quá! Tí nữa là bị bỏ rồi!

Đã lên được xe bus rồi, nhưng.... Chỗ đâu mà ngồi? Trong xe chật cứng người.

_ A! Còn một chỗ trống ở cuối xe! - Di vội vàng yên vị trên chiếc ghế đó.

Xe bus dừng lại ở trạm 3, sắp đến trường rồi. Mọi người lên lên xuống xuống xe nườm nượp.

Di vươn vai uể oải, mới đầu tuần mà như vậy rồi! Chắc xui cả tuần quá!

_ Ô! - cô bỗng hét lên chỉ vì trong xe có người học chung trường với cô.

Anh ấy là ai vậy nhỉ? Cũng đẹp trai đấy chứ!

Thoáng một lát xe đã đến trường.

Anh đi cùng dãy với cô. Thì ra, anh học lớp 12A, bên cạnh lớp 11B của cô.

Buổi sáng có tiết Toán ưa thích của cô nhưng cô không tài nào tập trung được.

Anh tên là gì nhỉ?

Tùng..... Tùng..... Tùng

Mừng quá! Cuối cùng cũng đến giờ ăn trưa. Cô đi một mạch đến phòng ăn. Đói lắm rồi!

_ Ngọc Di! - anh Kiệt ở đâu thành linh xuất hiện trước mặt cô khiến cô giật mình nhảy lùi về phía sau.

_ A! Anh định hù chết em hả? - Di ôm ngực.

_ Hè này công ti tổ chức đi chơi. Em có đi không? - Anh Kiệt và cô cùng đi về phòng qua bao con mắt ghen tị.

_ Dạ có chứ! Anh có đi không?

_ Đường nhiên rồi! Anh còn rủ thằng bạn thân của anh nữa!

_ Ai vậy anh? - Ngọc Di thắc mắc

_ Nó kia! Đặng Khánh Phong đó! - anh chỉ tay về phía cái bàn ở trong góc.

_ Dạ???!! Là anh đó sao? - nhìn theo hướng tay của anh mà cô cảm thấy sốc vô cùng.

CHÍNH LÀ ANH GẶP TRÊN XE BUS

_ Em quen nó à? - anh Kiệt ngạc nhiên trước biểu cảm của cô

_ Dạ không không!! Thôi anh đi ăn đi! - cô xua tay.

_ Ủ! Em ăn ngon! - Kiệt xoa đầu cô rồi quay lưng đi.

_ Ngọc Di! Ăn nhanh lên! Tớ đợi cậu ở trên lớp nha! - Hoàng My vừa đi dọn khay cơm vừa nói.

Cô không trả lời mà chỉ nhìn theo bước chân của nó.

Quả thật, không trả lời thì nó cũng hiểu ý của cô. Nhiều khi nó còn hiểu rõ con người cô hơn cả bản thân cô nữa.

Ngọc Di và Hoàng My là bạn thân từ nhỏ. Nói chữ “thân” vậy thôi chứ hai đứa như chị em ruột, cái gì cũng chia sẻ cho nhau, không giấu nhau dù chỉ là chuyện thường ngày hay chuyện nhỏ nhặt.

Nhà cạnh nhau nên Di và My cứ tới tới lui lui nhà nhau suốt.

Càng lớn càng thân.

_ Sao? Tím tím có việc gì? - Ngọc Di ngồi xuống chiếu.

_ Hôm nay cậu làm sao vậy? Cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn? Thích anh nào rồi phải không? - My vỗ vỗ lên cái gối trống đặt cạnh mình.

_ Tím tím làm sao đâu! Cậu cứ thích đoán mò! - Di thản nhiên nằm xuống.

Hai đứa xoay mặt nhìn nhau.

_ Đặng Khánh Phong. Tên cũng đẹp đấy chứ! Cũng điển trai! - Hoàng My cười mỉm.

_ Sao cậu biết? - Ngọc Di hoảng hốt như người làm việc xấu bị người ta phát giác.

_ Thừa nhận rồi phải không? Tím tím biết hết!

2. Chương 2: Áp Thấp Nhiệt Đới

6:00 chiều

Xe thả mọi người xuống trước khách sạn.

__ Chào em! - giọng nói vừa lạ vừa quen cất lên.

__ A! Anh Phong! - là anh, cô cười tươi.

Trông anh khác mọi ngày quá! Cái vẻ lạnh lùng thường ngày đã biến đi đâu mất dù chỉ một ít.

__ Sao mà mặt đỏ vậy? - anh Kiệt xoa xoa đầu tôi.

__ Làm gì có đầu! Anh chỉ giỏi chọc em thôi à! - tôi phụng phịu.

A! Nặng quá! Ngọc Di mang theo tận 2 cái vali. Một cũng phải!

__ Anh cầm hộ cho! - Phong kéo 2 cái vali khỏi tay cô.

__ Thôi! Em tự làm được mà! - cô giữ lại

__ Để anh xách cho! Bình thường nhìn em đã nhỏ rồi, bây giờ nhìn em như bị 2 cái vali che luôn! - anh kéo đi một mạch.

O! Anh đi bỏ lại tôi đứng ngơ ngác.

Haizzz! Di thở dài nhìn ra cửa sổ phòng.

Phong cảnh hữu tình quá! Nha Trang quả đúng là một nơi thích hợp với những đôi uyên ương!

Trời chập tối nên các vì tinh tú vẫn chưa xuất hiện rõ lắm. Chúng mập mờ, thoát ần thoát hiện. Càng nghĩ cô càng thấy các vì sao đó sao giống tình cảm của cô bây giờ quá. Lúc thì tim loạn nhịp vì anh, lúc lại giống như người vô cảm dù có anh ngay bên cạnh.

__ Đặng Khánh Phong! - tiếng hét ai oán của anh Kiệt cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

Ngọc Di quay đầu lại.

Khánh Phong ngẩng đầu lên với ánh mắt ngạc nhiên có chút không quan tâm nhìn Anh Kiệt.

__ Mà nghĩ sao mà mê cái điện thoại hơn tao vậy hả? Mà nên nhớ là mày đi chơi với tao á nha! Mày có tin là tao đá mày ra khỏi phòng ngay và luôn không? - anh Kiệt nói một tràng dài.

__ Ngủ đi! - Khánh Phong trả lời ngắn gọn. Vốn dĩ anh đã không thèm để tâm đến thằng bạn nói nhiều này rồi.

__ Xí! Ai thèm chơi với mày! -Anh Kiệt lết qua giường cô - Đi! Chơi với anh đi! Nha nha nha!

__ Thôi! Em buồn ngủ lắm! Mình chơi trò thi xem ai ngủ trước nha! - cô trèo lên giường.

__ Ok luôn!

Di nhắm mắt giả vờ ngủ để đối phó với anh Kiệt, nhưng ai ngờ, cô chìm luôn vào giấc ngủ.

__ Đặng Khánh Phong! Em thích anh! - một cách ngại ngùng, cô thổ lộ.

__

Anh không trả lời mà quay lưng về phía cô, bỏ đi với cô gái xinh đẹp nào đó.

Ngọc Di ngồi sụp xuống đất, nước mắt lặng lẽ rơi. Cô không muốn anh trở về bên cô chỉ vì lòng thương hại, chỉ vì những giọt nước mắt đang lăn dài trên đôi má của cô.

— Làm ơn! Đừng bỏ rơi em! Đừng đi! Đừng đi mà! - cuối cùng trái tim cũng thắng lý trí. Cuối cùng cô cũng cầu xin anh quay về.

Ngọc Di cô thật là ngu ngốc quá!

— Di ơi! Di! Em bị làm sao vậy? Tỉnh dậy đi em! - anh Kiệt giúp tôi thoát khỏi cơn ác mộng ban này.

Phù! Khủng khiếp quá! Cô rùng mình.

— Gặp ác mộng phải không? Đừng sợ nữa! Có anh ở bên em rồi! - thấy cô mặt mày trắng bệch, Anh Kiệt ôm cô vào lòng.

— Các anh chị chưa ngủ sao? Đã nửa đêm rồi đó! - Di vừa nhìn đồng hồ vừa nói.

— Chưa ngủ được đâu em! Thành Phong nó đang thua trận mà! Phải thừa thắng xông lên chứ! - anh Kiệt buông cô ra, đi về phía mọi người đang tụ họp chơi tù tì uống bia ở giữa phòng.

— Uống bia có hại cho sức khỏe lắm đó! - cô lo lắng

— Hay là tụi mình xuống sảnh chơi đi! Ở đây ồn ào sao em nó ngủ! - chị Lam ngủ chung phòng gợi ý

— Ok luôn! - anh Kiệt đồng ý ngay

— Thôi thôi! Hai người đi đi! Tao mệt lắm rồi! - Khánh Phong từ chối.

Anh uống hơi nhiều nên muốn ngủ.

Hai người kia nhanh chóng ra ngoài, để lại cô ngại ngùng nhìn anh, không dám chớp mắt.

— Sao? Anh nghe lời em không uống bia nữa rồi đó! Trở về bên anh được chứ? Đừng xa anh nữa! Anh nhớ em lắm! Tử Di.....!!!! - Phong trèo lên giường cô, vòng tay ôm lấy cô.

— Ồ! Anh say quá rồi! Về giường ngủ đi! - Ngọc Di vỗ vỗ vào má anh.

Không những không buông cô ra mà anh còn siết chặt cô hơn, luôn miệng gọi tên Tử Di.

Tử Di. Cô ta là ai chứ? Sao anh lại gọi cô là Tử Di? Cô là Ngọc Di mà.

— Tôi không phải là Tử Di gì đó của anh! Buông tôi ra! - tức giận dồn nén, cô hét lên.

Khánh Phong mở mắt ra, hình như anh đã nhận ra điều gì đó nên lập tức đứng dậy:

— Xin lỗi em! Anh xin lỗi! Ngủ ngoan!

Trong phòng chỉ còn lại một mình cô đơn độc, lạnh lẽo. Anh đã bỏ đi rồi.

Mặc kệ anh, không quan tâm nữa. Cô nên ngủ thôi!

Nằm xuống giường, từ từ khép đôi mắt to tròn lại...

15 phút trôi qua...

Ư....

Ư....

AAAAAA! Sao không ngủ được? Sao cái cô Tử Di cứ lẩn quẩn hoài trong đầu cô không chịu ra vậy?

Cô gọi điện cho Hoàng My.

— Ta đây! - My trả lời với giọng ngái ngủ

— My ơi!..... - cô kể lại toàn bộ câu chuyện cho My

— Trời ơi! Chính là Hà Tử Di đó!

— Là ai vậy? Sao cậu biết? - cô thắc mắc

__ Đã từng xảy ra scandal lớn giữa Đặng Khánh Phong và Hà Tử Di vài năm trước, nhưng chuyện gì thì không ai biết!

__ Vậy sao? Thôi! Cậu ngủ tiếp đi! - Ngọc Di ngây người

__ Ô! Con nhỏ này! Chưa nói xong mà! - My cày nhàu

Tút.... Tút.....tút.....

Cô gạt máy.

3. Chương 3: Đến Rồi!

Tạch..... Tạch..... Tạch.....

Cô gõ tên anh và Tử Di lên bàn phím.

Enter.

Một loạt những tin tức, sự kiện liên quan đến anh trải dài trước mắt cô, dài vô tận. Chúng như thách thức, trêu ngươi cô nhưng cô bỏ mặc. Trong mắt cô hiện giờ chỉ có tấm ảnh anh và cô gái nào nó đang môi chạm môi.

Có lẽ, Tử Di chính là cô gái tóc nâu đỏ xinh đẹp này....

Có lẽ, trong lòng anh vẫn còn vương vấn chút gì đó của cô gái...

Có lẽ, tấm ảnh này đã lưu lại được khoảnh khắc mà anh hạnh phúc nhất....

Có lẽ, lòng cô lại một lần nữa se thắt lại...

Đầu óc cô quay mòng mòng, rồi như tơ vò, mắt nhoè dần đi vì nước nên cô không nhận ra điều quan trọng nhất:

Tử Di rất giống cô, giống như hai giọt nước.

Cạch.

Ngọc Di đóng sầm chiếc laptop.

Cô không muốn nhìn thấy, không muốn biết gì về anh nữa.

Cô khịt mũi, gạt đi những giọt nước mắt nóng hổi.

__ Tại sao lại khóc? Em vẫn còn giận anh à? - Khánh Phong nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh cô.

Anh không nhận ra cô đã biết Tử Di.

__....

Ngọc Di không trả lời, cũng không nhìn vào mắt anh. Cô rất sợ anh biết cô đã tìm hiểu về anh, sợ anh biết cô yêu anh nhiều lắm.

__ Thôi! Em giận anh cũng không sao? Chỉ cần em ngủ ngoan, quên đi chuyện lúc nãy là tốt rồi! - Phong lên tiếng, phá huỷ không gian trầm mặc.

Đợi anh về giường rồi cô mới dám ngả lưng, chui đầu vào trong chăn.

Làm sao đây?

Cô đã lỡ yêu anh rồi! Đã lỡ phóng lao rồi...

Vậy thì...

Phải theo lao thôi, còn làm gì được nữa!
Di nhắm mắt, dần dần đặt chân vào giấc ngủ.

_ Ừm! - cô nhắm mắt, nheo mắt.

Ngọc Di cảm thấy trong người khó chịu quá!

_ Tỉnh rồi à? Đưa đầu đây anh xem! - Phong thản nhiên kéo đầu cô lại, đặt tay lên trán trước con mắt ngờ ngàng của cô.

_ Ờ??!!

_ Đã hết sốt rồi! Chắc sẽ không sao, em còn có thể ở lại Nha Trang chơi tiếp! - Phong lấy cái điện thoại ra từ trong túi quần - Alo! Bác ơi! Ngọc Di vẫn ổn, không sao đâu bác ạ!

_ Đừng ngờ ra nữa! Làm vệ sinh nhanh nhanh còn đi chơi! Em tính bỏ uống phí những ngày này sao? - anh độc thoại, đẩy đẩy cô vào phòng tắm.

_ Ờ? Anh.... - Ngọc Di rất muốn hỏi chuyện gì đã xảy ra nhưng anh không cho cô cơ hội.

_ Di ơi! Ra đây chơi với anh nè! - anh Kiệt vừa nhìn thấy dáng cô đã vội gọi.

Cô lắc đầu, ra hiệu không muốn chơi.

Di thấy mệt! Không muốn mở miệng.

Cát mịn quá!

Cô ngồi bệt xuống nền cát vàng ươm vì nghĩ rằng sự mềm mại của cát có thể xoa dịu nỗi đau trong lòng cô.

Haizzz!

Ngọc Di thở dài! Lại tổn thương nữa rồi!

Nhưng tại sao....

Anh lại gọi nhầm tên cô...

Tại sao...

Anh không nói cho cô biết rõ mọi chuyện....

_ Buồn à? - Khánh Phong thản nhiên ngồi xuống đối diện cô, tay vẽ bậy trên cát, chen ngang dòng suy nghĩ của Di.

_ Hihi! Anh con nít thật! Lớn vậy mà còn nghịch cát! Mà có chuyện gì có thể khiến con người yêu đời như em buồn chứ? - cô luôn luôn mạnh miệng như thế.

Ngọc Di có thói quen giấu cảm xúc từ nhỏ.

Tuổi thơ của cô không giống những đứa trẻ khác, nó gắn liền với nỗi đau, với tổn thương, với sự mất mát, sự thiếu thốn tình cảm từ cha.

Khi Ngọc Di có mặt trên đời được 4 tháng, ba cô đã mất liên lạc với gia đình, mẹ cô vì quá lo lắng nên sức khỏe yếu đi, không thể chịu thêm cú sốc.

Vì thế, khi gặp chuyện gì bất trắc, hay đơn thuần là những lúc cô buồn, cô đều xem nó như kẹo đắng mà gắng nuốt luôn vào lòng.

Bỗng nhiên...

Ấm áp quá!

Ngọc Di cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay đang áp lên má cô của anh.

Lòng cô như nhẹ đi được phần nào!

Bỗng anh đứng phắt dậy, kéo cô ra biển.

— Hãy hét thật to! Nỗi buồn sẽ theo tiếng hét đó mà bay ra ngoài! - anh nói lớn.

Ngọc Di vâng lời, cười mỉm rồi dồn hết sức để hét, để trút hết những gánh nặng.

— Vui không? - anh hỏi cô sau buổi sáng chơi hết cả năng lượng.

Ngọc Di chỉ mỉm cười, mọi người ai cũng mệt lử, chỉ muốn lăn ra giường mà ngủ.

Cô mặc kệ anh cứ ngồi đó, bình thần kéo chân lên đến cổ, từ từ khép mắt.

Bụp...

Phong tắt đèn.

Cứ ngỡ anh về giường mình, Ngọc Di mở mắt ra.

— A! - không để tiếng thét giật mình của cô làm mọi người tỉnh giấc, anh che miệng cô.

— Là anh đây! Sao em chưa ngủ? - anh thì thầm

— Em phải hỏi câu đó mới đúng! Anh làm gì ở đây? Nhìn trộm em sao?

— Viễn vông! - Phong đưa mặt gần hơn nữa.

Thịch... Thịch.... Thịch....

Tim cô loạn nhịp, nó như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

Gần quá! Anh gần quá!

Bờ môi quyến rũ chết người này...

Đôi mắt đa tình khiến bao con tim phải xao xuyến này....

Sống mũi cao thẳng tắp này....

Sao lại gần đến thế?

Ngọc Di mất dần kiên nhẫn.

Cô ôm chầm lấy anh.

Hôn ngẫu nhiên.

Di như muốn ăn tươi nuốt sống anh.

Anh không kháng cự.

Thân hình nhỏ bé của cô nằm gọn trong vòng tay anh.

Tại sao anh lại không né tránh?

Con tim đang rung động nhưng lý trí của Ngọc Di vẫn chưa mất kiểm soát.

Chẳng lẽ anh đã...

Các ngón tay thon dài của anh bắt đầu hoạt động. Nó luồn vào tóc cô, rồi như một điều hiển nhiên, nó đi vào sau lớp áo.

Không được rồi!

Di nắm tay anh lại, kéo ra nhưng anh vẫn cố chấp..

Cô dùng hết sức đẩy anh ra và chạy thật nhanh ra cửa.

Nước mắt như trực trào ra.

Bão...

Ấp đến rồi!

— Di! Di! Anh xin lỗi! - anh kéo cô lại, ôm vào lòng.

Cô đánh mạnh vào ngực anh.

— Sao anh làm vậy với em? - cô hét toáng

—.....

Đợi tâm trạng Di ổn định một chút:

— Không sao rồi! Em quên đi! Xem như chưa hề có chuyện gì xảy ra! - anh siết chặt hơn.

— Đồ vô lương tâm! Anh làm vậy với em mà bây giờ xem như chưa có chuyện gì? Anh có coi em là.... - lửa giận trong cô chưa kịp nguôi thì anh đã châm thêm dầu.

Nhưng không để cô nói hết, Phong đặt lên môi Ngọc Di một nụ hôn.

— - cô chỉ hận mình tại sao lại dễ dàng như thế, tại sao lại nghe lời anh.

— Ngoan! - Anh hôn lên trán.

Bỗng nhiên...

Cổ tay cô bị nắm chặt, lôi về phía sau, ra khỏi vòng tay anh.

Ồ! Anh Kiệt!

Mọi chuyện vẫn còn đang ngỡ ngàng thì...

Bốp.

Dù là bạn thân thì Anh Kiệt vẫn không thể làm ngơ trước hành động của Phong mà dấm vào má anh một cái thật mạnh.

Khánh Phong mất thăng bằng lùi về phía sau. Anh sờ tay lên khoé môi, có máu.

Ngọc Di nhanh chóng định thần, vội vàng chạy đến bên Phong:

— Đừng đánh mà anh! Lỗi là do em! - cô khóc lóc, nài nỉ anh Kiệt.

— Em còn có thể lo lắng cho nó? Em bị làm sao vậy hả? - Kiệt quát lớn.

— Em... Em yêu anh ấy!

— Tại sao? Em có biết anh đau lòng lắm không? - Kiệt buông lời một câu, quay lưng bỏ đi.

Khánh Phong cứ ngồi im, bất động, nhắm mắt.

Anh không biết phải làm thế nào? Anh không muốn đánh mất tình bạn giữa anh và Kiệt, nhưng cô bé này....

Phong đột nhiên chạy thật nhanh về phía cầu thang exit, như muốn trốn tránh tình cảnh ngặt nghèo, khoa xủ này...

Chơi vơi.

Lạc lõng.

Ngọc Di lê thân vào phòng.

Làm sai đây? Phải làm sao mới vẹn cả đôi đường?

Lòng cô rối như tơ vò.

Cô không thể đón nhận tình cảm của anh Kiệt vì trong trái tim nhỏ bé của cô đã lỡ khắc ghi hình bóng người bạn thân nhất của anh ấy.

Liệu.. cô có quá nhần tâm không?

Nhưng Khánh Phong..

Anh ấy muốn gì ở cô?

Một tình yêu, một hạnh phúc tuy nhỏ bé nhưng trong sáng, vĩnh cửu.

Hay..

Chỉ là sự ham muốn xác thịt thoáng qua..

Nước mắt khế lặn dài nơi gò má.

Reng... Reng... Reng...

Tiếng chuông điện thoại lạnh lạnh, kéo Ngọc Di thoát khỏi những suy nghĩ phức tạp mà đáng nhẽ cô không muốn nghĩ đến.

— Dạ! Con đây mẹ! - cô gượng ép giọng nói mình mang vẻ vui tươi.

— Tiếc quá con à! Phải về lại thành phố thôi! Công ty có việc gấp! - bà Linh Đan nói giọng đầy tiếc rẻ.

— Không sao đâu mà! Đã chơi được một ngày rồi còn gì! - cô an ủi

— Chiều nay xe đến! Con mau chóng thu dọn đi! Mẹ nói với các anh chị rồi!

— Dạ!

Tút... Tút... Tút...

Ngay cả tiếng ngắt điện thoại cũng khiến cô cảm thấy se lòng.

Phù!

Ngọc Di thở hắt ra.

Đã đến lúc phải tránh xa cái nơi đầy rẫy những điều không ai mong muốn xảy ra rồi.

Cô đã biết cách tốt nhất ọi người.

Đó là..

Ngọc Di sẽ bắt đầu một cuộc sống mới nhưng về tình yêu...

Cô không chắc là mình có thể quên anh được.

Phịch!

Ngọc Di quăng cái balo lên ghế bên cạnh, tỏ ý không muốn có người ngồi cạnh.

Mệt mỏi quá rồi!

— Di ơi! - chị Lam gọi

— Dạ? - cô ngoái đầu nhìn về phía cuối xe.

Chị Lam vẫy vẫy tay rồi vỗ vào ghế bên cạnh. Cô lắc đầu, cười mỉm thay lời cảm ơn.

Phải.

Cô làm vậy là đúng rồi.

Bây giờ cô không thể chạy tốt xuống dưới đó ngồi gần anh Kiệt được. Anh ấy sẽ nghĩ cô là một đứa con gái hư hỏng, muốn đùa giỡn với tình cảm của anh, hay cô muốn anh quên đi cái tình cảm đó.

Xoay tới xoay lui...

Ngọc Di nhận ra... Khánh Phong chưa lên xe.

Bỗng nhiên cô thấy sợ.

Xe lăn bánh.

Ồ! Anh Phong chưa lên xe mà! Mọi người quên anh rồi sao?

— Dừng lại! - cô hét lớn

Kít....

Bác tài phanh gấp.

— Có chuyện gì vậy?

— Sao vậy?

— Sao không chạy tiếp?

Trong xe nháo nhào, hỗn loạn.

Ngọc Di chóng mặt...

Khó thở quá!

Mắt cô tự dừng mờ đi, chỉ thấy bóng mẹ cô hốt hoảng chạy lại nói nhỏ gì đó với bác tài.

Xe lại lăn bánh.

Chao đảo.

Cảnh vật quay cuồng.

Hô hấp khó khăn.

Rầm.

Cô ngã xuống.

4. Chương 4: Ngày Song Đôi

Tít... Tít.... Tít....

Máy đo điện tim thông thả phát ra những tiếng tít bình thản, chậm chạp, khiến người ta dễ đi vào giấc ngủ nhưng lại đánh thức Ngọc Di.

— Ừm... - cô nhắm mắt, nheo mắt - Chói quá!

Cô đang ở đâu mà toàn một màu trắng không vậy nè?

— Tỉnh rồi à? Khát không? Em uống nước đi. - Phong đưa ly nước cho cô.

— A! Anh đã đi đâu vậy? Em lo cho anh lắm đó. - nhẹ nhàng cô đón lấy ly nước, cười tít mắt.

— Anh luôn ở cạnh em mà. Tại em không thấy thôi! - Tóc Du rơi loà xoà trước mặt sau cái xoa đầu của anh.

— Là ý gì đây hả? - cô lườm yêu.

Phong vẫn giữ vẻ mặt lạnh như băng đó mà nhìn cô nhưng trong mắt anh là những ý cười.

Ngọc Di mặt đỏ ửng.

Bỗng nhiên cô mở to mắt như vừa nhớ ra chuyện gì rất quan trọng, cô vội hỏi:

— Anh à! Em...

— Em đột nhiên ngất nên mọi người đưa em đến bệnh viện rồi em ngủ suốt. - Phong như đi guốc trong bụng cô.

— Vậy em bị...

— Không sao cả! Bác sĩ nói do em thiếu ngủ thôi. - anh lại chen ngang.

Di ngơ mặt, chưa thích ứng kịp với anh.

Hôm nay anh bị làm sao vậy?

— Ăn cháo thôi! Em thấy đói rồi phải không? - Phong từ tốn múc cháo ra chén. Trông anh như bảo mẫu chuyên nghiệp.

— Em không ăn đâu! Em ghét cháo nhất trên đời này đó! - cô lắc đầu, phụng phịu.

— Cứ xem như anh là cháo đi. Vậy em ghét anh luôn đúng không? - đùa giỡn nhưng trên mặt anh không có chút gì hài hước.

Chẳng lẽ anh đang nghiêm túc? ...

— Nếu là anh thì em không nỡ ăn đâu! Thương anh lắm cơ! - Ngọc Di rất vô tư như trẻ con.

— Được! Giỏi lắm! Em càng lúc càng hư mà!

Anh múc một muống cháo, cho vào miệng nhưng không nuốt vội mà lại tiến về phía cô.

Ngọc Di lạnh sống lưng.

Anh định mớm cho cô sao?

Lần này Ngọc Di cô tiêu chắc!

Phong nhẹ nhàng nâng chiếc cằm nhỏ của cô lên.

Chậm chậm đưa môi xuống như muốn cho cô thời gian suy nghĩ..

Cô vội đưa tay lên che miệng.

Phong khựng lại. Vậy là vài giây anh dành cho cô đã hiệu quả.

— Em ăn mà! Ăn mà! - cô lí nhí, không dám cử động vì gương mặt điển trai của anh chỉ cách cô không đến 2cm.

— Ngoan! - anh đặt chén cháo vào tay cô rồi đi ra ngoài, bỏ lại cô đang cứng đờ người.

Thời gian như ngừng trôi.

Cạch.

Tiếng đóng cửa khiến cô bừng tỉnh.

Ngọc Di thở gấp.

Mọi chuyện thật khó hiểu!

— Con ngồi đi! - bà Linh Đan (mẹ cô) nghiêm nghị bảo anh ngồi xuống.

Không khí trong căn phòng trở nên ngột ngạt khi có mặt của anh.

Vị bác sĩ lăm tấm mồ hôi trên trán. Hình như ông ta đang rất căng thẳng. Tay cứ nắm chặt lấy tập tài liệu.

__ Hứa Ngọc Di... - bác sĩ bắt đầu cuộc họp riêng.

5. Chương 5: Yêu - Thương Hại

__ Nói đi - anh ngồi tựa lưng lên ghế sofa, vắt chân chữ ngũ, gương mặt nghiêm nghị, thúc giục ông bác sĩ.

__ Cô ấy mắc chứng rối loạn sợ hãi, vì phát hiện trễ nên bệnh đã chuyển biến xấu, nhưng không sao, bệnh này thuộc loại bệnh lý, chỉ cần chữa vết thương tinh thần là được.

__ Vậy à - anh nhếch môi.

__ Bệnh này có liên quan đến tim, nếu bệnh nhân rơi vào tình trạng sợ hãi tột độ, khủng hoảng tâm lý thì tôi e là...

__ Tôi biết rồi! - Phong nhỏ nhẹ

Bà Linh Đan vẫn ngồi im, mặc dù không nói ra nhưng sâu trong mắt bà là những nỗi lo chất đống.

__ Cảm ơn bác sĩ! - anh đứng dậy - Mình đi thôi. Thưa bác!

Bà Đan thờ thẩn đi theo anh về phòng bệnh. Trong lòng bà rối bời. Có lẽ bà biết nguyên nhân khiến con mình trở nên thế này.

__ Cô ấy vẫn còn ngủ. - Phong nhìn qua ô kính trên cửa ra vào.

Bà Linh Đan mệt mỏi ngồi xuống hàng ghế trước phòng.

Bà thở dài sườn sượt, sầu não.

Anh lại tựa lưng vào tường, cho tay vào túi quần, nhắm nghiền mắt, khẽ nheo mày.

Trông anh rất rối. Rối vì phải suy nghĩ có nên tiếp tục tìm thể thân hay không, chứ không phải vì lo cho bệnh tình của Ngọc Di tội nghiệp.

__ Phong à! - bà lên tiếng phá tan bầu không khí trầm mặc.

__ Sao ạ? - anh vẫn giữ tư thế đó

__ Con bé... thích cậu rồi phải không?

__....

__ Tôi đã biết trước chuyện này sẽ xảy ra nhưng lại không tránh né được, và tôi cũng biết, cậu đã có hôn thê..

Phong mở mắt nhìn bà, đến bây giờ anh mới chú ý những lời bà nói:

__ Cậu đã để cô ấy đi vì phát hiện ra cô ta phản bội dù cậu rất yêu cô ta. Phải không? - bà Đan như nắm rõ chuyện của anh

__ Hừ! Đời là thế! Bác ạ! - Phong cười chua xót.

__ Quan trọng là.... Ngọc Di rất giống Hà Tử Di đó, phải không? - bà đau lòng khi biết con gái mình bị lừa dối

__ Vâng. Rất giống ạ.

Bốp.

Má phải của anh hằn lên đầu tay đỏ ửng.

— Cậu không biết hai đứa nó là chị em ruột sao? - nói đến đây, cổ họng bà nghẹn ứ.

— Cháu... Cháu... - Phong ngơ ngàng

— Lúc mới vừa sinh ra, kẻ thù đã bắt một đứa đi, để lại một đứa kèm lời hăm dọa. Không lâu sau đó, ba chúng nó cũng biệt tăm. Tôi đã rất đau đớn, khổ sở tìm tung tích và tôi biết, con bé đang sống an toàn, vui vẻ trong gia đình cậu. - nước mắt bà lăn dài

— Con xin lỗi! Thật sự con không biết.

— Hừ! Lỗi là do ba cậu đã không nói cho cậu nghe. Cậu không cần phải xin lỗi tôi. Sẵn đây, tôi muốn cậu biết rõ một điều, chính ba cậu đã bắt cóc con tôi, chính ba cậu muốn trả thù chồng tôi.

Anh ngồi im, bất động. Những lời bà Linh Đan vừa nói như sét đánh ngang tai.

— Tôi không muốn cậu phải gánh chịu sai lầm của ba cậu nhưng, tôi mong cậu có thể giúp tôi, chữa lành vết thương cho con bé.

— Được ạ! Con...

Cạch.

Ngọc Di mở cửa, thò đầu ra:

— Sao ồn vậy? Con đang ngủ mà! - cô vẫn ngây thơ, ngái ngủ.

Bà Linh Đan vội quay mặt sang hướng khác, che đi đôi mắt đỏ hoe.

Khánh Phong đúng là một người hiểu chuyện, anh chạy đến trước mặt cô, che tầm nhìn:

— Vào trong thôi! Em chưa khoẻ mà dám trèo xuống giường sao? - anh bế cô đặt về chỗ cũ.

Di thấy đau đầu vì sự kì hoặc của anh.

— Anh bị sốt à? - cô áp đầu mình lên trán anh.

— Em...

— Em làm sao? Anh đâu có sốt đâu! - cô vỗ nhẹ vào má anh.

Phong hôn cô đột ngột, khiến cô không kịp phản ứng.

Ngọc Di tròn xoe mắt, hết dùng tay đẩy anh ra rồi dung chân đạp nhưng hết cách, anh khoẻ quá.

Đến khi miệng khô khốc thì anh mới buông tha:

— Hết nói chưa? - Phong chọc ghẹo

— Anh... - cô không nói được gì - Em khát quá! Anh thiệt là! - cô đánh vào ngực anh.

— Vậy à? Hay để anh đút nước cho em nha! - Phong hóp một ngụm nước, mặt cười cười.

— Ê ê! Thôi thôi! Em hết khát rồi! - Di ho khan.

Người ta khát lắm mà anh cứ đùa.

— Nè nè uống đi. Anh không chọc nữa đâu.

Khánh Phong nhìn cô uống ừng ực.

— Haizzz! Cái anh này! Có gì đâu mà nhìn. - Di dùng bàn tay nhỏ bé của mình che ngang mắt anh.

Phong cười tươi, để im cho cô muốn làm gì thì làm.

— A! Anh đẹp trai thiệt á!

— Hừm hừm - bà Linh Đan hắng giọng, thông báo có người vào phòng.

— Mẹ! - cô mừng rỡ

Bà cười.

— Con nhớ mẹ lắm!

— Con bé này sao mà bệnh hoài! Tồn tiền nuôi cô rồi sau này cô theo chồng, bỏ tôi không lo. - bà mắng yêu

— Con đâu có như thế! Con yêu mẹ nhất! Con sẽ không lấy chồng đâu! - Di ôm mẹ

— Thật không? - Khánh Phong hỏi cô, giọng pha chút bông đùa.

— Anh... - Ngọc Di cứng họng

— Thôi thôi! Hai đứa nghe mẹ nói nè. Mẹ phải bay sang Mỹ có việc gấp - bà quay sang Phong - Ngọc Di nhờ cả vào con.

— Dạ con sẽ chăm sóc cô ấy, thưa bác! - anh gật đầu.

— Mẹ! Sao chưa gì mẹ đã đi rồi? - cô không chịu

— Ngoan đi em! Có anh mà! - Thấy nước mắt cô sắp rơi, anh dỗ.

— Vậy đi! Tạm biệt hai đứa. - nói rồi bà quay lưng đi.

Cánh cửa khép dần, trả lại cho hai người đang nhìn nhau đắm đuối trong phòng không khí lãng mạn.

— Có chuyện gì muốn nói sao? - cô nghiêng đầu, toàn thân lắng lư.

— Làm gì có. - anh tiếp tục nhìn sâu vào mắt cô như muốn lục tìm gì đó.

— Vậy em đi ngủ! - cô muốn thử lòng anh, trùm chăn kín mít, giả vờ ngủ.

Sau một vài phút im lặng, cô tung chăn ra:

— Nói vậy mà anh cũng không hiểu là sao? Rõ ràng là mình muốn anh ở lại mà.. - cô thở dài.

Ngọc Di xoa tóc, anh đi rồi, ngủ thôi, còn ai chơi với cô nữa đâu.

Nhưng..

— A! - cô giật mình

Khánh Phong đứng sau lưng cô từ lâu.

Đúng là do cô không để ý.

Anh ôm eo cô từ đằng sau, đặt đầu lên vai cô:

— Ai nói anh đi? Anh đã hứa sẽ ở cạnh em suốt đời mà. - anh thì thầm.

Ngọc Di xoay người lại. Trông cô hạnh phúc thấy rõ.

— Tại sao? - cô áp hai tay lên má anh

— Vì...

— Sao?

— Anh không nói đâu. - Phong lêu lêu

— Ô! Anh kì quá à! Nói đi - cô nhỏng nhẽo

— Anh sẽ nói.... Với một điều kiện

— Anh muốn gì?

— Một nụ hôn - anh đặt tay lên môi - Ở đây!

— Được! - Ngọc Di bỗng nghĩ ra cách đối phó anh

Cô che mắt anh lại.

Và...

Phập.

Cô cắn mạnh môi dưới anh làm anh đau điếng.

__ Ai da! Em hư quá nha! Phải phạt thôi!

Anh ôm lấy coi, hôn ngấu nghiến.

Di không né tránh mà đón nhận nụ hôn một cách trân trọng nhất.

Nhưng lần hôn này không kéo dài như lần trước.

__ Lý do rất đơn giản. Đó là vì, anh yêu em. - Khánh Phong nói rõ từng chữ, tay vẫn ôm cô khư khư.

Ngọc Di không trả lời, chỉ nhìn anh thôi.

Anh thừa biết không phải do cô không yêu anh nên mới im lặng, là vì cô quá đổi hạnh phúc, đến không nói nổi thành lời.

Cô chủ động đặt lên môi anh một nụ hôn:

__ Em cũng yêu anh!

6. Chương 6: Thuốc?

__ Trời ơi Di ơi là Di! Sao cậu lại để tấm thân vàng thân bạc của cậu bị bệnh vậy hả? Đã vậy còn giấu người ta nữa chứ. Tớ lo cho cậu lắm! - Hoàng My méo máo khi thấy cô trên giường bệnh.

__ Thôi mà! Tớ có làm sao đâu! Vẫn đầy thịt thể này! Không mất cân nào đâu mà lo! Cậu làm ló rồi đó! - Di nhăn mặt.

__ Trời trời con này to gan nhỉ? Tôi bỏ công bỏ sức đến đây thăm cô mà cô vậy đó hả? Có tin là tôi... tôi... - tự dưng My bị khựng.

__ Cậu sao? - cô cười - Không làm gì được tớ phải không? Hãy từ bỏ đi bé yêu à!!!!

Hoàng My giận đỏ cả mặt, hết cách với cô bạn này.

__ Em thật bướng bỉnh quá! Anh vừa đi có một chút mà đã ầm ĩ thế này. Em đừng đối xử vậy với My chứ! - Phong mở cửa bước vào.

__ Đúng rồi đó anh Phong! Nó ăn hiếp em hoài à! - My thấy mình có người bênh nên nguôi ngay cơn giận trong lòng.

__ Ừ! Hai người cứ vậy đi! - cô giận lẫy, quay mặt sang hướng khác, không thềm nhìn anh.

__ Thôi nào! Về nhà thôi! Em muốn ở lại bệnh viện luôn sao? - anh ôm eo cô

__ Bỏ ra đi! Anh là ai vậy? Sao lại chạm vào người tôi? - ngoài miệng thế thôi chứ trong lòng cô vui lắm.

__ Cho em giận luôn! - nói rồi anh bế bổng cô lên, đi ra cửa.

Bên ngoài, Hoàng My đã đứng giữ thang máy từ 3 phút trước khiến nó phát ra tiếng títtít. My cau có:

__ Hai người được rồi nha! Ở trong đó hạnh phúc bắt tôi đợi ngoài này, quá đáng à!

__ Thôi đừng giận mà bé yêu! - cô cười huề với My rồi kêu khều khều lưng anh, ra hiệu hãy buông cô ra.

Phong không quan tâm, vẫn một mực giữ cô như thế.

— Oa! Nhà yêu ơi! Chị nhớ em lắm! Ở nhà là thoải mái nhất! - Ngọc Di chạy ngay lên phòng, bỏ mặc anh với một mớ đồ đạc.

Cô thả mình lên chiếc giường đỏ hoa hồng êm ái, nhắm mắt, thả lỏng người.

Di cần phải thư giãn.

Sau vài phút loay hoay cất dọn hành lý, anh đi vào phòng, môi nở một nụ cười gian nhưng có thể đoán tim bao cô gái.

Khánh Phong định làm gì cô đây?

Cô vẫn thản nhiên nằm đó, không biết mình sắp trở thành thỏ non chuẩn bị rơi vào tay sói già.

— Anh ơi! Anh đâu rồi? - mắt nhắm nghiền mà miệng thì mở tang hoang. Vốn dĩ cô không chịu nổi sự im lặng, đặc biệt là sự im lặng nơi anh.

Kì lạ quá! Rõ ràng nghe tiếng chân anh trong phòng mà sao không có một chút động tĩnh?

Ngọc Di bình thản mở mắt.

— A! - đập vào mắt cô là tấm lưng to, săn chắc - Anh làm gì vậy? Người ta còn con gái à nha!

— Thật không? Anh sẽ không tin trừ khi em cho anh kiểm tra! - Phong xoay người lại. Trong mắt anh tràn ngập màu của dục vọng.

— Làm sao mà kiểm được chứ? - cô che mắt, vãn hết mức ngây thơ, hết mức trong trắng.

Anh chợt khựng lại, cười thầm trong lòng. Tại sao anh lại tìm thể thân là một cô gái thuần khiết đến ngốc nghếch như vậy chứ? Tại sao anh nỡ đối xử tàn độc với một bông hoa mới chớm nở, vẫn còn rụt rè, e sợ. Cô vẫn chưa trải qua những cay đắng, bão tố của cuộc đời, vẫn chưa phân biệt được đâu là xấu, đâu là tốt. Vậy mà anh...

Thật không bằng cảm thú!

Dục vọng lụi tàn.

Làm sao có thể chữa lành vết thương của Di bằng cách đó chứ? Mặc dù anh rất muốn giúp cô, rất muốn bù đắp cho cô nhưng tại sao trong anh lại dấy lên cảm xúc ham muốn chứ?

Mắt anh đành lại.

— Mau mặc áo vào đi! - cô ngượng chín cả mặt, vậy mà anh cứ...

— Ngọc Di à! - anh không muốn khắc thêm sẹo lên trái tim cô nên hành động một cách nhẹ nhàng nhất, để sau này dễ rút lui.

Đến giờ phút này, trong lòng anh vẫn chưa có cô sao?

— Anh muốn gì? Đồ biến thái kia!

— Anh muốn... Em vào đây với anh!

— Vào đâu?

— Phòng tắm.

— Làm gì?

— Ngốc! - anh cười nhẹ - Em muốn tự động hay bị động đây?

Phong thật bó tay với cô, không đủ kiên nhẫn để nói chuyện nữa mà nhấc bổng cô lên vai, đặt cô vào bồn tắm, vịn vôi hoa sen.

— A! Em la lên à nha! - Di lạnh sống lưng

— Thách em đó! Cứ thoải mái!

Môi anh gần sát bên cạnh, cô đã định cắn nát nó ra nhưng..

Anh đã khoá môi cô mất rồi!

Di không thể vùng vẫy hay phản kháng gì được nữa!

Phong đã kìm lại cơn dục vọng, chỉ nhẹ nhàng tắm rửa cho cô.

— Ưm... - Ngọc Di bị đánh thức bởi nụ hôn của anh.

— Dậy thôi! Em à! - anh nói khẽ

— Không đâu! Buồn ngủ lắm! - cô kéo chăn qua đầu.

— Đúng là heo lười! - anh bế cô lên

— Anh bế em đi đâu vậy? Hu.. Hu! Hồng đi đâu! Em buồn ngủ! - cô méo máo, gục gà gục gật trên vai anh.

Lại cười. Từ khi tiếp xúc với cô bé này, anh cười nhiều hơn hẳn.

Rào... Rào

Anh xả nước, rửa mặt cho cô.

Ngọc Di nhắm mắt, nhắm mày, hình như sắp khóc thật rồi.

— Thôi mà! Cho anh xin. Ngoan đi, mở mắt ra. - anh xuống nước nhỏ.

Giọng anh ngọt quá, khiến cô tuân theo như máy tính đã được lập trình.

Ánh nắng làm cô chói mắt, nheo nheo nhìn anh.

Mắt đối mặt.

Mắt nhìn mắt.

Môi gần môi.

Ngọc Di ôm ngực. Cô sợ trái tim mình nhảy luôn ra ngoài. Vì quá gần nhau nên tay cô vô tình chạm phải vòm ngực săn chắc của anh.

Một cách vô ý, dục vọng trong anh lại trở dậy.

Anh ghì chặt cô, áp môi xuống.

Di khép mắt, đưa môi cao hơn để mau chóng đón nhận được sự ngọt ngào, nồng nàn từ miệng anh.

Cô bé này thật là! Mới tối qua còn kháng cự kịch liệt, vậy mà giờ đây...

Phong trêu đùa cô, không hôn nữa mà lăn ra cười sặc sụa..

Đến lúc bị dồn vào thế bí, cô mới nhận ra mình bị lừa:

— Anh! - Du giận đỏ mặt, giậm chân rồi chạy đi.

Phong không đuổi theo mà ngồi luôn trong phòng tắm.

Đây là lần đầu tiên sau cái ngày đen tối ấy anh có thể cười vui vẻ như vậy.

Nhưng...

Liệu nỗi đau có hoá thành hạnh phúc?

Liệu cô bé này có phải là liều thuốc chữa mà cuộc đời ban tặng cho anh?

Anh có thể tránh khỏi việc làm tổn thương cô ấy hay không?

Khánh Phong châm một liều thuốc.

Hừ!

Đành phó mặc cho số phận.

7. Chương 7: Gánh Một Mình Em Là Được Rồi!

__ Thôi mà! Anh xin lỗi! Anh không cố ý chọc em đâu! Tại anh muốn nhìn thấy khuôn mặt dễ thương khi giận dữ của em. - Phong nài nỉ cô gái đang hậm hực ngồi khoanh tay trên ghế sofa.

Ngọc Di hần còn ức lắm, quay mặt sang hướng khác.

__ Anh phải làm sao thì em mới thôi giận đây? Em nói đi! Chuyện gì anh cũng làm, gánh cả trái đất này cũng ok luôn!

Cô mát lòng, mỉm cười:

__ Không cần đâu. Gánh một mình em là được rồi.

Anh phì cười.

__ Em thật là!

__ Sao? Không nổi à? Bỏn cô nương đây đối ý!

__ Quả thật là không kham nổi! Đành thôi vậy! - anh lại trêu cô

__ Ồ! Anh... - trong lòng cô có chút buồn buồn - Không thích thì thôi! Có cần phải nói thẳng thế không?

Anh ôm gương mặt nhỏ nhắn, nhìn sâu vào đôi mắt ấy và trao cho cô một nụ hôn.

Hành động đã nói lên tất cả. Nụ hôn ấy thay cho lời xin lỗi về mọi thứ, thay cho lời đồng ý, thay cho tấm lòng của anh.

Anh đã thuộc về cô thật rồi!

Yêu thật rồi!

Thời gian thật quá bất công.

Lúc người ta cần trôi nhanh thì nó lại chậm như sông lười.

Những ngày lạnh lẽo, u ám, có ai muốn nó kéo dài đâu mà sao nó cứ lè mề, chậm chạp mà đi.

Còn khi có chút ánh sáng soi sáng con đường hạnh phúc thì thời gian lại không nể ai mà phẳng phẳng trôi qua.

Con người ta thật thiệt thòi hết mức.

Chuỗi ngày hạnh phúc của cô đã nhanh chóng đi hết, nó ép buộc cô phải đến trường, không được 24/24 bên cạnh anh nữa.

Haizzz...

Anh thì vui vẻ đưa cô đi học, còn cô thì mặt mày chù ụ như đưa đám.

__ Ngoan đi! Học cho thật giỏi, anh thương! Chiều anh đón, bây giờ anh phải đến đại học đã! Bye bye.

Cô gật gật đầu nhưng vẫn lưu luyến không muốn xuống chiếc xe thể thao màu đen sang trọng.

Phong phải mở sẵn cửa thì cô mới chịu lết thân xuống, lè thê đi vào trường.

Anh sợ cô nhổng nhẽo nên phóng xe đi vội.
Ngọc Di thở dài thườn thượt, lết sên sệt vào cổng.

- Mong các bạn thông cảm nha, tại mình đang trong kì thi nên viết hơi lâu.
- Mọi người hãy like và ment inh biết ý kiến nha!

8. Chương 8: Sốc Trễ

_ Hứa Ngọc Di! - Hoàng My vừa thấy bóng dáng cô lấp ló ngoài cổng thì kêu la inh ỏi.
_ Tổ nghe rồi! Đừng gọi nữa! - cô hiểu rõ đối với My, trả lời thì nó sẽ im, còn nếu dùng ngôn ngữ hình thể thì nó sẽ kêu nhiệt liệt hơn nữa.
_ Lớp mình có học sinh mới đó! Nghe đâu cũng tên Di giống cậu. - My nhanh nhẩu
_ Thôi kệ đi. Có liên quan gì đến mình đâu. - cô xua tay
Đội học sinh ổn định chỗ ngồi, cô giáo chủ nhiệm bắt đầu:
_ Năm nay các em đã 18 tuổi. Tôi mong các em có thể tự ý thức được về hành vi, việc học của mình. Điều cuối cùng, tôi muốn giới thiệu cho cả lớp, Hà Tử Di, học sinh mới của cả lớp.
Cô không quan tâm, nằm gục đầu lên bàn, chỉ nghe mọi người trầm trồ rồi xì xào bàn tán.
_ Xin chào mọi người! Mình là Hà Tử Di, mong mọi người sẽ quý mến và giúp đỡ mình. - giọng nói vô cùng quyến rũ, ngọt ngào.
Giọng nói cũng trong trẻo đấy chứ! Ngọc Di cười thầm. Thế nào cũng thành hot girl à xem.
_ Ngọc Di ơi! Cậu... - Hoàng My khều khều tay cô, giọng đầy hốt hoảng.
_ Hả? - cô hé mắt nhìn cô bạn đang ngỡ ngàng
_ Cô ta... Cô ta... Rất giống cậu đó!
_ Sao? - Di ngẩng đầu, nhìn học sinh mới.
Ngọc Di vô cùng sững sốt khi thấy khuôn mặt trái xoan đó, đôi mắt long lanh trẻ con và cái môi trái tim đỏ đỏ đó.
Cô ngừng thở.
Bất động.
Ngất.

Đã chấp tổi.
Mặt trời chậm chạp từ già chân đồi.
Đàn chim vội vã bay về tổ trên bầu trời đầy mây đen.
Rầm.
Tiếng sấm xé toạc không gian im ắng, xé luôn cả sự yên bình trong cô.
Ngọc Di chống tay ngồi dậy.

Mệt mỏi.

Khó chịu.

Cô nheo mắt nhìn xung quanh căn phòng.

Không có ai.

Chỉ một mình cô.

Đơn độc.

Anh đâu?

— Hừ! - cô cười nhạt, có chút châm biếm.

Lê tẩm thân như xác sống xuống bếp, rót một ly sữa rồi cô ngồi phịch lên ghế sofa.

Nhà không bật đèn.

Tối.

Ngọc Di nhắm nháp ly sữa.

Lạnh.

Nhạt.

Sữa không đường.

Nhạt nheo như cách cuộc đời đối xử với cô vậy! Quá bất công!

Sữa vơi dần. Cô cảm nhận rõ cái lạnh đang cắt xé da thịt. Sương rơi càng lúc càng nhiều.

Nhưng sao anh chưa về?

Ngọc Di ngồi thất thần, ánh nhìn đờ đẫn. Cô không hiểu rõ, bây giờ, cô ngồi đây để làm gì?

Để đợi anh hay là để ôn lại những kỉ niệm đáng nhớ cũng như nên quên về anh?

Não bộ cô lúc này hoạt động hết công suất, nó cố gắng sắp xếp lại những kí ức, những điều cô đã nghe, đã thấy.

Mẹ nói chuyện riêng với anh.

Anh có hôn thê.

Sinh đôi.

Bắt cóc.

Phản bội.

Bỏ đi.

Cô gái tóc đỏ.

Lời hẹn ước.

Nước mắt cô lặng lẽ lăn dài trên gương mặt xinh xắn.

Mọi chuyện đã rõ như ban ngày.

Thì ra...

Những lời mẹ và anh nói hôm đó, không phải là không ý nghĩa, mà là do cô đã quá ngây thơ nên mới không nhận ra.

Đến bây giờ mới hiểu, đã trễ rồi!

Gạo đã nấu thành cơm. Cô trao trọn trái tim cho anh mất rồi.

Toàn thân Ngọc Di mềm nhũn, không còn một chút sức lực. Trong lòng rối như tơ vò. Cầm hận, khó hiểu, đau, yêu, xót. Cảm xúc đan xen khiến hô hấp của cô trở nên khó khăn.

Tại sao?

Tại sao anh lại lừa dối em?

Brum...

Tiếng động cơ êm ái của chiếc thể thao sang trọng nhẹ nhàng đỗ trước sân.

Xe vẫn chưa tắt đèn, vẫn rọi thẳng vào phòng khách.

Hình như... chủ xe đã nhìn thấy.... đôi vai gầy run run chợt dừng lại khi biết anh về, thấy cánh tay khẽ khàng đưa lên gạt nước mắt.

Những giọt nước mắt chứa đầy hận thù nhưng lại tràn ngập yêu thương.

Yêu thương không thể dứt bỏ.

Ngọc Di trấn tĩnh, nở một nụ cười gượng gạo, chạy lại khoác vào tay Phong:

— Sao anh về trễ vậy? Hay là hết thương người ta rồi? - cô lấy lại giọng nói trong trẻo, pha thêm một chút bông đùa.

— Em đừng thức trễ chứ! Sẽ bệnh đó! Chờ anh làm gì? - Phong dìu cô lên phòng.

— Thiếu anh, em không ngủ được! - Di nhỏng nhẽo.

Anh chỉ lặng im, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng rồi với tay tắt cái đèn, trả lại sự bao phủ của bóng tối.

— Ngủ ngon! - Di thả thẽ.

Anh đặt lên trán cô một nụ hôn.

Theo lẽ thường tình, Ngọc Di sẽ vô cùng hạnh phúc, ngoan ngoãn nhắm mắt nhưng lúc này..

Lòng cô lại rối tung.

Là yêu.

Hay là thương hại?

9. Chương 9: Ác Ma! Em Chỉ Cần Anh Hạnh Phúc!

Cuối đông rồi. Tiết trời lạnh đi hẳn.

Từ khi tổn thương, con người cô trở nên nhạy cảm. Lạnh một chút là khó ngủ!

Cô cần một ngọn lửa, be bé thôi, để sưởi ấm lòng mình. Ngọc Di sợ lửa lớn, ấm áp nhiều, cô sẽ phụ thuộc vào nó và đến khi nó quay lưng lại, cô sẽ không chống cự nổi, sẽ đau lòng.

Hôm nay cô dậy sớm, chuẩn bị bữa sáng thật tươi mát.

Đã quyết định rồi, cô sẽ chủ động rời xa anh. Ngọc Di sẽ tự cởi trói mình thoát khỏi cảnh u mê, ma đạo. Bữa ăn này, thay cho lời cảm ơn, thay cho lời tạm biệt.

— Di ơi! - Phong tìm cô - Em đi đâu mà sớm vậy?

— Em đây! Anh vào ăn sáng luôn đi! - trong bếp, cô nói vọng ra.

Phong kéo ghế, ngồi xuống nhẹ nhàng như một con mèo.

Ngọc Di đặt trước mặt anh một đĩa mì xào trứng, trên đó cô vẽ một cái gối bằng tương cà.

— Hôm nay anh không cần đón em đâu nha! Chiều em đi chơi với bạn!

— Ai vậy ? - Phong từ tốn

— Thì bạn em! - cô nhếch mép.

Hừ! Quan tâm? Hay là sợ đánh mất con thể thân ngu ngốc, dễ dụ này?

— Em đi trước đây! - không đợi anh nói tiếp, cô chạy vội.

Chỉ cần ở cạnh anh thêm một chút nữa thôi.

Chỉ cần anh nói thêm một câu nữa thôi. Chắc chắn Ngọc Di sẽ siêu lòng.

Vì sao lại dễ dãi như vậy à?

Câu trả lời vô cùng đơn giản..

Cô yêu anh.

Tình yêu là cho đi, không nhất thiết phải nhận lại. Nếu như sự lựa chọn của Khánh Phong không phải là cô, thì cô sẽ chúc phúc cho anh.

Chỉ cần người mình yêu hạnh phúc là đủ!

Đi đâu đây?

Còn nơi nào để cô dung thân?

Ngọc Di cứ đi, không biết đích đến là đâu, mặc cho cuộc đời đưa đẩy.

Mẹ.

Bỗng dưng cô nhớ bà.

Di bấm số.

— Mẹ nghe đây con gái! - giọng bà trầm ấm khiến cô suýt khóc.

Cô run run:

— Mẹ! Con muốn sang Mỹ.

— Sao vậy con? Có chuyện gì à?

— Dạ có nhưng không to tát đâu. Mẹ đặt vé cho con ngay hôm nay nha và xin mẹ, đừng nói cho anh Phong. Con xin mẹ đấy! - mắt cô đỏ hoe, ngấn nước.

— Được. Mẹ hiểu rồi! Thông tin chuyến bay mẹ sẽ nhắn tin sau. Giữ gìn sức khỏe.

— Vâng! Hẹn gặp lại mẹ.

Tút.... Tút.... Tút....

Cũng may, cô vẫn còn có mẹ.

Điện thoại lại rung.

Là anh à?

Không phải. Là My!

— Alo! - Di thều thào

— Qua nhà tớ chơi đi! Hôm nay chủ nhật mà, nói với Khánh Phong cho tớ mượn cậu một ngày...

— Đừng nhắc! - không đợi My nói xong, cô cắt ngang.

__ Hiểu! Sang đây gấp.

__ Ok!

Ngọc Di vẫy tay bắt taxi.

__ Nè! Lau nước mắt đi! - My đưa lên trước mặt cô tờ khăn giấy.

Im lặng.

Hoàng My chỉ có thể an ủi người chị em bằng cách này. Khóc là cách hiệu quả nhất để giải tỏa niềm đau, nỗi buồn.

Hai mắt cô sưng húp, chớp mũi đỏ chót vì cứ khịt khịt, quẹt quẹt.

Trong phòng ngoài tiếng hức... hức... thì hoàn toàn là tiếng thở dài sâu não của My.

Thấm mệt. Di ngủ thiếp đi.

Ding... Dong...

Chuông cửa reo.

__ Ai vậy? - My mở cửa

__ Là mình đây! Hà Tử Di! - cô ta cười tươi.

__ Cô... Sao cô dám chui đầu vào đây? Cút ngay. - nhìn thấy cô ta là My nổi máu, toan đóng cửa.

__ Khoan đã. Tôi có chuyện muốn nói. - Tử Di ngăn lại.

__ Tôi và cô không có chuyện gì để nói cả. Mong cô đi cho. - My trấn tĩnh.

__ Có chuyện gì vậy? - Ngọc Di đứng ở cầu thang.

Thấy Ngọc Di trong nhà, Tử Di chen vào, mặc kệ sự ngăn cản của My.

__ Tôi có chuyện muốn nói với cô.

Khoé miệng Ngọc Di khẽ nhếch lên.

__ Được. Mời ngồi! - cô thản nhiên dựa lưng lên ghế sofa.

__ Đừng cậu à! - My nhăn nhó

Cô cười mỉm.

__ Sao? Định kể cho tôi nghe chuyện tình của hai người à?

__ Đúng vậy! Tôi mong cô đừng chai mặt nín kẻo Khánh Phong nữa. - Tử Di nói thông thả như điều cô ta nói là sự thật.

__ Không ngại miệng à? Cũng đúng thôi, mặt cô đã quá dày rồi, đâu sợ móng tay nhọn nào nữa, phải không? Gian dút, rồi lại quay về! Cô định hướng nghề nghiệp ình là kĩ nữ à, sao luyện tập sớm thế? Tôi thật bất hạnh khi có vẻ ngoài giống một con điếm như cô! - Miệng lưỡi Ngọc Di cũng cay đắng lắm.

__ Cô... - Tử Di giận đỏ mặt, giơ cao tay định tát cô nhưng, Ngọc Di hành động nhanh hơn.

Bốp.

Trên mặt Hà Tử Di là năm dấu tay đau rát, rướm máu.

__ Một cái tát. Tôi rộng lượng lắm rồi...

__ Em... - Khánh Phong tự dưng xuất hiện - Em quá đáng lắm!

Khoé môi Hà Tử Di cong lên. Hình như chỉ mình cô và Hoàng My là ngạc nhiên.

__ Mọi chuyện không như anh nghĩ đâu, anh Phong! - My sợ hãi lắm.

__ Không cần phải giải thích! Mặc kệ anh ta đi! - Ngọc Di mạnh mẽ, kéo tay My chạy ra ngoài.

Trong nhà.

__ Ngọc Di à! Em có sao không? - Phong lo lắng.

Yêu mà không phân biệt được người con gái của mình ư?

__ Hừ! Ngọc Di. Ngọc Di. Tại sao lúc nào cũng là cô ta? Chưa bao lâu mà anh đã quên tôi rồi sao? - Hà Tử Di hét lớn.

Phong khựng người, não hoạt động mạnh.

Chết tiệt! Anh nhầm rồi!

Khánh Phong xoay người, toan đuổi theo cô nhưng..

__ Đừng đi mà anh! Em biết lỗi rồi. Xin hãy tha thứ cho em. - Hà Tử Di níu tay anh lại, van xin, quỳ sụp dưới chân anh.

__ Cô buông tay tôi ra đi! Chúng ta kết thúc rồi.

Rõ ràng...

Trong lòng anh vẫn còn chút vương vấn của cô ta nên không hất ra. Với sức lực của anh, chắc chắn cô ta sẽ bay ngay vào bức tường.

Rõ ràng là anh không nở.

Chỉ tội nghiệp cho Hứa Ngọc Di, trao cả con tim nhưng người ta, cứ nửa đùa nửa thật với nó.

Trên taxi.

Tít.... Tít....

Có tin nhắn gửi đến.

Ngọc Di mở ra xem vội. Là thông tin chuyến bay. cất cánh lúc 15h. Còn 30 phút nữa.

__ Hoàng My à! - cô kêu nhỏ - Tổ phải đi xa một thời gian, mong cậu hiểu à đừng giận tổ. Chắc chắn tổ sẽ quay về.

__ Cậu đi đâu? Một mình à? Khi nào mới về? - My lo lắng tột độ

__ Không sao đâu. Khi nào mọi chuyện êm xuôi tự khắc tổ sẽ về. Bây giờ tổ phải đến sân bay. Cậu hãy bảo trọng.

My rơm rớm nước mắt.

Ngọc Di cho xe dừng lại sát bên lề. Ôm người chị em tốt lần cuối rồi mở cửa xe, lao ra ngoài.

Sầm.

Cô đóng mạnh cửa.

Ngọc Di khóc. Buồn lắm chứ! Đau lắm chứ! Nhưng, có ai gánh giúp cô được đâu!

Thôi đành chào tạm biệt.

Đặng Khánh Phong.

Em yêu anh.

Nhưng tình yêu, níu kéo sẽ đau khổ phải không anh?
Em chỉ cần biết anh hằng ngày vẫn sống tốt, vẫn hạnh phúc là em vui rồi.
Xin lỗi vì em không hoàn thành nhiệm vụ của một con thể thân.
Cảm ơn vì những ngày qua anh đã mang đến cho em hạnh phúc.
Nếu còn có duyên phận, chắc chắn, em sẽ là của anh. Suốt đời.
Còn bây giờ...
“Tạm biệt anh” - Ngọc Di nói thầm, thả lỏng người trên chiếc ghế vip.
Máy bay cất cánh.
Tạm biệt nơi yêu thương!

10. Chương 10: Thứ Tôi Muốn Là Hạnh Phúc. Anh Có Thể Mang Lại Cho Tôi À?

Oa....
Không khí ở Mỹ trong lành quá!
Ngọc Di hít một hơi thật sâu, khí tràn đầy lồng ngực, vô cùng sảng khoái.
Cô cười nhẹ.
Tâm trạng đã khá hơn được phần nào. Sang Mỹ du học là bước ngoặt lớn nhất, cô mong sẽ không phải hối hận khi quyết định ra đi.
Cách.
Di nhẹ nhàng bước vào căn phòng mà ngày nào mẹ cô cũng tự tay lau dọn, tự tay trang trí. Bà luôn muốn dành cho con gái mình sự hoàn hảo, hay nói rõ hơn, bà muốn bù đắp cho khoảng trống trong lòng cô bao lâu nay.
Ngọc Di trở mắt, miệng há hốc, vô cùng ngạc nhiên.
Đẹp quá!
Giấy dán tường sọc xen kẽ màu hồng. Chiếc giường tròn chạm khắc tỉ mỉ. Khăn trải màu đỏ đậm. Tất cả làm nổi bật lên cái gam màu trắng thuần khiết, trong sáng của chiếc tủ giả gỗ và cái bàn trang điểm.
Căn phòng này... y hệt như phòng ngủ của cô.
Trên đời này, có lẽ chỉ có duy nhất mẹ là người thương cô thật lòng!

Phù!
Di thở sâu, để mắt lơ đãng nhìn ra cửa sổ.
Chiếc lá đột nhiên lìa khỏi cành, đi ngao du với làn gió se lạnh. Nó phó mặc bản thân mình cho gió cuốn. Trông nó thật bình thản, chiếc lá thoả sức bay lượn giữa bầu trời xanh rộng lớn, không để tâm đến những đám mây trắng bồng bênh.
Đột nhiên cô nghĩ đến bản thân mình, hay là....
Vèo.

Cái điện thoại bay thẳng ra ngoài cửa sổ. Tốt nhất là cắt đứt liên lạc, có như thế thì cô mới có thể chăm dứt được với anh.

Nhất định phải mạnh mẽ.

Di thả lỏng người.

Sự êm ái của chiếc giường dẫn cô từ từ đi vào giấc ngủ.

Cô khép hờ mắt. Trong lúc mơ mơ màng màng, cô nhìn thấy dáng người nhỏ bé, nhẹ nhàng đến bên cô, nhẹ nhàng đắp chăn cho cô và đặt lên trán cô một nụ hôn kèm lời chúc ngủ ngon.

— Mẹ ơi! Con buồn lắm! - Ngọc Di lí nhí. Nỗi buồn chen lẫn trong giấc ngủ của cô.

Bà Linh Đan gạt đi giọt nước vương nơi khoé mi mình, chỉ đứng đó, lẳng lặng nhìn cô con gái đáng thương. Bà đau lắm chứ!

Có mấy ai hiểu được lòng bà, hiểu được tình cảnh lực bất đồng tâm, vẫn biết Ngọc Di sẽ tổn thương khi yêu người con trai đó, nhưng phải làm thế nào đây, khi, cả Tử Di và Ngọc Di, đều là con của bà?

— Chào mẹ! - trông cô vô cùng rạng rỡ, dễ thương trong bộ đồng phục mới - Con đi đây!

— Học tốt nha con! - bà đứng ở ngưỡng cửa, nhìn theo đến khi bóng dáng nhỏ bé của cô mất hút.

Ngọc Di vừa đi vừa hát, tay nghịch cái điện thoại mới, không chú ý xung quanh.

— Tránh ra! Tránh ra! Làm ơn tránh ra! - từ xa, một cậu con trai hốt hoảng, vất chân lên cổ mà chạy. Rầm.

Cậu ta đâm sầm vào cô, làm rơi luôn cái điện thoại.

Còn chưa kịp định thần, cô đã bị cậu ta nắm chặt cổ tay kéo chạy đi.

— Hey! What are you doing! - Di cố vùng vẫy.

— Lo mà chạy đi, còn sức để nói nữa hả?

— Ờ? Cậu... biết tiếng Việt sao? - Di ngạc nhiên - Tại sao phải chạy?

Đáp lại cô là sự im lặng. Ngọc Di ngoái đầu nhìn ra phía sau.

Trời! Là một đám kí giả. Tầm khoảng vài chục người, bây giờ mà đứng lại, bị giẫm bẹp là cái chắc.

Nghĩ tới đó, cô rùng mình, cầm đầu cầm cổ chạy.

Hai người rẽ vào trong một con hẻm nhỏ, một lả.

Cô ngồi bệt xuống đất, mặc cho anh ta cứ ló cái đầu ra ngoài xem xét tình hình.

Hộc... Hộc.... Cô thở không ra hơi.

— May quá! Thoát rồi! - anh ta chìa tay ra, tỏ ý muốn giúp cô đứng dậy.

— Anh.... Anh có biết tôi có vấn đề về tim không vậy hả? - cô nắm lấy bàn tay ấy.

Ấm áp quá!

— Tôi xin lỗi! Thật sự là tôi rất gấp nên đụng phải cô. Cô có làm sao không? - anh ta nhìn khắp người Di.

Phản xạ tự nhiên, cô ôm lấy ngực mình:

— Nè! Anh làm trò gì vậy?

— Hahaha..- anh ta phụt cười.

Ngượng, hai má cô đỏ ửng. Trông đáng yêu vô cùng.

_ Á! Thôi chết! Trễ giờ học rồi. - Di hốt hoảng, toan chạy đi nhưng...

Như chợt nhớ ra điều gì, cô khựng lại:

_ Anh. Tông phải tôi. Đền đi. - giọng cô lạnh tanh.

Người con trai đó không có chút cảm giác gì gọi là uy hiếp đáng sợ cả, chỉ cảm thấy cô rất buồn cười:

_ Tôi xin lỗi rồi mà. - anh ta cúi gập người - Tôi đi trước. Tạm biệt!

Nói rồi anh ta thản nhiên bước đi.

_ Đứng lại. Tôi cho phép anh đi chưa? - Di vẫn cứng đầu.

_ Haizzz! - anh ta thở dài - Bây giờ cô muốn gì đây?

_ Thử tôi muốn là hạnh phúc. Anh có thể mang lại cho tôi không? - Ngọc Di vênh mặt nhìn người con trai đang trở mặt.

_ Cô...

11. Chương 11: Em Sẽ Hành Hạ Anh Cho Đến Chết.

_ Cô.... Được. Đơn giản thôi mà! Đi theo tôi.

Ngọc Di nổi gót anh ta.

_ Mà anh là ai vậy?

Chịu không thấu sự im lặng, cô lên tiếng.

_ Cả anh mà em cũng không nhận ra sao? - khoé môi anh ta cong lên.

_ Tôi biết anh à?

Hai người đang băng qua đường, nghe câu hỏi bình thường của cô, đột nhiên anh ta ngừng lại.

_ Là anh! Lý Anh Kiệt. - anh áp hai tay lên má cô.

Ngọc Di há hốc:

_ Là... Là anh thật sao?

Giọng nói của cô trở nên nhỏ dần giữa tiếng ồn ào, náo nhiệt của đường phố khiến anh chỉ nhìn thấy cái môi nhỏ đang động đậy. Anh Kiệt cắn phập vào cái thứ đáng yêu đó, nút chùn chụt.

_ Bỏ em ra. - Ngọc Di khó chịu - Không tin đâu.

Anh Kiệt nắm chặt tay cô, tiếp tục bước.

_ Không tin thì thôi!

_ Anh...

Chưa kịp nói hết câu, cô đã bị vẻ đẹp của ngôi trường trước mắt làm cho cứng họng.

Anh mỉm cười.

_ Anh và em, học chung trường, chúng ta có duyên đấy!

Sau khi giúp cô ổn định, anh trở về phòng làm việc của mình.

Haizz! Kiệt ngã lưng lên chiếc ghế bành màu đen sang trọng, nới lỏng cà vạt, tay cầm cái bảng nhỏ màu xanh gỗ gõ lên mặt bàn gỗ mun tạo nên tiếng cộp, cộp vui tai.

Giữa tấm bảng đó in rõ hai dòng chữ:

Hiệu trưởng

LÝ ANH KIỆT

Cuối cùng cũng gặp lại em. Người con gái đáng yêu ạ! Anh Kiệt khép hờ mắt, khoanh chéo tay. Cơ mặt giãn hết cỡ.

Anh đã chờ em từ rất lâu rồi. Lần này, chắc chắn, anh sẽ không để tuột mất em một lần nữa. Chắc chắn.

Reng... Reng.... Reng....

Chuông điện thoại cắt ngang dòng suy nghĩ của anh.

__ Tôi nghe đây! - anh từ tốn.

__ Anh à! 3 tiếng nữa là đến giờ diễn rồi. Anh phải chuẩn bị từ bây giờ để kịp ạ. - giọng nói trầm trầm của cô quản lý vang lên.

__ Được. Cho xe đến đi, anh ra ngay.

__ Sau đây là phần trình diễn cuối của chương trình cũng như là phần mà mọi người mong chờ nhất. Xin được giới thiệu, Lý Anh Kiệt!

__ Hoan hô. Hoan hô

__ Á á á...

Nổi theo sau lời giới thiệu của anh chàng MC là biết bao tiếng reo hò, cổ vũ.

Sự xuất hiện của anh đã làm náo loạn cả sân khấu. Cũng đúng thôi, anh là ca sĩ nổi tiếng với vẻ đẹp hoàn hảo và lượng người hâm mộ khủng nhất thế giới mà.

Bụp.

Đèn tắt, chỉ còn ánh sáng từ các điện thoại đang bật chế độ quay video.

Anh Kiệt bước ra từ cánh gà, ngân một câu hát.

Ngọc Di chật vật để đứng vững giữa biển người nhốn nháo, cảm thấy khó hiểu vì giọng hát vô cùng thân quen này.

__ Woa! Woa! Hú! Hú!

Đèn sáng, mọi người ai cũng hào hứng, quơ tay múa chân theo điệu nhạc sôi động.

Cô nheo mắt nhìn lên sân khấu.

Anh Kiệt!

Ngọc Di sợ mình nhìn nhầm, lấy tay dụi dụi rồi cố gắng mở mắt thật to.

Trong đầu cô bây giờ toàn là dấu chấm hỏi.

Để làm rõ chuyện này, cô chạy vội ra sau cánh gà.

Quả thật, đứng ở chỗ này có thể nhìn rõ hơn hẳn, chỉ có điều, hai tay bị giữ chặt bởi tên vệ sĩ to lớn.

Vô tình, ánh mắt anh lướt qua cô.

Kiệt mất tập trung, bỗng nhiên anh nở nụ cười nửa miệng làm đốn tim bao người ở phía dưới.

Anh ra hiệu ngừng nhạc:

__ Xin lỗi vì tôi đã đường đột cho dừng nhạc. Nhưng tôi có một điều vô cùng quan trọng muốn nói cho các bạn biết. Các bạn có muốn nghe không ạ? - anh vẫn giữ vẻ lạnh lùng.

Đáp trả anh là những tràng pháo tay nhiệt liệt.

Anh cúi gập người, tỏ ý cảm ơn rồi đi vào trong cánh gà, nắm lấy tay cô, dẫn ra đứng trên sân khấu.

Ngọc Di sững sốt, hàm cứng đờ. Không hiểu sao thân thể cô lại không chịu nghe lời chủ mà chỉ toàn vâng theo anh.

Kiệt nhìn sâu vào mắt cô, tay nắm tay, anh từ từ quỳ lên gối mình.

Lượng người ở dưới nháo nhào, người la hét, người kêu gào.

__ Hứa Ngọc Di, làm bạn gái anh nhé! - anh nói rõ từng chữ một.

__ Em... Em... - cô lắp bắp, không biết phản ứng thế nào.

Phải trả lời làm sao đây? Nếu nói không, hình tượng của anh Kiệt sẽ bị cô phá huỷ ngay trong vài giây ngắn ngủi. Còn nếu đồng ý thì..., cô có cảm giác gì với anh đâu.

Cả khán đài bỗng trở nên im bật, cùng anh chờ đợi câu trả lời của cô.

__ Em có một điều kiện. - cuối cùng Di cũng mở lời.

__ Em cứ nói. Anh sẽ làm tất cả, vì em.

__ Em sẽ hành hạ anh cho đến chết! Có được không?

Não bộ trẻ con của cô nghĩ rằng, với điều kiện tàn khốc như thế, chắc chắn anh sẽ chạy mà không thèm nhìn lại.

Lại một lần nữa, mọi người gào thét thảm thiết.

__ Trời ơi! Thần tượng của tôi mà!

__ Đừng làm khổ anh ấy!

__ v.v...

Nào ngờ, cách của cô không hiệu quả.

__ Anh đồng ý! - nói rồi Kiệt ôm chặt lấy cô - Anh sẽ không để mất em lần nữa.

12. Chương 12: Chẳng Phải Em Đã Hạnh Phúc Rồi Sao?

__ Anh à! Khi này em... - không muốn làm tổn thương anh, cô mau chóng giải thích khi hai người bước xuống sân khấu, nhưng anh:

__ Suyt! Đừng nói gì hết. - Kiệt biết rõ sự thật tàn khốc như thế nào nên anh chưa muốn đối diện với nó.

__ Nhưng mà em phải giải thích! - Ngọc Di chạy để đuổi kịp những bước sải dài của anh.

Thoáng thấy bóng các kí giả đã bật sẵn camera từ xa, anh khựng lại làm cô mất đà té chúi nhủi về phía trước. May thay có cái lưng cao lớn của anh làm bệ đỡ vững chắc nhưng êm ái.

__ Ai da! - cô kêu ai oán, tay xoa xoa chỗ đau.

__ Haizz! - anh lắc đầu - Tại sao lại có người hậu đậu như em chứ?

Kiệt nắm lấy bờ vai gầy, mắng yêu.

__ Vậy nên.... Em không xứng với anh đâu, anh đừng....

Câu nói của cô bị áp đảo bởi nụ hôn của Kiệt.

— Anh hiểu mà. Em về đi. - anh buông lời một câu rồi xoay lưng bước nhanh. Lòng đau như cắt!

Ngọc Di đứng đờ như trời trồng, đến khi anh đã đi được một khoảng khá xa thì cô mới sực tỉnh:

— Tình bạn giữa chúng ta sẽ mãi tồn tại. - cô hét lớn, hi vọng anh sẽ nghe thấy.

Tít... Tít... Tít...

Ngọc Di nghe tiếng kêu thì loay hoay tìm, cô sờ soạng lên túi áo khoác đang rung rung.

Một cái điện thoại.

Của ai vậy?

Có tin nhắn gửi đến.

Vì bất đắc dĩ cô mới dám mở ra xem nhưng trong lòng áy náy lắm. Điện thoại này đâu thuộc sở hữu của cô đâu!

"Tặng em.

Có thật giữa chúng ta, không có chút gì gọi là tình yêu không?

Lý Anh Kiệt."

Ngọc Di ngồi sụp xuống, nước mắt lại rơi, rơi lên màn hình điện thoại. Các ngón tay thon chậm chạp bấm, chậm như không còn một chút sức lực:

"Xin lỗi anh!

Duyên số không cho ta đến với nhau. Nhưng...

Em sẽ không để mất đi tình bạn lâu năm này, sẽ bảo vệ nó đến cùng. Em chắc chắn 200%."

Gửi.

Đêm khuya tĩnh mịch.

Cả thành phố im ắng. Ai ai cũng chìm vào giấc ngủ sâu. Chỉ có tiếng lá xào xạc, ánh đèn đường heo hắt. Thi thoảng có làn gió mang sương đêm bay ngang qua.

Tất cả đều thu vào tầm mắt của Ngọc Di.

Cô không ngủ được. Thói quen có Phong cạnh bên dỗ cô ngủ vẫn không tài nào biến mất được.

Điều đó đồng nghĩa với việc, trong tâm trí cô vẫn còn anh.

Cô ngồi bên cửa sổ, tay chống cằm. Buồn chán. Cô đơn.

Đảo mắt qua dãy nhà đã tắt đèn, qua hàng cây, qua chiếc ghế đá.

Có một bóng người đang lặng lẽ hút thuốc. Vì tối quá nên Di không thể nhìn rõ khuôn mặt, chỉ có thể nhìn thấy điều thuốc kẹp giữa hai ngón tay chốc chốc lại đưa lên miệng.

Ngọc Di chăm chú nhìn anh ta một cách không lí do, bỗng nhiên...

Ánh mắt sắc lạnh đó lướt qua khuôn mặt cô. Nó bắt cần đời, lạnh đến nỗi khiến cô giật nảy người. Và cũng nhờ đó, cô nhận ra...

Khánh Phong sao?

Ngọc Di gấp rút chạy xuống nhà. Mắt đỏ hoe, tay chân bắt đầu bủn rủn làm cô va vào cạnh bàn mà ngã sóng soài.

Mặc kệ bao nhiêu đau đớn, mặc kệ tiếng mẹ gọi, mặc kệ trí não đang ra sức cản ngăn... Cô lao ra ngoài.

Không có ai.

Hoảng loạn.

Cô chạy xung quanh, mắt cố gắng tìm một bóng người nhưng...

Di cảm thấy hụt hẫng, như đang ở đỉnh à lại rơi xuống vực sâu thăm thẳm.

Ánh sáng nhỏ nhoi chưa kịp giúp đời đã bị dập tắt.

Phải.

Ngọc Di cô quyết định sai rồi! Cô cần anh, rất cần anh!

Cô ngồi bệt xuống đất, nước mắt rơi nhiều, thấm vào lớp áo.

Đằng xa, một ánh mắt băng giá đang lảng lạng nhìn dáng người bé nhỏ, khoé môi anh khẽ nhếch lên:

__ Chẳng phải em đã hạnh phúc rồi sao?

Vài tiếng trước, lúc cô đang bối rối trên sân khấu nên cô đâu thể biết rằng, dưới này, Phong đang đau lòng nhìn cô.

Anh đã nhận ra ý định bỏ đi của cô từ cái ngày cô đưa cho anh đĩa mì có trang trí thêm hình một cái gối.

Khi biết cô sang Mỹ, anh đã từ bỏ tất cả để đi tìm cô. Anh không để tâm đến chức vị tổng giám đốc mà ba anh giao lại, không màng đến kì thi quan trọng cuối cùng để rồi anh nhận được kết quả là....

Ngọc Di cô không có anh vẫn hạnh phúc.

Cuộc đời thật trớ trêu...

Sự thật đâu phải như thế!

Nhưng nó vẫn không để anh đến bên cô, không cho hai người một cơ hội để giải thích.

13. Chương 13: Em Đâu Có Quên!

Mùi thuốc khử trùng xộc vào mũi Ngọc Di, khiến cô khó chịu mà cự quạ.

__ Di! Di! Con tỉnh rồi sao? - bàn tay ấm áp của bà Linh Đan vội nắm lấy ngón tay vừa cử động nhẹ của cô.

__ Ừm! Mẹ. - cô chống tay định ngồi dậy.

__ Nằm yên đi con! Để mẹ đi gọi bác sĩ!

Đến lúc này, não cô mới nhận thức được mình lại vào bệnh viện.

Haizzz! Mấy cái bệnh viện phiền phức này, đã nói là không thích nó rồi mà sao nó cứ đeo bám hoài vậy không biết!

Dai như đĩa!

Di vỗ vỗ đầu, nhăn mặt. Nốc một cốc nước lã.

Không khí trong phòng ngột ngạt quá! Cô rút cái ống truyền nước biển đang cắm trên mu bàn tay, trèo xuống giường.

Ngọc Di lên ra ngoài, tìm chút trong lành, tìm chút sức sống.

Cô hái một bông hồng được trồng trong khuôn viên, đưa lên mũi.

__ Hắt xì!

Hương hoa thơm nồng, làm nhột nhột cái mũi của cô.

__ Hahaha... - bỗng nhiên có tiếng trẻ con cười vang.

__ Tại sao em lại cười? - Di nhìn cô bé.

__ Vì chị ngố quá! - đứa trẻ tíu mắt. Trông rất dễ thương nên cô muốn giận cũng không nổi.

__ Tặng chị nè! - cô bé đặt vào tay Di một thỏi chocolate.

__ Ồ? - cô trở mắt - Ai đưa em vậy?

__ Dạ anh ca sĩ đẹp trai, cao to, vạm vỡ đó! Nhưng mà anh đó đi mất tiêu rồi!

Cô phụt cười vì sự thật thà của cô bé, mặc dù đã được dặn dò phải giữ bí mật nhưng không hiểu sao nó lại khai ra hết.

__ Hi! Cảm ơn em nha! - cô xoa đầu nó rồi nhìn theo cái bóng nhỏ đó chạy tung tăng.

Sực nhớ ra mẹ, Ngọc Di vội đi về phòng.

Nói vội thế thôi chứ cô cũng còn luyến tiếc cái khuôn viên đầy hoa này lắm.

Vừa chậm chạp nhấc từng bước chân, bàn tay nhỏ bé xinh xinh vừa hoà vào bụi hoa, bụi cỏ.

Mắt tròn trong veo đuối theo những làn gió mát có chút se se lạnh, nhìn ngắm các dải nắng sớm vàng óng, mượt mà.

Đặng Khánh Phong.

Cái tên thân thuộc này theo lẽ tự nhiên mà đi theo làn gió, lỡ chân bước vào nỗi nhớ của cô.

Không còn đau nữa, không còn hận nữa, trong lòng chỉ có thoáng thoáng mùi hương của một nỗi buồn.

Buồn nhẹ!

Buồn cho số phận trở trêu, cho con người vô dụng là Ngọc Di không biết nắm lấy cơ hội. Cơ hội để nói lời giải thích, để gỡ mọi nút thắt không đáng có.

Buồn cho cô đã đánh rơi mất món quà cuộc sống đã ban tặng, nhưng chỉ là ... cách ban tặng hơi khác thường một chút thôi.

Mặc kệ, không sao.

Nếu còn thuộc về nhau....

Chắc chắn sẽ gặp lại.

Cô tin tưởng tuyệt đối vào điều đó.

__ Mẹ. - Ngọc Di nhỏ nhẹ gọi.

Bà Linh Đan cứ đi đi lại lại trong phòng, rồi rầm chột tan biến khi nghe tiếng của cô.

__ Di. Con đi đâu vậy? Con làm mẹ sợ quá!

__ Con đi dạo chút thôi mà!

__ Mau đi với mẹ sang gặp bác sĩ, họ chờ lâu rồi đó! - bà nắm tay cô, dẫn đi.

Đi ngang một hành lang rộng, vắng vẻ, chỉ có duy nhất một bóng người mặc áo đen, vô cùng phong độ.

Cô dừng lại, chăm chú nhìn.

Anh đang cúi cúi lau những vết máu còn vương lại trên làn da trắng ngần. Đôi mắt lạnh tanh, đánh lại, nhìn xoáy sâu vào vết thương dài trên cánh tay đã được băng bó nhưng máu vẫn chảy nhiều lắm, thấm luôn ra bên ngoài.

Tối hôm qua.

Reng.... Reng.... Reng....

Điện thoại Phong đổ chuông.

Số lạ.

_ Tôi nghe!

_ Phong. Tao Lý Anh Kiệt đây. Tao có chuyện muốn nói. - Kiệt vào thẳng vấn đề.

_ À! - anh nhận ra thằng bạn thân - Mà cứ nói đi.

_ Tao đợi mày. Cafe XXX. 15 phút nữa.

_ Ok.

Tại quán XXX.

Tiếng nhạc du dương, không phù hợp với không khí căng thẳng ở cái bàn nằm khuất trong góc.

_ Hứa Ngọc Di... là của tao. - Kiệt nói thẳng thừng.

_ Liên quan gì đến tao?

Người con trai đối diện khẽ nhếch mép, không quan tâm ư?

Cũng không hẳn!

Khánh Phong bỏ về, mặc cho Anh Kiệt ngồi chết trân tại chỗ.

Phong phóng xe, đạp ga hết mức, chiếc thể thao lao vùn vụt, bốc lửa. Ngọn lửa giận, ngọn lửa buồn.

Kkkiiiiitttt....

Anh thắng gấp. Bánh xe ma sát với mặt đường nhựa mạnh đến toé khói.

_ Đặng tổng ! - vừa bước xuống xe, Phong đã được một chàng thanh niên mặc vest vô cùng lịch sự chào hỏi - Cuối cùng anh cũng đến!

Anh ta dẫn Phong vào một nhà kho, trên đường đi miệng không ngừng hoạt động:

_ Xử lý gần xong rồi, nhưng ông ta đổi ý, muốn thương lượng lại với tổng giám đốc. Xem ra ông ta vẫn chưa muốn chết!

_ Đã ngừng rồi à? - anh lạnh lùng, người toả đầy sát khí.

_ Dạ! - anh ta gật đầu.

Trong căn nhà kho.

Một ông lão ở tuổi trung niên đang ngồi gục đầu lên chiếc bàn trắng, toàn thân đều là máu. Trên má in những cú đấm, đá và một dòng chất lỏng đỏ chảy dài, nhỏ giọt xuống cái bàn làm nổi bật cái màu đỏ gớm ghiếc đó.

Người khác nhìn vào, không cần hỏi cũng biết ông ta vừa trải qua trận tra tấn tàn bạo.

_ Tôi.... Tôi.... Đồng ý... - giọng ông ta run run, hình như là kiệt sức rồi.

Anh kéo ghế, ngồi xuống nhẹ nhàng như làn gió.

__ Lý tổng không sợ bị lỗ nặng à? Tôi nghe nói ông đã đầu tư rất nhiều vào dự án này mà! - Phong cười khẩy.

__ Cậu có lợi là được rồi! - ông ta run sợ.

__ Tốt! - Phong đứng phắt dậy - Khi nào lấy được hợp đồng thì thả ra!

Anh luôn rất nhẹ nhàng nhưng người khác luôn luôn phải khiếp sợ.

Bỗng...

Phập.

Lý tổng găm con dao ngắn vào cánh tay trái của anh.

Máu chảy.

Anh liếc mắt, từ tốn rút con dao ra, vứt xuống sàn nhà lát gạch hoa rồi bỏ đi, để lại ông ta với đám đàn em.

__ Đi thôi con! Cậu ta có gì đâu mà nhìn! - bà Linh Đan thấy con cứ đứng im nên thúc giục, toan bước đi.

Cô lại giữ lại, mắt vẫn không rời khỏi cái áo đen ấy:

__ Có chứ mẹ! - nói rồi cô giựt tay mình ra, chạy về phía đó.

Ngọc Di ôm chầm lấy người con trai.

__ Đặng Khánh Phong. Cuối cùng cũng tìm thấy anh. - cô cười trong nước mắt.

__ Ô - anh ngơ ngác - Em....

Phong vẫn chưa nhận ra cô vì mọi chuyện diễn ra quá nhanh.

__ Em nhớ anh lắm!

__ Hứa Ngọc Di? - anh đẩy cô ra - Không phải em đã quên tôi rồi à?

Cô cười tươi.

__ Nhảm nhí.

Ngọc Di khoác tay anh, kéo về phòng mình.

Phong chỉ còn một cách là cứ đi theo. Anh cũng muốn biết rõ sự thật.

14. Chương 14: Về Bên Em Anh Nhé!

Nhìn hai cái bóng một ột thấp như đôi dưa lệch nhưng lại hài hoà đó khuất xa, bà Linh Đan cười khổ, có chút nhẹ lòng:

__ Con bé này thật là....!

Nói rồi bà đi về phía thang máy, nhấn nút.

__ Anh! - Ngọc Di nói mãi nói mãi mặc dù Phong ở ngay bên cạnh. - Nhớ anh lắm!

Anh không biết phải làm sao. Cô bé này trẻ con quá!

Ngọc Di kéo ghế ngồi đối diện anh, hai tay chống cằm, nhìn trực diện vào đôi đồng tử vẫn chưa có chút hơi ấm.

— Anh cho em 5 phút! - Phong lạnh lùng.

— Ai nói? Cả cuộc đời anh là của em rồi, em không nhận thêm nữa đâu! - cô bướng bỉnh, lè lưỡi lêu lêu.
Haizzzz.

Phong thở dài.

Bó tay!

— Thật ra... - cô ngập ngừng - Em với anh Kiệt, đâu có chuyện gì đâu.

— Ừ! - anh nhìn ra cửa sổ như có gì ở ngoài đó hấp dẫn lắm.

— Em đi nước ngoài là vì... Không muốn làm người thứ ba giữa anh và Tử Di.

— Ừ!

— Anh hiểu lầm em rồi đó. - thấy anh cứ như thế, Di bắt đầu dậm dậm chột chột lên đùi anh.

— Ừ!

— Sao anh cứ... cứ... - ức quá nên cô quên hết từ, giận dỗi đứng phắt dậy nhưng Phong nhanh tay hơn, giữ cô lại. Ấn môi mình lên môi cô.

Cái lưỡi ướt át cuốn lấy vị ngọt ngào trong miệng Di như muốn ăn tươi nuốt sống.

Cô khó thở, đánh vào ngực anh.

Luyến lưu một hồi, Phong mới chịu buông tha.

— Anh biết rồi mà ! - anh véo má cô

— Người ta nói nhiều như vậy, mà anh.... - cô oà khóc.

Đây có được gọi là mít ướt không nhỉ?

— Thôi mà! - Phong ôm eo cô, tựa đầu lên vai, từng đợt hơi thở nóng hổi của anh phả vào cổ cô khiến cô nổi gai ốc, rụt cổ lại. - Anh cũng bị đứa con nít nào đó hiểu lầm nữa, mà đứa trẻ đó cứng đầu lắm, không chịu nghe anh nói gì hết mà bỏ đi mất tiêu. Cố tỏ ra rộng lượng rồi ôm hết nỗi đau. Rõ ngốc!

— Đừng châm chọc vậy chứ! - Ngọc Di nhăn mặt - Anh thì có gì mà hiểu lầm?

— Đâu có gì nhiều. Chỉ là thương người ta mà bị hiểu thành....

— Suyt! - cô đặt ngón trỏ lên miệng anh, chặn không cho anh nói - Anh yêu em... từ khi nào?

Bên ngoài, hoa hồng nở rộ, rực rỡ, tươi tắn, toả hương thơm ngát, bay đi khắp nơi, làm giọng nói của cô cũng thơm lây.

— Anh cũng không biết nữa! Lúc đầu anh chỉ... nhưng sau đó thì...

Khánh Phong bỏ mất vài từ không nên nói. Cũng có khi, hành động đó, tâm trạng đó, không từ nào có thể diễn tả được.

Ngọc Di xoa đầu lại, tặng cho anh một nụ hôn nồng ấm.

— Về bên em, anh nhé!

Anh siết chặt vòng tay mình, kề môi vào cổ Di, nức mạnh. Hành động đã nói lên tất cả.

— Ai da! Đau!

Trên cổ cô hằn lên vết môi đỏ ửng.

Anh cười mỉm.

Từ bây giờ sẽ không còn nướm nướp lo sợ mất em nữa, vì...

Anh đã đóng dấu rồi!

Hứa Ngọc Di.

Em là bản quyền... đã được bảo hộ.

_ Về Việt Nam? - Lý Anh Kiệt hét toáng khi đang chuẩn bị cho buổi diễn.

_ Dạ! Nhưng vài ba tháng nữa mới về! Anh yên tâm, còn nhiều thời gian để chơi mà! - Ngọc Di hồn nhiên.

_ Ừ! Vậy khi nào gặp! Tạm biệt! - Kiệt chủ động gạt máy, hàng mi dài cụp xuống.

Đầu dây bên này...

_ Haizz. Cái anh này! Sao thay đổi nhanh vậy? - cô ném cái điện thoại lên giường.

Nheo mày suy nghĩ....

Từ khi sang đây, anh Kiệt bỗng dưng to hơn, cơ bắp hơn, còn trắng trẻo ra nữa chứ, cơ ngơi đồ sộ, đã vậy còn vứt luôn cái kính cận làm cô nhận không ra.

Đáng ghét!

Nhưng mà chuyện đó không quan trọng, chuyện anh Kiệt phải để cô nghe tiếng tút tút mới đáng lo.

Anh ơi! Anh hết thương đứa em gái này rồi sao?

Chắc chỉ có não trẻ em mới suy nghĩ thông thường như thế!

Đầu dây bên kia...

Rầm.

Lý Anh Kiệt đập bàn, đồ dùng trang điểm rơi vương vãi dưới đất. Mọi người hoảng hốt, đây là lần đầu tiên anh tức giận như vậy.

_ Đặng Khánh Phong. - Kiệt nghiêng răng nghiêng lợi, toan bỏ đi.

Bỗng có một cánh tay thon, trắng trẻo chặn trước ngực anh.

_ Khoan đã. Đừng nóng vội chứ anh! - cô gái với khuôn mặt trái xoan, môi đỏ chúm chím, cất giọng nhẹ như gió thu.

Kiệt nhìn xuống, anh sững người vì ngạc nhiên:

_ Ngọc... Ngọc Di?

Cô gái vẽ theo viền cổ áo anh, cười tủm tỉm:

_ Đâu có anh. Em là Hà Tử Di mà. - chữ “mà” cô ta cố ý kéo dài ra, ngọt như mía lùi, nghe rợn cả gai ốc.

Kiệt sa sầm mặt mũi, anh cũng không ưa gì người đã hãm hại Ngọc Di.

_ Hừ! - anh cười châm biếm - Cô muốn gì ở tôi? Lại tính hại người nữa à?

Tử Di kéo chiếc ghế xoay, thản nhiên ngồi xuống. Tưởng ngồi vô cùng gợn cảm, cô bắt chéo chân, hai tay khoanh trước ngực, ngẩng đầu, đưa đôi mắt đa tình lên mà nhìn Kiệt.

_ Chắc chắn. Cao siêu quá! Anh đi guốc trong bụng em rồi! - cô ta thay đổi sắc mặt, trở nên lạnh lùng hơn - Ngọc Di là của anh, Khánh Phong là của tôi... Nói ít, hiểu nhiều chứ?

Anh trầm ngâm một lúc lâu, như đang suy tính xem có tổn thương đến Ngọc Di hay không, cuối cùng:

_ Được thôi! Có gì thì liên lạc với tôi! - nói rồi Kiệt quay lưng đi vội lên sân khấu, bỏ mặc cô ta đang tự dương tự đắc.

_ Lý Anh Kiệt. - khoé môi Tử Di nhếch lên, mang ý khinh bỉ hết mức - Loài của anh, cũng như em thôi!

15. Chương 15: Đôi Khi, Hạnh Phúc Chỉ Đơn Giản Là Thế!

Anh đã trở về bên cô.

Một ngày mới bắt đầu với những nụ cười, với hương hoa, với li sữa nóng.

Bao nhiêu đó thôi thì Ngọc Di cô đã cảm thấy đủ lắm rồi. Không dám đòi hỏi thêm gì nữa, chỉ sợ những ngày tháng mong manh này dễ vỡ.

Mau hợp, lại mau tan.

Cô sải những bước chân vui vẻ, tự tin bước vào lớp.

Tạm thời thì chưa quen ai, nhưng không sao, cô còn có Anh Kiệt mà.

Nghĩ đến đây cô thầm mỉm cười.

_ Hiệu trưởng bị làm sao ấy nhỉ?

_ Ủ! Tự dừng lại tổ chứa lễ hội. Ngày mai có phải là ngày đặc biệt gì đâu

_... V.v

Ngọc Di cảm thấy lòng bùng nổ tai, tò mò hỏi:

_ Các bạn ình biết chuyện gì đang xảy ra với được không?

_ Hahaha...

Đáp lại cô là một tràng cười dài.

_ Ô! - cô ngơ mặt ra - Mặt mình dính gì sao?

_ Không không. - cô bạn tóc vàng xua xua tay - Vì bạn ngố quá thôi!

_ Phải đó! - hai cô gái khác đồng tình - Ở dưới bảng thông báo có mà!

_ Cảm ơn nha!

Cô liếc nhìn chiếc đồng hồ treo tường màu xám.

_ Vẫn còn kịp.

Nói rồi cô chạy một mạch xuống sảnh chính.

_ Ngày mai, bảy giờ tối, đường số 8,... - Ngọc Di đọc thành tiếng.

Bỗng

_ Hù! - Anh Kiệt lù lù ngay bên cạnh làm cô giật nảy cả mình.

_ Hahaha.... - anh ôm bụng, cười lăn cười bò.

_ Sở thích của anh kì lạ quá nhỉ? - cô nheo mắt.

_ Đừng giận. Anh xin lỗi. - Kiệt sửa quần áo lại cho chỉnh tề. Dù sao thì anh cũng là hiệu trưởng một trường mà. - Mai nhớ đi nha. Bắt buộc phải dẫn theo một người cùng đi đó.

Kiệt nháy mắt rồi bỏ đi, không quên nhún nhủ cô.

Ngọc Di trề môi:

_ Xi! Nói vậy để em rủ anh đi chứ gì! Mơ đi nha cưng. Mà mơ cũng không gặp mộng đâu. - cô lêu lêu.

— Em làm gì vậy? - đi được một quãng thì anh chợt quay đầu lại, định nói thêm một điều.

— Ồ! - cô xấu hổ đến đỏ mặt, vội lấy tay che rồi rảo nhanh về lớp.

Kiệt nhìn theo cái thân hình lùn lùn nhưng vô cùng đáng yêu, khoé môi nhẹ cong lên.

Nụ cười nửa miệng này là điềm tốt hay xấu đây?

Tít.... Tít..... Tít....

Màn hình điện thoại sáng lên.

Có tin nhắn.

Phù! Cũng may là không ai phát hiện.

Ngọc Di lén lút mở ra xem. Vừa sợ giáo viên bắt được vừa sợ không kịp thời gian làm bài kiểm tra nên cô quên luôn xem chủ nhân tin nhắn là ai. Thấy mấy dòng chữ “Chiều anh chờ em trên xe Audi A8.” thì cứ đinh ninh người gửi là Phong.

Chuông reo báo hiệu giờ tan học. Cô lao nhanh qua những làn nắng, sợ anh đợi lâu.

Cạch.

Ngọc Di bước lên chiếc Audi A8 màu đen. Trông nó như một con tuần mã.

Một con tuần mã hắc ám.

— Sao hôm nay đi bằng xe này vậy anh?

Vừa dứt lời, miệng cô đã bị bịt chặt bởi chiếc khăn có tẩm thuốc ngủ. Hai tay bị kẹp ra sau lưng, trói bằng sợi dây thừng lớn.

Hai tên lạ mặt trùm chiếc vải đen lên đầu cô, lấy đi ánh sáng, phương hướng.

Xe nhanh chóng đáp ga.

— Thả tôi ra! - cô cố gắng vùng vẫy, la hét cầu cứu dù biết rằng niềm hi vọng lúc này là con số 0 tròn trĩnh.

Chát.

— Câm ngay. - tên bên phải tát mạnh vào mặt cô làm đầu óc cô quay cuồng, choáng váng.

— Biết điều đi nào, cô bé. - giọng nói thanh thoát như thiên thần cất lên. - Chỉ cần một quyết định thôi, rồi em sẽ được an toàn.

— Ai? - cô bừng tỉnh - Anh là ai vậy hả?

— Tôi sao? - câu trả lời vô cùng bình thản, có phần chậm chạp, khác hẳn với câu hỏi gấp rút, nôn nóng của cô.

— Anh làm việc cho ai? Người ta cho anh bao nhiêu? Mau nói đi, tôi sẽ cho anh gấp đôi! - Ngọc Di cố gắng thuyết phục. Thở gấp vì thiếu oxy.

— Hừ! - anh ta cười chế giễu - Tôi là....

Chưa kịp nghe nói hết câu thì cô bị đánh gục bởi hơi thuốc ngủ đã thấm.

Hắn ta cười thâm trong bụng.

— Nhanh lên! - người con trai đó ra lệnh rồi tháo khăn trùm đen, vỗ nhẹ lên làn da mặt mỏng, mịn màng.

Sau khi nhìn cô một lúc lâu, anh ta kề sát vào tai cô, thỏ thẻ:

— Chả trách nó.... lại yêu em.

16. Chương 16: Trời Xanh Màu Đỏ

_ Trời ơi! Làm gì mà chạy xe nhanh vậy?

_ Muốn chết à?

Mặc kệ bao nhiêu lời bàn tán, xì xào, chỉ trở, chiếc Audi A8 cứ gầm rú trên đường.

Nhưng lần này...

Chủ nhân chiếc xe đích thực là Đặng Khánh Phong.

Anh phóng xe nhanh như gió, mắt mở căng hết mức, cố gắng tìm bóng dáng thân thuộc.

Anh đi tìm cô.

Sau khi chờ ở cổng trường gần cả tiếng đồng hồ thì trong lòng anh bỗng cảm thấy lo lắng, nôn nao. Phong đã hỏi bác bảo vệ rất nhiều lần:

_ Thật sự là học sinh đã về hết rồi à?

_ Đúng vậy! Cậu trai trẻ à!

Câu trả lời đó làm đầu óc anh trở nên điên loạn.

Máu lạnh bắt đầu sôi lên sùng sục.

Reng... Reng... Reng

Điện thoại reo.

Phong nhanh chóng bắt máy.

_ Tôi Phong đây!

_ Bình tĩnh nào Khánh Phong. - đầu dây bên kia vẫn rất bình thản - Tôi có chuyện muốn thương lượng với cậu.

_ Anh biết Ngọc Di ở đâu phải không? Mau nói đi!

_ Bar Dương Cầm. Phòng hạng nhất.

Tút.... Tút... Tút....

Người bên kia nhanh chóng cúp máy, không quên buông một câu.

_ Chết tiệt! - Phong đập tay lên cái vô lăng vô tội.

8 giờ tối.

Bar Dương Cầm.

Khánh Phong neho mắt, chưa kịp thích ứng với ánh đèn đủ màu lúc tắt lúc mở.

_ Đặng tổng à! Đã lâu mới gặp lại anh. Không biết thiếu gia đây còn nhớ Sandy này không nữa?

Một cô gái với làn da trắng như tuyết làm nổi bật lên chiếc váy hở ngực, chỉ che được qua hông một chút màu đỏ nhung. Vừa nhìn thấy anh, cô ta liền mò tới, toàn thân vận vẹo, dính sát lấy Phong, một tay thân nhiên vắt qua cổ, tay kia ôm eo anh chặt cứng.

_ Buông ra! - Phong mạnh bạo đẩy Sandy ra.

Anh cau mày. Trong lòng nóng như lửa, đã gặp tiếng nhạc đập đùng đùng thì chớ, còn gặp thêm con điểm cái giọng cứ nhéo nhéo.

Khó chịu.

Chỉ là chuyện thường thôi!

Cho dù anh là người sành sỏi đến đâu chẳng nữa thì cũng gặp phải những tình huống như trên.

Năm bậc thang lót đá hoa cương dẫn Phong xuống một nơi vô cùng lạnh lẽo, chỉ có hơi ẩm và ánh sáng mờ ảo phát ra từ các chiếc đèn kiểu nhỏ gắn trên tường.

Thì ra...

Là lòng đất.

Tiếng đế giày nện xuống tấm tấm đỏ tạo nên tiếng cộp cộp vang vọng khắp cái hành lang hẹp.

_ Mời anh.

Phong khựng lại trước cánh cửa gỗ có chàng thanh niên mặc vest vừa mở miệng.

Anh đảo mắt, lách người qua anh thanh niên.

_ Chào Đặng tổng. - người đàn ông mặc vest màu kem lên tiếng.

Ông ta đang ngồi ở giữa cái sofa dài hình chữ L. Chân bắt chéo, hai tay khoác lên thành ghế, dang rộng ra hai bên để ôm hai cô gái lả lướt.

Anh liếc đôi mắt sắc lẹm về phía đó, đồng thời nhìn một lượt khắp căn phòng.

Toàn là gái điểm.

_ Ông là ai? - người anh toả ra luồng khí lạnh khiến người ở gần rợn cả gai xương sống.

Ông ta đứng dậy, chậm chạp tiến về phía Phong.

Anh nheo mắt, cố gắng nhận ra khuôn mặt cứ mập mờ trong bóng tối.

Chợt...

Sắc mặt Phong thay đổi. Sa sầm.

_ Sao? Dự án, đồng ý nhượng lại không?

_ Anh hai. - Phong hét lớn.

_ Câm ngay. Cấm mày gọi tao như thế! - người đàn ông tức giận.

Phong nắm chặt tay kêu răng rắc.

_ Chúng ta là người nhà, có cần phải đối đầu vậy không?

_ Người nhà? Hừ! - ông ta cười chua xót - Ba có xem tao là con không? Mày nói đi.

Cổ áo Phong bị túm chặt. Lúc này, hai người con trai đều ra phía có ánh sáng.

Anh nhìn thấy rõ từng cái gân xanh nổi lên trên mặt anh trai mình.

_ Anh Quốc Bảo à...

Chưa kịp dứt lời, ông ta nhả tâm đẩy mạnh Phong đập vào bức tường.

Quốc Bảo rút điện thoại, bấm số.

_ Thưa ông chủ.

Đầu dây bên kia không dám để Bảo đợi lâu, liền bắt máy.

_ Ngọc Di đâu?

_ Chờ một lát ạ.

Sau vài giây, điện thoại ông ta được kết nối, có thể thấy được hình ảnh bên kia.

Quốc Bảo đưa điện thoại đến trước mắt Phong.

Trên màn hình hiện lên một cô gái nhỏ nhắn đang nằm trên nền xi măng. Cả người co gập, cô ôm hai đầu gối sát vào người, run run.

— Ngọc Di.

Phong kêu đau đớn, từng nhát dao đang chậm chạp nhưng mạnh bạo cứa sâu vào trái tim anh.

Rỉ máu.

Thấy gương mặt hoang mang có chút hốt hoảng của em trai mình, Quốc Bảo cười lớn.

Giọng cười sáng khoái. Ông ta giống như con rắn hổ mang, thật nhẫn tâm.

—Được. Tôi đồng ý. Thả cô ấy ra đi.

Khánh Phong chịu thua. Cô chính là yếu điểm lớn nhất của anh.

Không phải là duy nhất sao?

— Mời ngồi! Em trai. - Quốc Bảo đổi giọng.

—Tráo trở thật! - anh cười chua xót, cắn phần nhưng vẫn tựa lưng lên ghế.

Ông ta vẫy tay.

Khuất trong góc tường tối om, cô gái hầu rượu lập tức bỏ ngay vào ly cocktail một thứ bột trắng trắng, lắc lên rồi bưng đến dâng trước mặt Phong.

Tay cô ta run run, hình như cô ta sợ hãi gương mặt lạnh tanh của anh.

Khánh Phong cầm lấy, uống một hơi.

Anh cần thứ gì đó lạnh để có thể làm dịu đi cơn lửa đang cháy hừng hực trong lòng.

Cộp.

Phong đặt cái ly trống lên bàn.

— Tôi đi được chưa? - anh ngắn gọn.

— Chờ đã thiếu gia! - Quốc Bảo không cần mà để cho cô gái bên tay trái mình nhào tới, ôm chầm lấy anh.

Cô gái đó cố tình ép sát vòng ngực quá cỡ của mình vào người Phong.

Anh không kháng cự mà còn tiếp nhận một cách quyết liệt.

Khánh Phong không phản bội!

Chỉ là liều thuốc kích thích mạnh trong ly cocktail đã ngấm khiến ham muốn nổi lên.

Nhưng điều này, liệu người đó có biết?

Quốc Bảo đứng dậy, đi ra ngoài, bỏ lại trong phòng hai cơ thể trần như nhộng đang quấn lấy nhau. Các cô gái khác cũng bẽn lẽn nổi gót ông ta.

Các dòng suy nghĩ của Phong đã bị thuốc kích thích vút hết vào thùng rác.

Anh chỉ còn có thể nhận biết được xác thịt và xác thịt.

Trong cơn thác loạn, cắt ngang những tiếng kêu rên của cô gái là...

Rầm.

Cánh cửa phòng bật mở.

Toàn cảnh phơi bày trước mặt.

__ Đặng Khánh Phong.

17. Chương 17: Em Ổn Mà!

__ Đặng Khánh Phong. - Hứa Ngọc Di hết lớn. Dường như tất cả sức lực đều dồn hết vào thanh quản.

Cô đứng chết trân trước cái cảnh lơ lờ. Tim ngừng đập. Cơ bụng thắt lại. Toàn thân run rẩy.

Cô cố gắng chạy thật nhanh, thật nhanh để thoát khỏi chỗ thác loạn dù cơn khó thở lại sắp ập về.

Biến ngay.

Cái cảnh đó.... biến ngay khỏi đầu tôi.

Hức... Hức...

Ngọc Di vô thức để thân mình ngã quỵ xuống nền đất lạnh. Hai tay ôm mặt. Khóc nức nở. Mắt nhoè đi, chỉ thấy cảnh người người vẩn bình thản, vui vẻ đi ngang qua.

Tại sao... người ta có thể sống trong hạnh phúc, còn cô, chỉ thanh thản được vài ba ngày, sau đó mọi chuyện xui xẻo lại đổ ập đến?

Ngọc Di cởi hai nút áo sơ mi trên cùng.

Khó thở quá!

Cô cảm thấy toàn thân rã rời, cảnh vật quay cuồng, dần dần chìm vào bóng tối.

Hai mi mắt khép hờ, nhìn lên bầu trời không một vì sao.

Ánh trăng, mới tròn và toả ánh sáng được một chút thì mây ầm ầm kéo đến, che khuất nó.

Rồi tất cả chỉ còn lại màu đen.

Khánh Phong bên trong vẫn đang thoả mãn với người con gái lạ.

Đến khi thuốc hết tác dụng thì đã quá muộn màng.

Gạo đã nấu thành cơm.

Ong đã lạc mất đàn.

Khánh Phong vỗ vỗ lên đầu.

Đau nhức vô cùng.

Anh liếc nhìn cô gái cơ thể không một mảnh vải che thân đang nằm dưới thân mình.

Xệt.

Một dòng điện chạy ngang não anh, giúp nó hoạt động trở lại.

Kí ức tràn về.

Ba tiếng trước, rồi hình bóng nhỏ bé, giọng ai đó gọi tên anh nghe rất đau khổ.

Anh đứng phắt dậy, mặc quần áo, rồi quăng cho cô gái một xấp tiền.

__ Xem như tôi đền bù cho cô.

Tút... Tút... Tút...

“Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. Xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

— Mẹ kiếp. - anh tức giận.

Phong gọi cho Ngọc Di, kết quả là thay vì giọng nói trong vắt của cô là thanh âm truyền cảm của người phát thanh.

Anh bấm số của Quốc Bảo.

Không nghe máy.

Gọi lại.

Không nghe máy.

Gọi lại.

Rất lâu, rất lâu, giọng nói vô tâm cất lên:

— Khuya rồi mà mày không biết sao thành em trai ngu ngốc?

Phong nhăn nhó, giữ bình tĩnh:

— Mọi chuyện đã xong, người của tôi đâu?

— Hahaha.... - Quốc Bảo cười lớn - Người của mày mà hỏi tao, cô ta có lẽ đang hấp hối trong bệnh viện rồi.

Càng giận, giọng nói của anh càng lãnh đạm.

— Anh đừng đùa với tôi.

— Tao đùa? Mày nghĩ đi, có con đàn bà nào giữ bình tĩnh nổi khi thấy người đàn ông của mình đang âu yếm đứa con gái khác không? - Quốc Bảo có chút bồn chồn.

— Thằng khốn nạn.

Anh vứt luôn cái điện thoại.

Thì ra...

Phong đã bị lừa.

Cần phải giải thích cho cô hiểu, nhưng...

Biết tìm cô ở đâu đây?

Gần bar Dương Cầm có bệnh viện.

Anh gấp rút lao xe đến đó.

— Tôi muốn tìm bệnh nhân nữ tên Hứa Ngọc Di vừa mới vào thôi.

Phong nói nhanh nhưng cô y tá cứ đứng đờ trước vẻ đẹp chết người của anh.

— Cô muốn nghỉ việc à?

Anh nghiêng răng nghiêng lợi, trông anh như con sói đói, có thể ăn thịt cô ta bất cứ lúc nào.

— Được được. - cô y tá run, lật trang giấy là việc dễ như trở bàn tay cũng trở nên khó khăn - Phòng... Phòng hồi sức đặc biệt.

Anh chạy theo hướng tay của cô ta.

Hộc... Hộc...

Khánh Phong thở gấp.

Hai người thanh niên cao to đứng canh giữ trước cửa phòng nhìn chăm chăm vào anh.

Chỉnh lại quần áo cho tươm tất, anh gấn gọng:

__ Tôi là bạn trai của Hứa Ngọc Di.

Hai người đó xem anh là vô hình, không để tâm.

Phong trừng mắt, định dùng hành động thì cửa bật mở...

Là bà Linh Đan.

Trông bà mệt mỏi, hai mắt thâm quầng, bọng mắt sưng to.

Có lẽ bà vừa mới khóc.

__ Cháu chào bác! Có thể cho cháu...

__ Không! - bà lạnh lùng cắt ngang.

Hai tên vệ sĩ tránh sang hai bên, nhường đường cho bà đi.

Phong sải bước dài, đuổi theo bà:

__ Nhưng cháu bị oan.

__ Oan? - Linh Đan khựng lại, nhìn thẳng vào mặt anh - Tôi không phải trẻ con lên ba.

__ Xin bác hãy cho cháu giải thích! - Anh quỳ gối, gương mặt cúi gằm.

Mọi người xung quanh bắt đầu nhìn ngó, xì xào bàn tán.

Bà Linh Đan cảm thấy rối. Không muốn nói chuyện với anh nhưng thương anh lắm.

Từ lâu...

Bà xem Phong như người trong nhà.

__ Được.

Giữa đêm.

Sương rơi lạnh buốt.

Gió cứ vô tình tạt thẳng vào mặt.

Chỉ có hai người đứng đối diện nhau.

Im lặng.

__ Cậu nói đi!

Tiếng thúc giục của bà Linh Đan trở nên nhỏ dần so với tiếng gió thổi lồng lộng.

__ Chuyện giữa cháu và anh trai, chắc hẳn bà đã biết rồi. - Phong từ tốn.

__ Việc anh em nhà cậu tranh giành tài sản thì liên quan gì? - bà cau mày.

__ Có chứ ạ! - anh phóng tầm mắt ra xa - Anh Quốc Bảo lợi dụng Ngọc Di để ép cháu kí giao dự án.

__ Hừ! - bà cười nhạt - Ham muốn thì càng không liên quan.

__ Cháu uống li rượu mà anh Bảo đã bỏ thuốc kích thích. - Bỗng nhiên anh nói nhanh hơn, lực trong giọng nói mạnh mẽ hơn.

Anh muốn giải thích.

__ Tôi còn có thể tin cậu sao?

Bà Linh Đan nhìn xa xăm, né tránh ánh mắt đầy sức thuyết phục của Phong.

Nhưng cũng bởi vì ánh mắt kiên định đó, bà đã xiêu lòng.

Thật ra, chàng trai này đáng tin lắm. Bà biết chắc rằng anh bị hãm hại, nhưng tại sao bà vẫn không muốn gặp anh.

__ Xin bác hãy giúp con. - Phong cầu mong sự giúp đỡ.

__ Tại sao? Hãy cho tôi một lý do.

__ Vì con yêu cô ấy! - anh nắm chặt vai bà - Con không muốn đánh mất Ngọc Di.

Lúc bà định trả lời thì...

Ở phía cánh cửa, cô gái tiều tụy đứng từ rất lâu. Đủ để có thể nghe hết cuộc đối thoại. Ngọc Di lên tiếng:

__ Không sao! Em ổn mà.

18. Chương 18: Chỉ Có Trời Mới Biết - Màu Tím.

__ Em...

Khánh Phong và bà cùng ngơ ngàng nhìn về phía cô.

Ngọc Di mỉm cười.

Nhưng...

Nụ cười này...

Không còn là nụ cười hạnh phúc, không còn là nụ cười ngây thơ, trong trắng, hồn nhiên nữa. Thay vào đó là bao niềm chua xót, đau khổ, cam chịu.

Nhìn gương mặt tái nhợt đang cố vẽ ra một nụ cười, mắt bà Linh Đan ngấn nước.

Lòng đau như cắt.

Khánh Phong vội chạy đến, đỡ lấy tấm thân mềm như cọng bún.

Cô gỡ tay anh ra khỏi vai mình, cười mỉm:

__Em ổn!

Anh ngạc nhiên, hoảng hốt trước hành động của cô.

__ Em hãy đánh, mắng anh đi! Đừng như thế. - giọng anh run run, đầy lo lắng.

Lo lắng?

Cũng phải thôi!

Trên đời này có mấy ai mà chịu nổi sự hờ hững, vô tâm từ người mình yêu chứ.

Thà rằng chịu mắng, chịu đau, chứ nhất quyết không nhận được việc đó.

__Ngọc Di à! - giọng anh pha lẫn niềm chua xót trộn với nỗi đau không từ nào có thể diễn tả xiết.

Phong ôm chặt lấy cô.

Chặt.

Rất chặt.

Đến ngạt thở.

__ Anh muốn em chết thì cứ ôm như vậy đi. - giọng nói vô cùng trong trẻo, từ tốn, thanh thản nhưng lại sắc bén như dao găm.

Những con dao đó không biết là vô tình hay cố ý đã để lại vài vết cứa sâu lên trái tim gần bên.

__Anh xin lỗi. - giọng anh trầm ấm nhưng não nề.

Trong đôi mắt màu đồng sâu hun hút khê long lạnh một chút nước.

Và rồi, giọt nước mặn chát đó chậm chậm rơi ra, lăn dài trên đôi gò má. Rơi xuống vai cô, vô tình làm ướt khoé môi cô.

Ngọc Di ngược đôi đồng tử to tròn nhưng mờ nhạt lên nhìn anh. Ngón cái quệt nhẹ giọt nước còn vương ở gò má.

__ Không có lỗi thì không cần phải xin.

Cô khê rùng mình. Lạnh quá!

__ Em nên về phòng thôi! - Phong xoay người cô về phía cửa, dìu đi.

Anh lén ngoảnh đầu lại nhìn bà Linh Đan, nháy mắt.

Trong phòng bệnh hạng vip, có ba người nhưng sao không khí lại ủ dột, im phăng phắc.

Khánh Phong và bà Linh Đan ngồi nhìn Ngọc Di ngủ.

Trông cô tái nhợt, xanh xao, vô hồn như một cái xác chết.

Bất chợt, anh đứng phắt dậy, ra hiệu cho bà đi ra ngoài.

__ Có chuyện gì? - bà hỏi

Phong tựa lưng lên cái lan can sắt, dứt hai tay vào túi quần, mắt nhìn vào khoảng không vô định.

__ Cháu đã nhận ra rồi. Không có sự xuất hiện của cháu, cô ấy sẽ sống tốt hơn. - anh trầm mặc.

__ Cậu đang thú tội sao?

__ Mong bác hãy chăm sóc Ngọc Di giúp cháu!

Nói rồi Phong quỳ lên gối mình. Hành động thay xòe lời cảm ơn chân thành nhất.

__ Có trở về không? - mắt bà rưng rưng.

__ Chỉ có trời mới biết thôi! - anh đau lòng.

Phong quay lưng đi. Dáng đi thất thểu, như bất cần đời. Anh không dùng thang máy mà lại đi thang bộ.

Không hiểu tại sao?

Có lẽ vẫn còn quyến luyến, chưa muốn rời xa. Nhưng...

Đây là sự lựa chọn tốt nhất, chí ít là đối với cô.

Yêu lắm.

Thương lắm.

Mà...

Xa lắm.

Anh sẽ lặng lẽ nhìn theo từng bước chân của cô.

Sẽ âm thầm giúp đỡ cô nếu như cô cần.

Và...

Phong sẽ ủng hộ cô cho dù sự lựa chọn của cô khiến lòng anh đau đến thế nào.

__Anh sẽ mãi yêu em!

Lê thê xuống từng bậc thang, anh tự hứa với lòng.
Lời hứa này đã được ông trời làm chứng.
Sẽ không bao giờ phai mờ.
Chắc chắn.

19. Chương 19: Máu Lạnh

“Xin mời quý khách của chuyến bay 777 về Việt Nam vào lúc 22 giờ nhanh chóng lên máy bay.”

Câu nói này đã lặp lại hai lần. Đồng nghĩ với việc máy bay chuẩn bị cất cánh. Hành khách hối hả kéo vali đi một mạch vào trong sân bay. Chỉ duy nhất một dáng người cao lớn vẫn đứng im, bất động, đôi mắt màu đồng nhìn chăm chăm vào tờ vé và quyển hộ chiếu trên tay.

Khánh Phong như tách biệt hẳn khỏi cái bầu không khí vội vã đến mức ngạt thở đó.

Anh lặng im, suy nghĩ.

Sẽ làm thế nào khi không có cô?

Sẽ ra sao khi mỗi sớm thức dậy, bên cạnh mình không có bóng hình nhỏ bé, giọng nói trong veo?

Nhưng anh đã nắm tay không chặt, đã quyết định rời xa để tránh việc tổn thương trái tim yếu ớt...

Reng... Reng... Reng...

Chuông điện thoại vang lên réo rắt kéo Phong khỏi dòng suy nghĩ không hồi kết đó.

— Phong đây.

—.... - giọng nói gấp rút, pha thêm chút hoảng loạn.

— Ở đâu? - anh lạnh tanh

— Bar Dương Cầm.

Tút.

Anh tắt máy.

Bar Dương Cầm.

Lại là cái nơi đó.

—Hừ! - khoé môi anh nhẹ nhếch lên, cười nhạt nhẽo.

Phong sượng người vài giây rồi thả tờ vé cho nó bay theo làn gió đêm.

Anh ngồi lên chiếc moto xanh dương. Phóng đi.

Màn đêm u tối, tĩnh mịch bị tiếng động cơ xe của anh xé toạc.

Từng cơn gió cứ rít lên như đang chỉ trích người con trai khó hiểu này.

Những ngọn đèn đường toả ánh sáng vàng heo hắt, mờ nhạt, không đủ để tạo ra cái bóng cho anh.

Khánh Phong thở dài.

Sương rơi càng lúc càng nhiều.

Lạnh.

Nhưng tảng băng trong lòng anh còn lạnh hơn.

Phong khẽ nheo mày.

Tại sao anh định cứu thằng phản bội đó?

23 giờ.

Phong đứng trước cửa bar Dương Cẩm.

Chần chừ.

Nhưng rồi anh cũng đẩy cửa bước vào.

Khẽ thở hắt ra.

Anh xoa xoa thái dương, lắc đầu để những kí ức tồi tệ không trở về.

Khác hẳn với sự yên lặng bên ngoài, tiếng nhạc xập xình, ùng ùng bên trong Dương Cẩm làm náo loạn cả đám người đang thoả mãn với hai cô gái đang trình diễn màn múa cột thoát y.

Anh khẽ nhướng mày, nhìn lên sân khấu được trang trí lấp lánh, ánh sáng yếu, mập mờ phát ra từ mấy trái châu gắn trên trần nhà.

Hai thân hình cực chuẩn, trắng trẻo, uốn éo quanh cái cột inox bóng lưỡng.

Đẹp đến mấy thì cũng chỉ là gái điếm. Vì đồng tiền mà bán thân.

Phong cố gắng len qua những tiếng hò hét ồn ào. Gấp rút đến nơi hẹn.

Lại là năm bậc thang.

Lại là tám thảm đỏ.

Lại là phòng hạng nhất.

Anh sỏi bước dài, thật nhanh.

Rầm.

Phong đập tung cánh cửa gỗ.

Ánh mắt sắc lạnh nhìn xuyên thấu bóng tối, nhìn thấy đôi môi tím, gương mặt trắng bệch.

— Thằng nào?

Giọng nói khà khà phát ra từ trong bóng tối. Nghe có vẻ đang rất bức tức.

Trả lời câu hỏi đó là tiếng cộp cộp từ giày anh.

Phong đi đến bên cạnh cái thân hình cao to vạm vỡ đang nằm bệt dưới sàn.

Đôi đồng tử màu đồng đầy bí ẩn tập trung vào vết thương do kẹo đồng gây ra trên bắp vai.

Vùng áo nhuộm màu máu.

Loang lổ.

Tanh.

Đỏ thẫm.

Có lẽ tên kia đã nổ súng được một lúc lâu rồi.

Bỗng dưng...

Bốp.

Cánh tay rắn chắc của anh theo phản xạ tự nhiên đưa ra sau, đỡ một gậy từ tên đàn em quen.

Là đánh lén.

Vốn dĩ anh không muốn đụng tay chạm chân, nhưng đến nước này thì....

Phong xoay phắt người lại.

Nhanh như chớp.

Anh nhào tới tên trùm đang đứng khoanh tay, mặt vênh váo.

Nòng súng dí sát vào thái dương. Hơi lạnh toả ra khiến vùng da nơi đó nổi sần.

Cái bụng phệ của ông ta run run:

__ Đại... Đại ca... Tha cho em.

__ Hừ! - anh bóp cằm ông ta, xoay ngược mặt sợ sệt lăm lăm mồ hôi lại đối diện với đôi mắt sắc lẹm - Chỉ có muốn chết mới dám đụng đến người của tôi.

Đoàng.

Vừa dứt lời. Phong bóp cò súng.

Không chờ đợi.

Không khoan nhượng.

Ở nơi đầu đạn bay ra, làn khói trắng đục nhẹ bay lên.

Mờ ảo.

Đầu súng nóng rát.

Thân hình béo phệ ngã quy xuống đất trước mấy mươi con mắt đang trở ra của đám đàn em.

Và rồi...

Tụi nó hoảng hốt bỏ chạy.

Trong phòng giờ đây chỉ còn mùi thuốc súng lẫn với bóng tối lạnh lẽo.

Phong khụy chân xuống bên cạnh người con trai bất tỉnh.

Anh dùng sức đỡ thân hình to nhưng gần như là vô giác đó đứng dậy.

Mạnh thở hắt ra, khoe môi anh hiện hữu một đường cong nhẹ:

__ Cậu béo quá rồi đấy, Lý Anh Kiệt!

Hai cái bóng cao lớn mất dần theo ánh đèn nhấp nháy.

20. Chương 20: Chiếm Lãnh

__ Ừ... Ừ...

Đặng Khánh Phong khẽ nhếch mắt khi nghe tiếng kêu nhỏ.

__ Tỉnh rồi à? - anh tiến lại phía giường bệnh.

Lý Anh Kiệt chậm chậm mở mắt ra.

Mặt trời ở giờ cao điểm toả ánh nắng chói chang, gay gắt.

Kiệt khẽ nhắm mắt nhìn gương mặt không chút biểu cảm.

__ Là mây sao? - giọng nói nhẹ hều.

Anh không trả lời mà cười toe toét, làm lộ hàm răng trắng muốt.

— Thằng điên. - Kiệt nhắm mắt lại.

— Đúng rồi đó. Chỉ có điên mới cứu thằng phản bạn. - Phong rót một ly nước lọc.

Nghe đến đây, Kiệt mở bừng mắt.

— Mà y cứu?

— Ừ! - anh gạt đầu, đưa cái ly đến trước mặt thằng bạn - Ai đó gọi cho tao rồi nói mày hẹn tao ở Dương Cầm.

— ...

Kiệt bất động.

Chút cảm giác hối hận tràn về.

“Mình đúng là không bằng loài súc vật!”

— Thôi đừng đờ ra nữa. - Phong đánh bốp lên bả vai Kiệt, kéo nó về thực tại.

— Ai da!

Cảm giác đau như sắp gặp thần chết đến nơi khiến Kiệt buột miệng la ai oán.

Phong trở mắt, môi dưới muốn rớt xuống sàn nhìn lại chỗ mình vừa đánh.

Trời ơi.

Là vết thương.

— Tao xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi. - anh xoa xoa lên chỗ băng bó.

Mặt Kiệt trở nên méo xệch:

— Tha cho con đi ông tướng ơi! Đau quá! - miệng không ngừng rên rỉ.

Phong vẫn tiếp tục hành động, làm như con nít ngây thơ không thể kiểm soát được mình đang làm gì.

Cổp.

Lý Anh Kiệt cốc một cái đau điếng lên đầu Phong.

— Sao mày cứ xoa lên chỗ đau của tao không vậy hả?

Lần này đến lượt Phong bị đờ.

Mãi một lúc sau anh mới nhận ra nơi mình vỗ vỗ khi nãy là vết thương.

“Hèn gì nó lạ lạ”

Phong nở một nụ cười huề.

— Mà nè. - Kiệt gọi.

— Hả?

— Tao đích thân mời mày - Kiệt vỗ ngực - Làm thủ lĩnh của băng Red.

— Thằng điên này, mày nói nhảm gì vậy? - Phong không tập trung vào lời mời của Kiệt, nghe loáng thoáng được vài chữ.

— Băng Red. - Kiệt nhấn mạnh.

— Tại sao tao phải đồng ý?

— Một tập đoàn kinh doanh muốn chiếm lĩnh thị trường, chỉ có một cách duy nhất...

— Nhảm nhí. - Phong cắt ngang, toan mở cửa đi ra ngoài nhưng bị Kiệt gọi ngược lại.

_ Không lẽ mày có bang khác rồi à?

_ Ủ! Là Blue.

Nói rồi Phong lách người qua khe cửa, nhẹ nhàng đi ra.

Trong phòng, Kiệt nằm ngơ ngác, trầm ngâm.

”Blue.

Không lẽ thế lực ngầm này đã giúp cho tập đoàn Re-Blue nắm giữ thị trường sản xuất moto?

Blue là băng khét tiếng, hễ bước chân vào giới giang hồ là phải cống nạp cho cái băng này. Ngay cả những ông trùm lớn, “cổ thụ” cũng vuốt mặt phải nể mũi.

Trên thế giới hiện nay, mọi dự án lắp ráp moto lớn đều do Re-Blue trúng thầu....

Vậy là đúng rồi!”

Anh Kiệt đến bên cửa sổ.

Vươn vai hít một hơi thật sâu.

Thoải mái thật!

Hình ảnh của Ngọc Di bỗng hiện lên trong tâm trí anh.

Kế hoạch một công đôi việc của Tử Di vẫn chưa tiến hành.

Kiệt lấy điện thoại. Bấm số Tử Di.

_ Alo! - giọng nói sần sã khẽ vang lên.

_ Đã có kế hoạch gì chưa?

_ Rồi!

_ Là sao?

_ Là.....

21. Chương 21: Đen - Trắng

_ Tôi có vấn đề về sức khỏe nhưng không sao, kế hoạch vẫn sẽ được tiến hành! - Tử Di nói không ra tiếng, hầu như từ miệng cô thả ra toàn hơi là hơi. Cô thều thào.

_ Tôi suy nghĩ lại rồi. - Kiệt dứt khoát.

_ Anh bị ăn mất não rồi à? Chuyện đến nơi rồi mà nói vậy là sao? - cô ta trở nên bức tức.

_ Cô có muốn chết không? - Kiệt pha chút đùa cợt vào lời nói - Nếu muốn thì cứ tiếp tục nghĩ kế hãm hại thằng Phong đi. Nó là thủ lĩnh của Blue đó.

Đầu dây bên kia bỗng dưng im bật. Có lẽ Tử Di phát khiếp khi nghe đến cái tên Blue.

_ Hừ! - Kiệt cười giễu - Sợ rồi à?

_ Tôi là con của ông trời. Ai dám đụng đến tôi? - cô ta nhanh chóng cúp máy, không quên để lại một câu.

Nhà Tử Di (ở Mỹ).

Tầng 19.

Trong căn hộ khá sang trọng và thoải mái. Tử Di đang xoay mình trong gương.

Cô nhìn ngắm từng đường cong rõ rệt của mình với vẻ mặt dương dương tự đắc.

Quả thật, cô ta đẹp không chê vào đâu được!

Vả lại...

Người đẹp vì lụa.

Cái váy ôm sát người, tôn lên ba vòng chuẩn và nước da trắng như sữa. Chiếc váy che đến ngang đùi, giữa ngực xẻ một đường dài. Quần áo thiếu vải không che nổi mọi đôi vai gầy. Chất liệu vải da càng khiến Tử Di trở nên gợi cảm chết người.

Cô chải lại lọn tóc uốn gợn sóng màu hung đỏ cho nó vào nếp, vuốt qua ngang vai. Xỏ chân vào đôi giày cao gót, trên đôi môi tô son đỏ tươi vẽ lên một nụ cười.

Ranh mãnh.

Bí hiểm.

Mờ ám.

— Em gái à... Chị về với em đây!

Nói rồi cô ta bật một tràng cười dài nhặt nhẻo.

Nửa tiếng trước.

Reng.... Reng.... Reng.....

Chuông điện thoại reo phá tan giấc nghỉ ngơi của Ngọc Di.

Từ khi xuất viện, cô trở nên ít nói hơn, gần như là người câm. Cô không rõ cảm xúc trong lòng mình là thế nào, buồn cũng không buồn, vui cũng không vui nên đành im lặng. Một ngày dài nào nượt trôi qua với những công việc nhàm chán, không đến trường thì chỉ quanh quẩn ở nhà. Bà Linh Đan trở nên rối bời, không biết phải làm sao, chỉ có thể thở dài thườn thượt.

Ngọc Di nhăn mặt, cực nhọc với lấy cái điện thoại đặt ở đầu giường.

— Ngọc Di xin nghe. - giọng nhẹ tênh.

— Chào em gái. - Tử Di đầy ma mãnh - Chị là Tử Di đây.

— Tử Di là ai vậy? - không phải cô giả vờ không nhớ nhưng sự thật là đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng.

— Em đừng đùa chứ.. - cô ta nói với giọng trách yêu.

May thay, tia điện từ xẹt ngang qua não, khiến cô ngồi phắt dậy.

— Là cô?

— Phải. Là chị yêu của em đây mà! - ngọt đến rợn cả gai ốc.

— Tôi và chị không liên quan gì đến nhau. Đừng làm phiền tôi. - Ngọc Di lạnh tanh, định cúp máy nhưng đầu dây bên kia hét lớn:

— Chị có chuyện muốn nói.

Cô lại kề điện thoại sát lỗ tai.

— Được. Nói đi.

— Cafe nhé?

—.....

_ Cafe Angel. 2 giờ chiều.

2 giờ chiều.

Cafe Angel.

Quán nổi bật giữa lòng thành phố với kiểu cách trang trí giản dị pha cổ điển. Hai gam màu chủ đạo là trắng đục và xanh lam nhạt, thấp thoáng đâu đó là vài bụi hồng đỏ, xanh dương.

Phong cảnh hữu tình điểm thêm cô gái xinh đẹp có ngón chơi đàn điêu luyện khiến khách vào thì nhiều mà ra thì ít.

Hầu như ai cũng muốn ở lại với cái không gian hư hư ảo ảo này.

Ồn ào!

Tiếng đàn piano du dương, thoải mái khiến tâm trạng Ngọc Di đỡ khó chịu hơn một chút.

Cô và Tử Di ngồi đối diện nhau qua một cái bàn tròn nhỏ màu xanh lam nhạt.

Cafe.

Sữa.

Đen.

Trắng.

Những thứ đó đều đi đôi với nhau. Đen luôn luôn đi với trắng. Nhớ đến cafe, không thể nào quên sữa. Nhưng nó lại đối lập nhau. Một trời một vực.

Cũng giống như Tử Di và Ngọc Di. Cùng một ruột sinh ra, thân thể giống như hai giọt nước nhưng tính cách....

Nóng và lạnh.

Bí hiểm và thuần khiết.

_ Chị cứ sợ là em không đến cơ đấy! - Tử Di nở một nụ cười. Không rõ là giả tạo hay thật lòng.

_ Vào vấn đề đi. - mặt cô không chút biểu cảm.

_ Được thôi! - cô ta vẫn giữ giọng vui vẻ. Nâng ly cafe lên nhấp một ít. - Chị sẽ về nhà ở chung với mẹ và em.

Ngọc Di đứng dưng trước câu nói đó. Trong mắt chỉ lấp ló vài tia tò mò.

_ Không cần.

_ Vậy đâu có được! Chị phải nhận lại mẹ chứ!

_ Ai là mẹ của chị? - bỗng nhiên cô gắt lên.

Mọi người trong quán nhìn về phía hai người với ánh mắt đầy tò mò, có chút khó chịu.

Rầm.

Cô đập bàn, đứng phắt dậy, bỏ đi không quên để lại một câu.

_ Đừng động đến mẹ tôi!

Tử Di không phản ứng, chỉ híp đôi mắt to tròn lại, dõi theo bóng cô ngồi vào chiếc BMW xanh đen, lao vun vút trên đường.

22. Chương 22: Đặng Gia

Căn biệt thự trên đường Pt.

Tĩnh mạch.

Căng thẳng.

__ Luật sư. Mong ông giúp tôi mọi việc.

Ông Văn Anh đưa tập giấy cho người trung niên đối diện.

__ Được. Chỉ cần công bố nữa thôi.

Ông luật sư đón lấy với tư thế cả người cúi gập, rất tôn kính.

Chẳng lẽ Văn Anh có chức quyền lớn lắm hay sao?

Tất nhiên, chủ tịch của Re-Blue mà. Có tiền mua tiền cũng được. Ông ta có thể đốt tiền để thiêu rụi cả một thành phố, huống chi là giết chết một mạng người.

Luật sư nhẹ nhàng bước ra ngoài, để lại trong phòng một con người tầm 60 tuổi nhưng dáng vóc vẫn còn rất phong độ, ngồi đăm chiêu.

Cạch.

Tiếng cửa mở trở nên to hơn khi trong không gian vô cùng im lặng khiến hai người con trai mặc vest đen giật bắn, vội vàng ngược đầu nhìn.

__ Mời hai cậu đi theo tôi. - ông luật sư liếc mắt rồi bước vội về dãy hành lang ốp kính.

Được vài bước thì đến một căn phòng rộng lớn. Ông ta ngồi xuống chiếc ghế bành đen, tiếp tục lên tiếng:

__ Mời hai cậu ngồi.

Phịch.

Đặng Khánh Phong nặng nề ngồi xuống, mặt mày cau có. Anh không ưa gì những vụ chia tài sản như thế này!

Đằng khác, Quốc Bảo dễ chịu hơn, chỉ thoát ần thoát hiện vài nét lo lắng trên gương mặt. Anh ta sợ mình không được chút lợi lộc gì khi đã cật lực, nài lưng kiếm tiền cho tập đoàn Re-Blue.

__ Tôi xin phép được bắt đầu. - vừa nói ông luật sư tóc hoa râm vừa bật máy ghi âm.

Từ sau câu nói này, trong phòng càng trở nên lặng yên hơn. Một con muỗi vỗ cánh bay ngang cũng có thể nghe thấy.

__ Ông Đặng Văn Anh muốn nghỉ hưu non nên giao quyền kinh doanh cùng tài sản của mình cho các con. Vì thế, tôi xin công bố việc phân chia tài sản của ông Đặng Văn Anh. Người thừa kế thứ nhất là Đặng Khánh Phong, quan hệ con trai ruột. Người thừa kế thứ hai là Đặng Quốc Bảo, tên thật là Vũ Thái Bảo, quan hệ con riêng của vợ. Hai người đã nêu tên hiện có mặt hay không?

__ Có. - vẫn biết là câu hỏi dư thừa nhưng Phong và Bảo đều trả lời. Tất cả cần phải tuân đúng theo pháp luật.

__ Vậy thì buổi công bố chính thức bắt đầu. - ông luật sư lật xấp giấy sang trang thứ nhất. - Đầu tiên, tất cả tài khoản trong ngân hàng Thụy Sĩ, ngân hàng Việt Nam, ngân hàng Mỹ được chia như sau: 50% của Đặng Khánh Phong, 50% của Đặng Quốc Bảo.

Ông ta khẽ hắng giọng rồi lật sang trang thứ hai.

__ Tiếp theo, tất cả các căn nhà đều được quy thành tiền mặt, chia mỗi người một nửa. Các chi nhánh xưởng lắp ráp moto ở Anh là do Đặng Quốc Bảo thừa hưởng. Các chi nhánh ở Việt Nam là của Đặng Khánh Phong. Điều cuối cùng, tập đoàn Re-Blue...

Không khí trở nên ngọt ngào hơn. Quốc Bảo nín thở, tập đoàn này đứng hàng đầu trong giới lắp ráp moto, nếu sở hữu được nó thì...

__ Tập đoàn Re-Blue... - ông luật sư cắt ngang dòng suy nghĩ của Bảo - 100% cổ phần... thuộc về người sở hữu... Đặng Khánh Phong.

__ Không thể nào. - bỗng Quốc Bảo đứng phắt dậy, chạy về phía luật sư, giật lấy xấp giấy, mắt lướt liên tục - Chuyện này không đúng.

__ Sự thật là như thế! - ông luật sư lấy lại mấy tờ giấy rồi đi vội ra ngoài.

Không khí trong phòng đã đỡ ngọt ngào hơn. Thay vào đó là sự tức tối của Gia Bảo.

Anh ta quỳ gối, tay ôm đầu, mặt mày đỏ rần. Từng sợi gân trên trán lại nổi lên hết như những con rắn hổ mang đang chuẩn bị tấn công.

__ Ba tôi... chia như thế là tình nghi lắm rồi. Xem như công lao của anh được đền đáp. Từ nay chúng ta không còn liên quan.

Câu nói của Phong như dấu chấm hết dành tặng cho cuộc đời Vũ Thái Bảo. Anh ta chỉ cứng người. Những tiếng nghiến răng rôm rốp dần phát ra sau khi Phong đi ra ngoài.

__ Được lắm! Đặng gia. Hãy chờ đấy!

23. Chương 23: Anh Là Siêu Nhân! (1)

Bộp.

Ngọc Di đang ung dung đi sưởi nắng trong khuôn viên đầy hoa của trường học thì bị một bàn tay bỗng nhiên nắm lấy vai cô, kéo lùi lại.

Nhưng...

Uych.

Vì bất cẩn, cô té ngã ra phía sau. Cũng may, có cánh tay vững chắc ấy đỡ lấy toàn thân Ngọc Di.

__ Đứa nào vậy hả? - cô hét toáng, quay ra sau lưng, giơ tay định đánh người vừa cứu mình.

Cô khựng lại.

Gương mặt tươi như hoa này... Quen lắm!

__ Cái anh Kiệt này! - cô trách, đánh nhẹ vào vai anh.

__ Dù sao thì anh cũng đỡ em rồi còn gì? - Kiệt đưa tay vén mấy ngọn tóc loà xoà trước mặt cô.

__ Ai là người làm em té? - Ngọc Di vênh mặt lên.

__ Thôi! Thôi! Tôi chịu thua cô rồi. Là lỗi của tôi. Được chưa? - Kiệt lắc đầu, kéo tấm thân lười nhác của cô đi theo anh.

__ Lâu lắm rồi mới gặp lại anh. Đạo này lịch anh kín hết rồi hả?

__ Ừ! Anh mới nhận vai chính của bộ phim Tết. Bây giờ là gần giữa đông rồi nên anh phải tăng giờ quay cho kịp. - đúng lúc có dải nắng chiếu thẳng vào mặt cô nên Kiệt vừa nói vừa lấy tay che cho Di.

__ Cảm ơn. - cô nhận ra việc đó, vội cảm ơn riu rít - Mà anh học lớp nào vậy? Sao em không biết?

— Em không biết là lẽ thường thôi. Lớp anh đặc biệt mà. Nếu em muốn tìm anh thì cứ việc lên tầng 3, đi thẳng đến khi thấy cánh cửa màu đỏ thì mở cửa bước vào, ngồi đợi trong đó chắc chắn anh sẽ xuất hiện. - Kiệt che miệng, cười lên.

Cô bé này lâu lâu ngốc hết mức!

— Vài tháng nữa là em ra trường rồi đó anh! - cô dừng lại trước bụi cúc dại, nhìn nó bằng ánh mắt bình lặng.

Bỗng nhiên trong lòng thấy buồn vời vời.

— Anh biết rồi. Em được phép ra trường sớm phải không? - Kiệt chăm chú nhìn Ngọc Di.

— Sao anh biết? - cô ngẩng đầu nhìn anh, tia tò mò lẫn ngạc nhiên hiện lên trong đôi mắt buồn như mặt nước mùa thu.

— Anh mà. - Kiệt vỗ ngực, cười tủm tỉm.

— Ủ! Anh là siêu nhân.

Đi một lát thì chân đã mỏi, cô kéo anh ngồi lên chiếc ghế đá.

— Mà Ngọc Di nè.

— Dạ?

— Anh hỏi em chuyện này, em đừng buồn nha!

— Em đâu có biết đánh vần chữ “buồn” đâu, nên anh khỏi lo. - cô bông đùa.

— Khánh Phong...- anh ngập ngừng vì hàng mi dài khê cụp xuống - Em không định tìm nó sao?

Ngọc Di không trả lời. Cô quay mặt sang hướng khác, tránh né ánh mắt của Anh Kiệt.

Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn. Mọi cảm xúc mà cô cố gắng giấu nhem đi đều bị nó bán đứng hết.

Ngọc Di sợ anh phát hiện ra trong lòng cô vẫn còn hình bóng của Phong.

Nhoà dần.

Bồn hoa trước mặt cô dần nhoè đi. Nước mắt sắp chảy ra rồi. Nó đang ngân ngấn ở mi mắt.

Ngọc Di ngược mặt lên nhìn trời xanh bao la, rộng lớn.

Nước mắt lại chảy ngược vào lòng.

Trong hoàn cảnh này, không thể tuôn ra.

Đành chịu vậy!

— Thôi! Em về đi. Đừng ở lại trường trễ quá. Mẹ em sẽ lo đó. - thấy cô buồn như vậy, anh khê nói. Mong là chặn được nỗi buồn đang dần tăng lên.

— Dạ. - Ngọc Di nhẹ nhàng đứng dậy, gật đầu, cố tình giấu đi gương mặt ướt nước. - Vậy em về!

Cô xoay lưng.

— Khoan đã. - Kiệt gọi lại. - Anh đưa em về nhé!

Ngọc Di chạy vụt đi. Bỏ lại anh với nỗi đau cắt xé da thịt.

Được một khoảng xa. Cô dừng lại. Hai tay chống lên gối. Vừa thở hồng hộc vừa khóc.

Không kìm nổi nước mắt.

— Tại sao anh lại tốt với em như vậy chứ? - Ngọc Di hét toáng.

Cô muốn tống khứ cái tâm trạng đau buồn, tội lỗi, cho nó bay theo tiếng hét.

Một lát.

Cô ngồi luôn trên vỉa hè. Thân thể nghỉ ngơi nhưng nước mắt thì vẫn hoạt động.

Mi mắt sưng húp. Đôi đồng tử long lanh. Hàng lông mi dài quá đôi, cong vút, dính kết lại với nhau làm nhột nhột mắt cô. Ngọc Di dùng hai tay dụi dụi.

Một chiếc Audi A6 đen tuyền khê khàng đỗ trước mặt cô.

Cánh cửa bật mở. Người con gái lạ lòi cô vào trong xe.

— Ô? - cô ngơ ngác - Máy người làm gì vậy?

— Không sao đâu cô bé à! - cô gái lạ phát ra giọng nói ấm áp - Chúng tôi chỉ muốn mượn em một lát thôi.

Ngọc Di trở mắt.

Nhưng rồi....

— Thả tôi ra! Thả tôi ra! - cô vùng vẫy trong vô vọng tựa như con cá bị mắc cạn ở trên bờ.

— Rảnh hơi! - người con gái nhìn cô bằng ánh mắt “cũng rảnh lắm” rồi cúi đầu đọc báo.

Ngọc Di dừng mọi hoạt động khi thấy biểu hiện của người bắt cóc mình.

Có vẻ cô không thể làm gì được bọn họ!

Haizzz...

Cô thở dài.

— Có thể mở cửa sổ cho tôi một lát được không? - cô chọt chọt tấm kính.

Người con gái ngẩng mặt lên nhìn Ngọc Di.

— Tôi có nên tin là cô sẽ không hét lên?

Ánh mắt Ngọc Di tràn đầy sự van xin. Dễ thương, hết như chú cún con!

— Mở cửa cho cô bé đi!

— Yeah.

Tấm kính dần trượt xuống.

Khí trời sáng khoái, mát rượi ập vào trong xe.

— Oa... - Ngọc Di thò đầu ra ngoài, miệng cười toe toét.

— Ê ê! - cô gái khê hăng giọng.

Di rất hiểu chuyện. Lập tức rút đầu vào. Về mặt tiếc nuối vô cùng.

24. Chương 24: Anh Là Siêu Nhân! (2)

Chiếc Audi A6 đỗ trước ngôi nhà phố ở vùng ngoại ô.

Một căn nhà với nước sơn tường hồng nhạt làm nổi bật lên cái hàng rào màu tím đậm. Vẻ đẹp của nó còn được tôn lên bởi những chậu hoa mười giờ treo lủng lẳng.

Nét đẹp thanh thoát, có chút u sầu, buồn bã đập vào đôi mắt ngạc nhiên, thú vị của Ngọc Di.

— Đi nào cô bé! - người phụ nữ lạ đẩy nhẹ vai cô khi cô cứ đứng thẩn ra trước cổng - Sợ à?

— Không đời nào!

Vì sao cô mạnh miệng như thế à?

Vì cô tin chắc rằng anh sẽ bảo vệ cô. Anh sẽ không để cô gặp nguy hiểm.

Có đúng không anh, Đặng Khánh Phong?

__Cứ gọi tôi là Mỹ Mỹ. - cô ta cắt ngang dòng suy nghĩ mang hơi hướng văn vợ của Ngọc Di.

__ Được.

Cộp.

Mỹ Mỹ đặt cốc sữa tươi lên bàn, nhướn mắt với cô:

__ Uống đi.

__ Tôi không muốn uống sữa. - Ngọc Di nhăn mặt.

__ Không phải cô là trẻ con à?

Không đáp trả. Cô đảo mắt nhìn xung quanh căn phòng khách khá là lịch sự, ngăn nắp.

Đàn dương cầm trắng.

Chủ nhà là nữ à?

Nghĩ đến đây, cô chợt nhớ ra:

__ À. Mà Mỹ Mỹ đưa tôi đến đây làm gì vậy?

__ Đừng hỏi nhiều! Uống sữa đi. - Mỹ Mỹ không rời mắt khỏi cái điện thoại.

__ Không. - cô lè lưỡi.

__ Uống đi au lớn. Em vẫn còn bé quá.

Ngọc Di sững sốt, vội ngẩng mặt lên nhìn về phía cầu thang lát đá hoa cương, nơi phát ra giọng nói trầm trầm.

__ Anh là ai?

Anh ta tiến đến chỗ Ngọc Di. Sợ, cô bất giác đẩy chân làm cái ghế gỗ lùi ra sau. Tiếng gỗ gượng ép chà sát với mặt gạch nghe chói tai.

__ Đừng sợ. Tôi không làm gì em đâu. - anh ta kéo cô lại.

Ngọc Di nhăn mặt, liếc Mỹ Mỹ bằng ánh mắt “tại sao cô không nói cho tôi biết?”

__ Tôi biết ba em ở đâu! - câu nói phát ra khiến cô sững người.

Vài giây định thần, cô đứng phắt dậy, ánh mắt nghiêm túc chọc thủng đôi mắt lãng tử của người con trai đối diện.

__ Nói. Ba tôi ở đâu?

__ Bình tĩnh nào bé con. Ba em không sao cả. Vẫn tốt, tốt hơn xưa. - khoé môi anh ta chợt hiện lên một đường cong mềm mại.

__ Làm sao để tôi gặp được ba?

__ Đương nhiên là em phải nghe theo lời tôi rồi. Trên đời này không ai cho không ai cả!

__ Anh muốn tôi làm gì?

__ Chờ một lát.

Nói rồi người con trai cao lớn đi đến chiếc dương cầm. Nhẹ nhàng ngồi xuống, đặt những ngón tay thuần dài lên phím đàn.

Lướt nhẹ.

Âm thanh bình thản.

Giai điệu chậm chậm.

Từng nốt, từng nốt phát ra....

__ Mỹ Mỹ. - Ngọc Di vừa gọi vừa ngồi xuống chiếc ghế gỗ.

__ Gì?

__ Anh ta bị thần kinh phải không? - cô che miệng nói nhỏ.

Đương nhiên rồi, nói xấu mà!

Haizz.

Mỹ Mỹ thở dài. Lắc đầu rồi đứng dậy bỏ đi.

__ Ó? - cô ngơ ngác nhìn theo Mỹ Mỹ nói nhỏ vào lỗ tai anh ta.

Ngừng đàn.

Ó? Cô ta nói cho hần biết sao?

Tieu thật rồi!

__ Cho vào. - anh hạ giọng. Đôi mắt không còn lãng tử như trước. Đanh lại.

Phù! May quá! Không liên quan đến cô!

Tít.

Cánh cổng tự động mở ra sau khi Mỹ Mỹ bấm cái nút trên góc tường.

Lý Anh Kiệt đi vào.

__ Sao anh biết em ở đây? - cô trở mắt nhìn gương mặt điển trai kèm nụ cười tươi như hoa ban sớm.

__ Tất nhiên là biết rồi. Dương Vũ là bạn thân của anh mà.

__ Dương Vũ?

__ Phải. Là anh ta đó. - vừa nói Kiệt vừa hất cằm về phía người con trai ngồi ở cây đàn.

__ Mau vào trong thôi. - Dương Vũ bật dậy, tiến tới cái cầu thang.

__ Đi thôi em, Ngọc Di! - Kiệt nắm lấy đôi vai nhỏ gầy của cô, kéo đi.

__ Đi đâu?

__ Ngoan đi. Đừng hỏi.

__ Sẽ không sao đâu. - Mỹ Mỹ từ lúc này đến giờ mới chịu cất lời với cô.

Trong lòng an tâm một chút, Ngọc Di nhovn miệng cười.

Mỹ Mỹ cười đáp lại, chậm chậm nới gót.

Cạch.

Trong căn phòng nhỏ xíu, không đủ ánh sáng. Ngọc Di nhìn thấy mờ mờ hình ảnh của Dương Vũ thò tay vào cái học bàn, làm cái gì đó khiến tiếng tí phát ra từ bức tường sau lưng.

Dương Vũ xoay mặt lại, nhìn chăm chăm vào bức tường.

“Chuẩn”

Tiếng người máy không biết là ở đâu cất lên rồi bức tường đen dần dần chuyển động, tạo ra một khoảng trống đủ hai người đi.

__ Vào đi.

Dương Vũ tránh qua một bên, nhường đường cho Mỹ Mỹ vào trước để dẫn lối cho Ngọc Di.

__ Em sợ quá à anh! - cô nắm chặt tay Kiệt, lòng bàn tay tiết ra một ít mồ hôi.

__ Chào ông chủ! - bỗng Mỹ Mỹ và Anh Kiệt cúi gập người.

__ Hai người chào ai vậy? - ngạc nhiên này chưa hết lại đến ngạc nhiên kia.

Chồng chất.

Bộp... Bộp....

Bỗng tiếng vỗ tay phát ra, đèn mở.

Sáng hơn hẳn.

Do chưa thích ứng kịp, Ngọc Di nheo mắt.

__ Ba của em đó! - Anh Kiệt đẩy đẩy người cô về phía trước - Chào ba đi!

__ Em... Em... - Ngọc Di không tin vào mắt mình.

Người đàn ông này....

Có thật là ba của cô không?

Sao ông ấy khác quá! Tắm ảnh mẹ cho xem, tóc ba không hoa râu thế này, đuôi mắt không vết chân chim.

__Ngọc Di! Con gái ba.

Nghe tiếng gọi tràn đầy tình thương xen lẫn nỗi nhớ, từ sâu trong tiềm thức thúc đẩy cô hãy nhận ba đi, chính là ba đó.

__B...b...a...a!

Di hét lên trong vỡ oà, chạy nhào tới, ôm lấy ông.

Cô nhận ra, những dấu vết của năm tháng, không thể ngăn cản cha con nhận nhau, càng không thể khiến tình cha con phai nhòa.

__Được rồi. Nín đi con. - ông vỗ vỗ lưng cô.

Ngọc Di khịt mũi, quyết nước mắt.

Haizzz! Mắt mày tèm nhem như con mèo rồi!

Mắt còn ngấn nước, cô nhìn thấy... đôi chân ông.

Đôi mắt trong veo se lại, thoáng vài tia lo lắng.

__ Chân của ba....

__ Không sao đâu con. Chỉ là không thể chạy nhảy cùng con như lúc nhỏ nữa thôi. - ông đã cố gắng nhét sự thoải mái vào trong giọng nói, nhưng không hiệu quả.

__ Là ai làm?

__ Đặng Văn Anh.

Đùng.

Sét đánh bên tai.

Ngọc Di cứng người.

Là ba của Khánh Phong sao?

__ Ông chủ có điều gì muốn căn dặn ạ? - Lý Anh Kiệt lên tiếng, nói đỡ cho cô.

_ À... Ta quên - ông vỗ trán - Từ bây giờ, chỉ có chúng ta biết được thân thế của Ngọc Di. Nhất định không được hé môi, vì sự an toàn cho tất cả mọi người.

_ Vâng ạ! - Mỹ Mỹ, Dương Vũ và Kiệt đồng cúi gập người.

_ Là sao? - chỉ duy nhất một mình cô là còn ngu ngơ.

_ Từ bây giờ... con là thủ lĩnh tương lai của Black. - ông lắc đầu ngao ngán.

_ Chào chị! - ba người lại đồng thanh.

_ Tốt. Nhưng đừng gọi em như thế! - Ngọc Di vui đến tít cả mắt - Em nhỏ tuổi nhất mà!

_ Hahahaha....

Mọi người đều cảm thấy vui với cô.

Trong phòng tràn ngập tiếng cười.

Hạnh phúc.

Nhưng có ai biết...

Cuộc đời bão tố của Hứa Ngọc Di... lại rẽ sang một hướng khác.

Rẽ sang một con đường mây đen vần vũ.

Liệu... lần rẽ này sẽ là lần cuối?

Liệu... phía cuối đường... sẽ có một vòng tay ấm áp đang dang rộng chờ đón cô?

Liệu... cầu vồng sẽ lên sau cơn mưa?

Hay con đường này... lại là con đường tử?

25. Chương 25: Chạm Tiêu

_ Mẹ! - Ngọc Di tung tăng vào bếp.

_ Sao hôm nay về trễ vậy con? - bà Linh Đan loay hoay bày thức ăn tối lên bàn - Rửa tay đi rồi vào ăn luôn!

_ Dạ!

Cô mỉm cười.

Tâm trạng có vẻ tốt.

Rào.... Rào...

Tiếng nước xối khiến cô nhớ về chuyện ban nãy. Black? Thủ lĩnh? Đặng Văn Anh? Trả thù!

Xoảng...

Thuỷ tinh vỡ.

Thịch.

Tim cô bỗng nhiên đập lệch một nhịp. Cả người toát mồ hôi. Hơi lạnh toả ra dọc sống lưng.

Sợ! Sợ hai từ đó. Đặc biệt là đối với....

Nếu trả thù, có khi tim cô sẽ vỡ “xoảng” thành từng miếng nhỏ. Có mảnh được khắc chữ “yêu thương” , cái thì in chữ ” Gia đình”, mảnh vỡ tan nát nhất lại ghi

” Đặng Khánh Phong”

Từng chữ... Từng chữ... Nát vụn.

_ Có chuyện gì vậy mẹ? - Ngọc Di sốt sắng chạy vào bếp.

_ Không có gì! Chỉ là mẹ vô ý làm rơi cái chén thôi mà! - bà lui cui nhặt từng mảnh thủy tinh rơi vương vãi trên sàn.

_ Cẩn thận đứt tay! Thôi mẹ để con dọn cho. - cô ngồi xổm xuống, tay cũng bắt đầu hoạt động.

_ Cảm ơn con! - bà lên bàn ngồi, thân thương xúc từng chén cơm.

Haizz!

_ Xong rồi! - loáng một lát sàn nhà gỗ đã sạch bóng trở lại - Cơm thôi!

_ Con đi chơi với Anh Kiệt à? - bà gấp miếng thịt gà cho vào chén cô.

_ Dạ! - cô ngòm ngòam, gật gật đầu.

_ Vui không con?

_ Mẹ đã bao giờ thấy con buồn chưa? Lúc nào con cũng tươi như hoa mà! - cô tém những hạt cơm còn lại trong chén hết vào miệng, uống một ngụm nước rồi đứng phắt dậy.

_ No rồi à?

_ Dạ. Con no rồi! Con lên phòng trước nha!

Ngọc Di xoay người, không quên gửi tặng bà một nụ cười thật tươi thay lời cảm ơn chân thành cho bữa cơm ngon.

Sở dĩ cô “chuồn” trước là vì cô không tài nào giữ bí mật với mẹ cô.

Tốt nhất là né tránh!

Các biểu cảm trên gương mặt lúc nào cũng là thủ phạm tố cáo lời nói dối của Ngọc Di. Huống chi đối với người tinh tường như bà Linh Đan.

Kịch.

Cô đem cái ghế ra ban công nhỏ, cầm theo mấy quyển vở, định học bài ở nơi thoải mái, mát mẻ cho dễ vô. Nhưng sau vài giây....

Haizzzz!

Ngọc Di úp quyển tập Sử trên mặt, ngả đầu tựa ra sau ghế, đôi chân tinh nghịch, đung đưa.

_ Buồn ngủ quá....

Reng.... Reng.... Reng....

Cô khổ sở với lấy cái điện thoại, áp lên lỗ tai:

_ Em nghe nè anh!

_ Đi chơi không? - Lý Anh Kiệt đứng trước cổng, ngược mắt nhìn lên căn phòng có sáng đèn.

_ Thôi! - Ngọc Di ngáp một cái rõ dài - Em buồn ngủ lắm! Tự dưng hôm nay muốn ngủ sớm.

_ Vậy à! - khoe môi anh khê vể lên một đường con nhẹ, giọng giả vờ nuối tiếc - Thế là cô bán mì hoành thánh mất một mối rồi!

_ Ê! - nghe đến cái tên đó là mắt cô sáng rõ, tỉnh ngủ hẳn - Ăn mì hả? Cho em đi với!

_ Thôi! Hết hứng rồi! - anh dứt khoát.

— Đi mà... - cô trở giọng nũng nịu.

— Ủa? Kiệt! Sao không vào nhà hả con? - bà Linh Đan thấy anh cứ đứng lì ở ngoài, nên ra mở cổng.

— Dạ! - anh cúi gập người, tay vẫn giữ nguyên vị trí của cái điện thoại - Cháu chào bác! Cháu sẽ vào ngay đây ạ!

— Ờ? - cô ngơ ngác - Tiếng ai giống mẹ em quá vậy?

— Thì là bác đó!

Nói rồi anh nhanh chóng tắt máy. Mỉm cười, ung dung sải từng bước vào nhà.

Ngọc Di khựng người.

Khẽ hít một hơi thật sâu, định lại tâm thần. Cô nhìn xuống dưới.

Là chiếc BMW mui trần màu đỏ.

— Vậy là anh đến lâu rồi! - cô trề môi.

— Con chờ Ngọc Di một lát nha! - bà cười nhẹ rồi bỏ anh lại một mình ngồi trên sofa, đi lên phòng.

— Anh đến sao không vào nhà? Anh thích chơi với muối chứ gì? - cô khoanh tay trước ngực, đứng nhip nhip chân trước mặt Kiệt.

— Bí mật nhìn em vậy mới phát hiện em không bình thường đó chứ! - anh nhẹ nhàng đứng dậy, đi ra phía sau cô.

— Anh chỉ giỏi trêu em thôi! Ngoài ra chẳng được tích sự gì! - cô toan ngồi xuống ghế nhưng bị anh giữ lại

— Ai nói? - Kiệt ôm ngang eo cô - Anh còn giỏi cả việc yêu em bằng cả trái tim nữa chứ bộ!

Bốp.

Ngọc Di thúc cùi chỏ vào bụng anh ngay sau khi câu nói đó kết thúc.

— Đồ biến thái! - cô lách người ra - Đừng quên em là thủ lĩnh...

Không để cô tiếp tục “không đánh mà khai”, Kiệt vội bịt miệng cô lại, kéo ra cổng.

— Em thiệt là... - anh lắc đầu ngao ngán.

Phập.

Ngọc Di cắn mạnh vào vai Kiệt khiến anh đau đến mặt mày nhăn nhó:

— Ai da!

— Lè! - cô lêu lêu.

Kiệt nhào tới định túm lấy cô nhưng Ngọc Di nhanh chân hơn, bỏ chạy.

— Đứng lại! - anh vừa đuổi theo vừa la làng la xóm.

— Không đời nào!

— Anh mà bắt được là em chết....

Bỗng dưng Kiệt ngồi bệt xuống đất, ôm lấy bàn chân.

— Sao im ắng quá vậy ta? - cô dừng chạy, nhìn lại phía sau. Anh bị thương à? Sao không đuổi tiếp?

Cô chạy lại. Hối hận khi thấy anh đang rên rỉ than đau.

— Anh bị gì vậy? - giọng Ngọc Di đầy sầu não.

— Chân anh bị chuột rút... Ai da... Đau quá!

__ Em xin lỗi. Em xin lỗi.

Khoé môi Kiệt khẽ vẽ nên một đường cong tuyệt mỹ. Anh không thể nào nhịn cười nổi khi thấy Ngọc Di cuống quýt cả lên.

__ Anh lừa em? - nhìn bộ dạng kì quái của anh, cô cau mày.

__ Vui mà! - nói rồi Kiệt sải từng bước rộng, đi về phía chiếc xe.

__ Anh... - cô chạy theo, giờ nắm đầm định trừng phạt thì...

__ Đánh một cái hôn một cái. Đồng ý thì cứ việc!

Ngọc Di lại ngẩn người ra.

Cạch.

Anh mở cửa xe sẵn cho cô.

__ Vào đi ngốc ạ!

__ Chào bà chủ! Như thường lệ nha! - cô tươi cười.

__ Em nở lòng nào mà cầu anh đến chảy máu thể này chứ! - Kiệt xoa xoa những vết đỏ trên cánh tay trắng như sữa của mình.

Ra là trong suốt thời gian trên xe, Ngọc Di đã bắt anh phải chịu hình phạt, nếu không là cắt đứt mọi quan hệ.

__ Ai biểu! - cô trề môi.

__ Em....

Reng.... Reng.... Reng....

Kiệt bị tiếng chuông điện thoại cắt ngang.

__ Tôi đang bận. Có chuyện gì cứ nói với trợ lý của tôi. Anh ta sẽ xử lý.

Tút... Tút... Tút...

__ Sao anh không nghe xem người ta nói gì? Lỡ quan trọng thì sao? - cô chống cằm.

__ Kệ! Ưu tiên cho em trước! - anh đứng dậy - Anh đi vệ sinh chút nha!

__ Dạ!

Ngọc Di dõi theo đến khi bóng Kiệt mất hút ở ngã rẽ. Lúc này cô mới nhận ra...

__ Ô? Anh để quên di động rồi!

Vừa cầm nó lên thì chuông lại đổ.

Cô nhìn vào màn hình...

"Tử Di

26. Chương 26: Sự Phản Bội Có Đáng Để Rơi Nước Mắt?

__ Em chờ có lâu không? - Lý Anh Kiệt kéo ghế ngồi xuống, cười tươi như hoa.

__ Dạ không! - cô đẩy bát mì nóng hổi, bốc khói nghi ngút - Anh ăn đi kẻo nguội!

Trong mắt cô long lanh, thoáng một chút nước.

Đau lòng!

Nhưng ngay lập tức, cô kìm nó lại.

“Mày không thể tuôn ra đâu, con ngốc ạ!”

Ngọc Di tự nhủ.

Thoáng thấy nét không vui hiện lên sâu trong đáy mắt cô, anh lo lắng hỏi:

— Em khó chịu trong người à?

— Dạ không! - cô cố gắng nặn ra một nụ cười gượng gạo - À mà khi này anh để quên di động đó! Có một cuộc gọi đến!

Kiệt cầm lấy cái điện thoại, chút cảm giác hồi hộp, lo lắng bỗng dấy lên trong lòng.

— Em có nghe máy không? Là ai gọi vậy?

— Em đâu có biết!

Không gian căng thẳng tràn về. Miệng nhạt.

Lòng đắng.

Hai người đối nhau, không nói không rằng như có một chướng ngại vật to tướng nhưng vô hình chắn ngang. Bát mì mất ngon.

Được vài bữa, Ngọc Di đứng phắt dậy:

— Em bắt taxi về trước!

Cô lao vùn vụt qua đám khách đang nhìn bằng ánh mắt tò mò. Họ nhìn Ngọc Di, rồi quay sang nhìn anh cũng đang vội vã đuổi theo.

— Ngọc Di. Ngọc Di.

Mọi người bắt đầu xì xào bàn tán. “Có phải là ca sĩ Lý Anh Kiệt?”, “ Cô ta là bạn gái à?” ...

Mặc kệ mọi thứ xung quanh. Mặc kệ anh cứ gọi. Cô vẫy tay bắt taxi.

Kết.

Chiếc Vinasun đỗ trước mặt Ngọc Di. Cô mở cửa, toan ngồi vào nhưng cổ tay bị giữ chặt, kéo mạnh về phía sau khiến toàn thân cô quay một vòng.

Mặt đối mặt.

— Em bị sao vậy hả? - Kiệt lau những giọt nước mắt mặn chát trên má cô.

— Buông tôi ra! - cô vùng vẫy.

— Có chuyện gì thì nói cho anh biết chứ? - Kiệt ôm chặt cô. Siết mạnh.

— Đồ phản bội! - Ngọc Di dồn hết sức, đẩy thân hình cao to ra. Lực đẩy hợp với lời nói, quá sức, khiến Kiệt bất giác lùi về phía sau.

— Là Hà Tử Di à? - anh nhỏ giọng.

— Tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy? Tôi có thù oán gì với anh sao? Anh còn tiếp cận ba tôi, liên lạc với Tử Di, có phải các người bắt tay nhau để lừa dối tôi đúng không? Tôi đau khổ thế này còn chưa đủ sao? Phải tận mắt thấy tôi chết ở đường cùng thì các người mới vừa lòng hả dạ à? - toàn thân cô mềm nhũn.

Mọi cảm xúc, uất ức trong lòng được giải thoát. Tầng đá xuất hiện kể từ khi không còn hình bóng quen thuộc ấy bên cạnh cũng nhẹ được vài cân. Mặt mày toàn nước là nước.

— Bình tĩnh nào, Ngọc Di! - giọng anh nhẹ tựa làn khói, chậm chạp ôm cô. Không siết nhưng rất chặt.

Xung quanh, ánh sáng từ các máy điện thoại bắt đầu loé lên cùng với tiếng chụp ảnh “tách”, “tách”.

__ Làm ơn! Buông em ra đi! Em đã mệt mỏi quá rồi! - giọng cô run run.

__ Hãy nghe anh giải thích! Mọi chuyện không như em nghĩ đâu!

Nói rồi Kiệt lắc tay với người tài xế. Ông ta hiểu ý, lái xe đi.

__ Rời khỏi đây thôi! - anh đỡ lấy toàn thân Ngọc Di, dìu đi.

Chiếc BMW lăn bánh, chở hai người đến một nơi khá vắng vẻ rồi dừng hẳn.

__ Nói nhanh đi! - cô thần thờ như cái xác không hồn.

__ Thật ra... lúc đầu anh và Hà Tử Di...

__ Hừ! - Ngọc Di nhếch môi. Một nụ cười khinh bỉ. - Tôi biết ngay mà!

__ Phải! Đã vạch sẵn kế hoạch nhưng cuối cùng... anh từ bỏ.

Ngọc Di chỉ im lặng, vẻ bất cần đời, đặt ngón tay lên chốt cửa, toan mở ra.

__ Anh yêu em! Cũng vì quá yêu em nên anh mới đồng ý hợp tác với con người tiểu nhân như cô ta!

Cô khựng lại.

__ Tiểu nhân? - hai hàng lông mày khẽ cau - Anh nói cô ta tiểu nhân. Vậy thì em của cô ta cũng như vậy, phải không?

__ Thôi mà Ngọc Di! Dù sao mọi chuyện cũng đã qua rồi....

Cạch.

Cửa mở toang.

Cô chạy ra ngoài.

Khóc?

Không!

Hết nước mắt rồi!

Đau?

Không!

Trái tim chai sạn rồi!

Đâu còn có thể cảm nhận được thế nào gọi là tổn thương, thế nào gọi là phản bội.

Chính cô cũng không rõ mớ cảm xúc hỗn độn đang dâng trào trong lòng mình.

Ngọc Di tăng tốc.

Mùa đông ở Mỹ lạnh, lạnh lắm.

Cô mặc cho từng cơn gió tạt vào mặt. Rát.

Phía sau là Lý Anh Kiệt đuổi theo.

Đến ngã ba... Cô ngừng lại, thở dốc, ngoái đầu nhìn lại, Kiệt gần ngay trước mắt.

__Tôi không muốn thấy anh! - Ngọc Di hét lên, mặt đỏ rần.

Rồi cô phóng ngang qua đường.

Giữa dòng xe đang lao vun vút.

Một thân hình gầy guộc. Hoảng loạn.

Tin.... Tin... Tin....

Kèn xe bóp ong ỏi.

Thứ ánh sáng phát ra từ đèn ô tô chiếu thẳng vào mặt. Chói mắt. Ngọc Di đưa hai tay lên che. Trên gương mặt thanh thoát hiện lên nét sợ hãi tột độ, trắng bệch.

— Ngọc Di! - tiếng gào thét của Lý Anh Kiệt vang lên cùng lúc với...

Kít....

Rầm....

27. Chương 27: Cái Gì Gọi Là Tình Yêu?

30 phút trước.

Tiệm mì hoành thánh.

— Chúc quý khách ngon miệng! - anh chàng phục vụ cẩn thận đặt tô mì xuống trước mặt người con trai.

— Cảm ơn! - người con trai đó khẽ gật đầu.

Anh từ tốn. Vừa thưởng thức từng sợi mì ngon vừa thả hồn vào phong cách trang trí rất ư là Trung Quốc của quán. Giữa một thành phố của đất Châu Âu như thế này, nét Châu Á luôn luôn nổi bật, thu hút.

Nhìn anh rất thanh bình, nhưng đâu ai có thể ngờ rằng, phía sau hàng lông mi dài ấy, là những nỗi đau, suy tư, phiền muộn chồng chất.

Đôi mắt màu đồng khẽ đăm lại khi nhìn thấy một bóng dáng thân quen....

Không đúng!

Đã từng thân quen.

Đặng Khánh Phong nhìn thấy cô đã lấy lại được niềm vui trong cuộc sống, hồn nhiên, trong sáng, bên cạnh còn có một người luôn hết lòng bảo vệ cô, anh rất an tâm, nhưng lòng khẽ thất lại.

Đau.

Nhưng biết làm thế nào!

Anh không thể mang đến cho cô hạnh phúc, đành nhường chỗ ột người khác có khả năng hơn. Không thể ích kỷ.

Từ khi nhìn thấy Ngọc Di, Khánh Phong buông dũa, chỉ dõi theo cô.

Anh không sợ cô phát hiện, vì nơi anh ngồi nằm khuất sâu trong góc, chỉ khi nào khách hết chỗ thì phục vụ mới dẫn đến đây.

Từng hành động, từng cử chỉ, ngay cả biểu cảm nhỏ trên gương mặt cô, anh đều thu được vào tầm mắt hết.

Đến khi Ngọc Di cùng Lý Anh Kiệt chạy ra ngoài, anh cũng đuổi theo. Hai người họ lái xe ra nơi khác, anh cũng đi theo.

Cô đi đâu, anh đi đó.

Lý do anh làm như vậy là gì à?

Lúc Ngọc Di trở nên thất thần sau khi nhìn vào điện thoại, trong lòng anh bỗng dấy lên cảm xúc khó tả. Những giác quan của anh khiến anh có linh cảm, chuyện không hay sắp xảy ra.

Và rồi Ngọc Di chạy băng qua đường.

Một chiếc ô tô lao đến.

__ Ngọc Di! - Khánh Phong cũng thét lên. Anh chạy hết sức đến bên cô. Ôm lấy cô.

Rầm.

Tiếng xe đâm sầm vào người vang lên chói tai. Xé toạc sự nhộn nhịp đường phố.

__Trời ơi!

__ Kinh khủng quá!

__ Mau gọi xe cấp cứu đi!

__

Mọi người vây thành một vòng tròn xung quanh một chàng trai đang ôm chặt lấy một cô gái trong lòng mình và một chiếc ô tô.

Người anh ta toàn máu là máu. Máu đỏ thẫm chảy rờn rờn, tạo thành một vũng ở sau gáy.

__ Tránh ra! Tránh ra! - Lý Anh Kiệt chen qua đám người.

Trên gương mặt điển trai đang hốt hoảng chột khựng lại.

Sa sầm.

Đặng Khánh Phong?

__ Hai người... Chờ một chút... Xe cấp cứu gần đến rồi! - mắt Lý Anh Kiệt đỏ hoe, nước mắt rơi lã chã. Giọng anh run run.

Kiệt cảm động. Cảm động trước một tình yêu chân thành. Anh cũng yêu Ngọc Di, nhưng anh có dám nhào đến, đánh nhau với thần chết để giành lấy mạng sống cho người con gái anh yêu?

Tình yêu của anh. Không tài nào đem so được với tình yêu của Khánh Phong.

Khánh Phong dám đánh đổi cả mạng sống, chỉ để bảo vệ một người con gái không cùng dòng máu với mình, đơn giản chỉ là anh yêu cô ấy. Rất yêu. Yêu hơn chính bản thân.

Cộp.... Cộp.... Cộp....

Xịt.... Xịt.... Xịt...

Tiếng đế giày nện xuống nền gạch pha trộn với tiếng máy thở liên tục bơm oxy vào mũi, mùi tanh ối của máu gây nên một không khí hỗn loạn.

Bác sĩ đang gấp rút chạy đua với thời gian để đưa bệnh nhân đang hôn mê vào phòng mổ.

Đối với những người làm việc trong bệnh viện, thì đây là chuyện bình thường, có khi là chuyện hằng ngày.

Nhưng...

Ca cấp cứu này... vẫn rất khác.

Nó thiếu...

Thiếu tiếng khóc, tiếng gọi tên của người thân.

Đối mặt với tử thần...

Chỉ đơn độc...

Một mình anh.

Chỉ một mình Đặng Khánh Phong.

__ Tại sao người lại liều mạng như thế? - người đàn ông trùm một chiếc vải đen, toàn thân toả ra hơi lạnh rợn người.

__ - Khánh Phong không trả lời. Nhắm nghiền mắt.

__ Hứa Ngọc Di. Đặng Khánh Phong. Cũng khá thú vị đấy chứ! Đánh đổi, người đồng ý không? - thần chết lại lên tiếng. Lần này tông giọng bỗng nhiên cao hơn.

Nghe đến tên cô, anh mở bật mắt. Nhìn chằm chằm vào gương mặt xảo quyệt.

__ Đừng động đến cô ấy! - giọng anh đặc sệt, phát ra chỉ vừa đủ nghe.

Ông thần chết nhướn mắt nhìn người con trai luy tình, rồi quay lưng đi, bật những tràng cười ha hả.

Về Ngọc Di.

Cô đã được chuyển đến phòng hồi sức đặc biệt.

__ Do đầu bị va mạnh nên ngất thôi! Không ảnh hưởng đến sức khỏe. - y tá tiêm cho cô một liều thuốc giảm đau, quay sang nói với Lý Anh Kiệt.

__ Cảm ơn bác sĩ! - anh cúi gập người.

Cạch.

Cô y tá ra ngoài rồi, trong phòng chỉ còn mình anh và Ngọc Di.

Kiệt nhắm mắt, hít một hơi thật sâu.

Anh nhìn cô ngủ.

Hàng lông mày khẽ nín lại. Đôi môi tái nhợt. Nét xanh trên mặt vẫn còn nhưng đã giảm bớt được phần nào.

Kiệt đưa tay định vén những sợi tóc rối trên trán thì...

Reng... Reng... Reng...

Chuông điện thoại reo.

Là bác Linh Đan.

__ Dạ cháu nghe đây ạ!

__ Kiệt à! Mấy đứa đi chơi thêm ở đâu hay sao mà bây giờ vẫn chưa về hả con? - bà Linh Đan lo lắng.

__ Dạ... - nhất thời anh không biết nên trả lời thế nào - Tối nay Ngọc Di sang nhà cháu ngủ lại bác ạ! Bác yên tâm!

__ Vậy à! - giọng bà nhẹ tâng - Dặn nó ngủ sớm giúp bác nha con!

__ Dạ! Con nhớ rồi! Bác cũng ngủ sớm!

Tút... Tút... Tút...

Haizzz!

Kiệt thở dài.

Chắc phải hủy vài buổi diễn thôi!

Anh lại lấy điện thoại ra.

Tử Di.

Gọi.

__ Cuối cùng anh cũng chịu gọi lại cho em rồi!

__ Khánh Phong bị tai nạn giao thông, đang ở bệnh viện xxx, cô mau đến đi!

__ Hả? - Tử Di hốt hoảng - Được rồi! Em đến ngay.

__ Khánh Phong! Khánh Phong! - Tử Di ngồi bên cạnh giường, nắm lấy ngón tay anh.

Não là bộ phận khó thực hiện phẫu thuật nhất, nhưng rất may mắn, ca này đã thành công.

Tít... Tít... Tít...

Máy đo điện tim hoà vào tiếng nấc của Tử Di.

Cô nằm gục đầu lên giường, khóc.

28. Chương 28: Bóp Méo Sự Thật

Ngón tay thon dài khẽ quệt những giọt nước mắt đã khô nơi gò má. Nhẹ vuốt lại mái tóc rối tung.

Khánh Phong bước xuống, bế người con gái đang chìm trong giấc ngủ say đặt lên giường.

Nào ngờ anh khiến cô thức giấc.

__ Ưm! - Tử Di nheo mắt - Anh tỉnh rồi à?

__ Ừ! - Phong cười nhẹ - Sao em có thể ngủ ngon lành trong tư thế đó chứ?

__ Anh có biết em là ai không? - cô bất ngờ trước cư xử của Phong. Bình thường anh toàn để mặt lạnh với cô thôi! Sao hôm nay...

__ Em hỏi gì kì vậy? - anh cau mày - Em là Tử Di. Hà Tử Di yêu dấu của anh. Anh lo lắng cho em là chuyện lạ à?

__ Ờ? - Tử Di cứng đờ quai hàm, mắt trở ra, muốn rớt xuống đất.

__ Em thật là... Mà tại sao anh lại ở bệnh viện vậy?

__ Ồ! À! Anh bị tai nạn giao thông.

__ Hả?

__ À không không! Anh bị té cầu thang. - cô cười huề - Chỉ là té cầu thang thôi mà!

__ Vậy... khi nào mới có thể xuất viện?

__ Em đâu biết! Phải hỏi bác sĩ đã. - Tử Di trèo xuống giường - Anh nghỉ đi, em đi mua đồ ăn sáng nha! Đừng chạy lung tung! Tội cho em đi tìm lầm á!

__ Ừ biết rồi! Anh rất thương em nên không nỡ hành hạ em đâu mà lo!

__ Ngoan!

Hà Tử Di đi một mạch đến phòng bác sĩ.

Cô kể lại toàn bộ câu chuyện.

__ Anh ấy bị làm sao vậy ạ?

- __ Khánh Phong chỉ là mất trí nhớ tạm thời thôi. Rồi sẽ hồi phục lại. Cô đừng lo lắng quá!
- __ Có cách nào cho anh ấy quên luôn, khỏi nhớ lại luôn không? - Tử Di hậu đậu, lỗ miệng.
- __ Hả? - ông bác sĩ như không tin vào tai mình, hỏi lại.
- __ À... Ý tôi là làm thế nào để Khánh Phong mau hồi phục trí nhớ!
- __ Tôi vẫn chưa nắm chắc tình trạng của cậu ta. 10 giờ tôi sẽ đến kiểm tra lại, rồi sẽ thông báo cho cô sau.
- __ Vậy... Cảm ơn bác sĩ.
-

Phòng của Ngọc Di.

Vừa thấy mi mắt cô động dậy, Kiệt đã sốt sắng:

- __ Tạ ơn trời! Cuối cùng em cũng tỉnh lại rồi!
- __ A! - cô xoa xoa trán - Đau đầu quá!
- __ Cẩn thận! - Kiệt đỡ cô ngồi dậy - Mẹ em chưa biết chuyện đâu!
- __ Vậy à! Cảm ơn anh đã giúp em giấu mẹ nha!
- Xem ra não Ngọc Di vẫn hoạt động bình thường.
- __ Em đói không? Anh đi mua đồ ăn nha?
- __ Dạ đói! - cô vỗ cái bụng xẹp lép của mình, cười tí mắt.
- __ Vậy anh đi mua đó! Ở yên trong phòng nha!
- __ Em biết rồi mà!
-

Canteen bệnh viện.

- __ Cô ơi bán cho cháu một phần cháu trắng đi ạ! - người bán hàng trở mắt nhìn hai con người vừa đồng thanh.
- __ Anh...
- __ Em....
- Hà Tử Di và Hứa Anh Kiệt quay sang nhìn nhau.
- __ Thôi bán cho anh/em ấy trước đi ạ! - lại một lần nữa.
- __ Hai cô cậu... ra đằng kia ngồi chờ đi! - cô bán hàng trở nên cáu, mới sáng sớm mà đã....
- __ Dạ!

Lý Anh Kiệt kéo ghế cho Tử Di.

- __ Cậu ta sao rồi?
- __ Tỉnh rồi, nhưng chẳng nhớ gì cả! - cô chống cằm, nét đau khổ hiện rõ trên mặt.
- __ Là sao? - Kiệt ngạc nhiên
- __ Em cũng chưa biết! Lát nữa bác sĩ mới kiểm tra! Mà hình như anh ấy quên Ngọc Di rồi!
- __ Sao em lại nói vậy?

Tử Di nhìn thấy cô bán hàng vẫy vẫy tay rồi chỉ vào hai cái hộp đặt ở trên bàn:

- __ A! Cháo đến rồi kìa! Có gì mình nói chuyện điện thoại sau nha! - nói rồi cô đứng dậy, đi vội lại cầm lấy hộp cháo, phóng thẳng lên phòng.

__ Đúng là chị em! Nắng mưa thất thường như nhau! - Kiệt thở dài.

__Cúc cu! Có ai ở nhà không? Đồ ăn sáng về rồi đây! - Tử Di đứng trước cửa, gõ cốc cốc.

Cạch. Cửa mở.

__ Tềng tềng! - cô giơ cái hộp lên trước mặt anh.

__ Đúng là trẻ con mà! - anh tủm tỉm.

__ E hèm! Yêu cầu anh phải tôn trọng người giao hàng một chút! - Tử Di giả điệu bộ người xa lạ.

__ Thôi được rồi! Đừng đùa nữa! - Phong kéo cô vào phòng. Đóng sập cửa.

Thấy Tử Di loay hoay đổ cháo ra chén, bỗng nhiên anh thấy đau lòng.

À không!

Không phải đau!

Mà là chút gì đó xót xa.

__ Lại đây! - cô vỗ bộp bộp lên giường.

__Để anh tự ăn, nha? - Phong bưng lấy chén cháo.

__ Hôm nay ngoan vậy? - cô tươi cười.

Phong từ tốn, chậm rãi múc một muỗng. Phong thái lúc nào cũng nhưng thế!

__ Ưm! Ngon lắm!

Hà Tử Di tròn xoe mắt. Trong lòng vui như mở hội.

__ Em ăn không? - anh nhướn mày.

__ Em không ăn đâu! Em ghét cháo nhất trên đời này đó! - cô lắc đầu, phụng phịu.

“Em không ăn đâu! Em ghét cháo nhất trên đời này đó! - cô lắc đầu, phụng phịu.”

Sắc mặt Phong đột nhiên sa sầm.

“Nếu là anh thì em không nỡ ăn đâu! Thương anh lắm cơ!”

Xoảng.

Cái chén vỡ tan tành. Phong ôm đầu, quần quai:

__ Đau quá! Đau đầu quá!

__ Anh! Anh bị sao vậy? - Tử Di hoảng hốt.

Phong thở dốc.

Tại sao? Cô gái đó là ai? Tại sao anh lại có kí ức về cô gái đó nhưng lại không thể nhớ ra cô ta? Tại sao đầu anh lại đau như búa bổ như thế?

Hàng vạn.... hàng vạn câu hỏi đổ dồn dập.

Phong ngất lịm.

Bác sĩ mau chóng kiểm tra và tiêm thuốc cho Phong.

Xong xuôi, ông ta và cô y tá bước vội về phía phòng làm việc:

__ Mời cô theo chúng tôi!

Ổn định chỗ ngồi, ông bác sĩ bắt đầu lên tiếng nhưng hơi ngập ngừng:

_ Đặng Khánh Phong...

_ Sao ạ?

_ Cậu ấy... đã quên 80% kí ức đã xảy ra gần đây nhất, còn kí ức trước đó, có thể vẫn còn nhớ. Tình trạng này gọi là mất trí nhớ tạm thời tuýp 3, giai đoạn nặng nhất.

_ Có thể chữa trị không ạ? - Tử Di cố gắng giữ bình tĩnh.

_ 90% là....

29. Chương 29: Hứa Thắng

_ 90% là không. 10% còn lại phụ thuộc vào người đặc biệt nhất.

_ Đặc biệt nhất? - Tử Di thắc mắc.

_ Chính là người mà Khánh Phong cảm thấy rất quan trọng trong khoảng thời gian đó, nói cụ thể là người mà cậu ta yêu thật lòng. Nếu chưa yêu, thì chỉ có thể là người có tác động mạnh mẽ đến cuộc sống hằng ngày của Phong. Nếu muốn bệnh nhân lấy lại kí ức, thì phải tìm ra người đặc biệt đó.

_ Vậy à.... - cô ngờ ngợ. Người đó chính là...

Khoé môi Tử Di khe nhếch lên. Hừ! Rất tiếc! Suốt đời này anh không thể nhớ lại rồi!

_ Cô à! Cô à!

_ Ó! - Tử Di giật bắn người - Dạ?

_ Còn chuyện gì nữa không? Tôi sắp có một cuộc họp... - ông bác sĩ hỏi khéo.

_ À! - Tử Di lập tức đứng dậy, cúi gập người - Không còn gì nữa! Bác sĩ cứ làm việc của mình ạ!

_ Vậy tôi xin phép! - nói rồi ông ta rảo nhanh.

Tử Di cũng không thể ở lại, không cần thiết phải ở lại nên lết thân ra cửa.

_ Hà Tử Di!

Nghe tiếng gọi, cô tìm xung quanh.

_ Anh ở đây nè!

Cô hướng mắt vào góc tường:

_ Trời! Có gì đâu mà anh phải lén lút như thế! Ra đây! Không sao đâu!

_ Thật không? Anh sợ Ngọc Di nhìn thấy!

_ Chán anh quá! Có gì thì nói nhanh lên để em còn về phòng. - cô chịu thua, cuối cùng cũng phải lết đến đó.

_ Anh nghe hết rồi!

_ Thì sao?

_ Chúng ta giấu nhem chuyện này đi! Ngọc Di vẫn chưa biết chuyện Phong cứu em ấy, còn Phong thì mất trí nhớ, thôi thì mình im luôn. Xem như lần này trời giúp chúng ta.

_ Vậy... - Tử Di suy nghĩ.

Như thế... có ích kỷ lắm không?

__ Còn phải đắn đo! Em không muốn giữ Khánh Phong lại ỉn sao?

__ Thì em có nói không đồng ý đâu!

- cô nhăn mặt - Thôi em đi đây!

Kiệt nhìn theo gót chân cô, lòng cảm thấy tự mãn vô cùng. Số phận sắp đặt như thế là quá ỏn rồi! Ít nhất là đối với anh.

Sau khi nói chuyện với Tử Di, Lý Anh Kiệt đi làm thủ tục xuất viện cho Ngọc Di.

Sức khoẻ đã hồi phục rồi, phải về nhà thôi!

Cũng may, cô không còn nhắc đến Khánh Phong nữa.

Nhưng dấu sao thì đó cũng chỉ là ngoài miệng, đâu ai biết trong lòng...

Có còn yêu không?

10 ngày sau.

Tập đoàn Re-Blue.

__ Thừa chủ tịch! Việc hợp tác với Đỗ Thị, chủ tịch đã suy nghĩ chưa ạ? - giọng trầm trầm của người trợ lý khẽ vang lên. Không cần nhìn cũng biết anh ta đang đối mặt với một sát thủ giết người không gớm tay hay một tảng băng Bắc Cực mới trôi về.

__ Lợi ích vẫn chưa đủ so với số tiền đầu tư mình bỏ ra. Nói với họ tôi có thể thương lượng, nhưng hợp tác hay không, là một chuyện khác.

__ Vâng ạ! Tôi sẽ làm ngay, thưa chủ tịch!

Anh trợ lý cẩn thận lui khỏi phòng.

Cạch.

Cửa vừa đóng, anh ta thở phò, vài giọt mồ hôi vương trên trán:

__ Căng thẳng quá!

Đúng vậy! Người chủ tịch mới này, rất ư là nghiêm túc! Tiếp nhận cả một tập đoàn lớn mới 3 ngày mà đã có thể điều hành dễ dàng.

__ Anh đang suy nghĩ gì vậy? - giọng nói trong veo cắt đứt dòng suy nghĩ của người trợ lý.

__ Ồ? - anh ta ngược mặt lên, là Hà Tử Di - Chào.... Chào cô Hà!

__ Đừng khách sáo quá! Cứ gọi tôi là Tử Di.

__ Vâng ạ! Chủ tịch đang ở trong, cô Hà vào đi ạ! Bây giờ tôi phải đi làm việc.

__ Lại cô Hà... - cô khẽ cau mày - Thôi anh đi đi!

__ Vậy... tôi xin phép!

Lần này, anh trợ lý chạy luôn ra thang máy. Đúng là tránh vỏ dừa gặp vỏ dừa mà!

Trợ lý vầu môi: “Cô ta bảo mình xưng hô là Tử Di, rồi lại đi nói lại với chủ tịch là mình xác xược, đúng là hai mặt mà. Thật tội cho chủ tịch, chưa nhận ta khuôn mặt giả tạo của cô ta.”

Dìng.

Thang máy đến. Anh trợ lý vội bước vào, không thể chậm trễ việc chủ tịch giao.

Phòng chủ tịch.

Đặng Khánh Phong nhìn chằm chằm vào xấp giấy trắng, rồi bỗng anh quăng nó lên không trung, đặt tay lên trán, xoa xoa thái dương, hai hàng lông mày rậm khẽ cau lại.

Hà Tử Di đã đứng ở cửa từ lúc nãy. Cô nhẹ nhàng ngồi xổm xuống nhặt những tờ giấy chi chít chữ rơi vương vãi trên sàn.

__ Một thì anh nghỉ ngơi đi! Đừng cố ép bản thân mình như thế!

__ Ừa? Em... - Khánh Phong đứng dậy, toan đỡ lấy cô nhưng...

__ Không cần đâu! Anh cứ ngồi yên đó đi! - Tử Di nhanh như con mèo, lướt đến bên cạnh Phong như ngọn gió.

Cô vòng tay qua cổ anh từ phía sau, ghì sát vào người:

__ Nhớ anh ơi là nhớ! Chịu không nổi nên phải chạy đến đây thôi!

__ Em không ngoan tí nào! Tối qua mình đã hứa là không làm phiền trong giờ hành chính, em quên rồi sao?

__ Mình sắp đăng kí kết hôn rồi, anh nỡ đối xử với em như vậy à?

__ Nếu trở thành vợ chồng thì chẳng phải chúng ta có thời gian cả đời để yêu nhau sao? Đâu nhất thiết phải...

Cộc... Cộc... Cộc....

__ À! Anh có việc rồi! Hẹn em chiều nay nha! - Phong nghe tiếng gõ cửa thì gỡ tay cô ra.

__ Em không chịu đâu! - Tử Di giậm chân.

__ Ngoan! Sáng mai anh chở đi đăng kí kết hôn lại, nha?

__ Ok! Chiều đi ăn, sáng đi kết hôn! - nói rồi Tử Di quay ngược, không quên để lại một cái nháy mắt.

Khánh Phong hắng giọng, chỉnh lại cà vạt, lấy lại vẻ lạnh lùng vốn có.

Một người đàn ông trung niên chậm chạp bước vào, chưa kịp ngồi đã mở lời trước:

__ Hứa Thắng đã trở về.

__ Ồ! - anh pha ngạc nhiên vào giọng nói - Cũng nhanh phết!

__ Chúng ta, chuẩn bị được rồi chứ?

__ Tiến hành luôn! Không cần phải chuẩn bị! - khoe môi Phong vẽ nên một đường cong.

Đều căng.

Tàn độc.

Giết không tha.

Nợ máu trả bằng máu.

30. Chương 30: Ích Kỷ

__ Cà phê nè! Em uống đi! - Lý Anh Kiệt nhẹ nhàng đặt cốc cà phê sữa nóng trước mặt cô.

Ngọc Di không trả lời, cũng không thèm để ý đến xung quanh, chỉ cắm cúi nhìn vào màn hình điện thoại.

Pắc.

Kiệt giật lấy cái điện thoại ra khỏi tay cô.

— Ô? - giọng pha chút giận dữ - Sao anh giật của em?

— Để xem em đang nhắn tin với thằng nào mà không thèm trả lời anh!

— Làm gì có! Em đang chơi game mà! Anh làm chết con của em rồi đó! - Ngọc Di như sắp khóc đến nơi.

— Nè! Trả nè! - Kiệt cười huề, đưa cái điện thoại lại cho cô.

— Không thèm! - cô giận lấy - Em nhắn tin với người khác thì liên quan gì đến anh?

— Đừng thấy anh chiều em quá rồi làm tới nha! - Kiệt véo cái má phúng phính.

— Cứ làm đó rồi sao? - Di vênh mặt - Anh là gì của em mà có quyền quản lý hả?

Cô vô ý, để sự bông đùa của mình trượt quá trớn. Phát ra những lời làm tổn thương anh.

Cô biết rõ tình cảm của Kiệt, nhưng biết làm thế nào. Đã nhiều lần cô giới thiệu các người bạn của mình cho anh nhưng Kiệt lúc nào cũng mắng cô toi tả.

Lần này, chắc hẳn là anh đau lòng lắm!

Quả thật!

Chỉ cần một câu nói vô tri vô giác phát ra từ miệng cô cũng đủ sức để tàn phá cả một trái tim chứa đầy sự yêu thương.

Kiệt lặng người. Nét cười trên mặt biến mất.

Ngọc Di hối lỗi, nắm lấy vạt áo anh, giật giật.

— Thôi mà! Em không cố ý đâu! Cho em xin lỗi!

—.....

— Đừng giận nữa!

—.....

— Anh...

Đến lần thứ ba thì vai Kiệt bắt đầu run nhẹ.

— Anh khóc hả? - lo lắng trong cô đã dâng đến đỉnh.

Ngọc Di xoay gương mặt anh lại.

— Không phải! - cô nghiêng răng, gằn giọng.

Bốp!

Cô tàn nhẫn đánh mạnh vào vai Kiệt.

Thì ra là Kiệt nhin cười đến nỗi cả người run bần bật.

— Đừng giận nha!

Để đền bù thiệt hại cho lần lỡ tay quẹt trầy trái tim Kiệt lúc nãy, cô đồng ý:

— Được thôi! Mà anh phải nói cho em biết một điều!

— Chuyện gì?

— Lần trước ở ngã đường, em không tin là chiếc xe ô tô đó lại không làm em bị thương nặng.

— Thì sao chứ? Dù sao thì đó cũng là sự thật! Chiếc xe đó phanh kịp nên chỉ nhẹ thôi!

— Thật không?

— Anh có bao giờ nói dối em chưa?

— Em tin anh! Mình đi ăn kem nha!

— Ok! Em thay đồ đi! Anh đi lấy xe trước!

Ngồi trên xe chờ cô, Kiệt thấy lòng ray rứt vô cùng.

“Ngọc Di. Anh xin lỗi em! Anh đã quá ích kỷ. Nhưng anh hết cách. Anh không thể ngừng yêu em!”

Cạch.

Ngọc Di mở cửa, ngồi phịch vào ghế trước cạnh Kiệt.

— Chỗ cũ nha!

— Anh biết mà..

Cô cười hì hì, tịt cả mắt.

Baskin robbin.

Chiếc BMW mui trần màu đỏ đỗ kịch trước cửa.

Lý Anh Kiệt lịch sự mở cửa cho Ngọc Di.

Cô không xuống mà cứ ngồi ì ra đó, hàng lông mi dày khẽ cụp xuống. Chỉ thiếu điều nước mắt chưa rơi ra.

— Em sao vậy?

— Mình đi chỗ khác ăn đi anh! - giọng cô run run, nhỏ xíu.

— Hả? - anh ngạc nhiên.

Đột nhiên nghĩ ra việc gì đó, anh xoay người nhìn vào tiệm kem xuyên qua tấm cửa kính.

Một đôi nam nữ đang vui vẻ đút kem cho nhau.

Bình thường mà!

Có gì đâu mà phải chuyển địa điểm! Đây chẳng phải là chỗ cô thích nhất sao?

Kiệt nhìn kỹ lại một lần nữa.

Không ổn rồi!

Là Khánh Phong và Tử Di.

— Không sao đâu! Đây là nơi công cộng, tại sao chúng ta phải chuyển đi nơi khác chứ!

— Thôi mà anh! Em sợ lắm! - Ngọc Di lắc đầu liên tục.

— Không sao cả! Có anh đây rồi! - Kiệt nắm tay cô, kéo vào tiệm.

Phía sau tấm kính, một nụ cười hiểm độc được vẽ nên.

— Xin kính chào quý khách! Quý khách dùng hương gì ạ? Xin mời lựa chọn. - anh bán hàng vừa nói vừa quơ tay thành hàng, lướt trên đủ loại kem.

— Em ăn gì?

Đáp lại anh là sự im lặng. Cũng may không phải là tiếng nấc!

— Tôi dùng dừa. Hai viên to. Kèm theo M&M - Kiệt ngần ngại.

— Vui lòng chờ một lát ạ!

Kiệt kéo cô lại ngồi cạnh ngay bàn của Khánh Phong.

Ngọc Di khẽ giật tay, tỏ ý không muốn, nhưng Kiệt vẫn một mực đẩy cô ngồi xuống ghế.

Hà Tử Di khẽ liếc mắt sượt qua người Lý Anh Kiệt rồi đến gương mặt gần như là tái nhợt của Ngọc Di. Bỗng cô ta cất giọng nũng nịu:

— Khánh Phong! Kem làm răng em tê buốt hết cả rồi!

— Đau răng à? Đưa đây anh xem nào!

— Làm sao mà xem được chứ?

— Sao đây? Đòi hôn chứ gì?

Vừa dứt lời, Khánh Phong chồm người lên phía trước, ghì đầu Tử Di lại, hôn lên đôi môi đỏ mọng. Ngầu ngầu!

Con mắt Kiệt như muốn rớt ra ngoài, hết nhìn cảnh tượng lãng mạn rồi nhìn đôi mắt ngấn nước của Ngọc Di.

— Khánh Phong! Đó không phải là em! Hứa Ngọc Di chính là em! Cô ta là Hà Tử Di! - Ngọc Di nhào đến, nắm lấy cánh tay Phong.

Cô nghĩ anh bị nhầm.

Nhưng đâu phải. Anh không có nhầm.

Khánh Phong khó chịu, cau mày nhìn Ngọc Di nước mắt chảy ròng ròng.

— Cô là ai vậy? Không biết tôi là ai à? Dám động vào người tôi?

Thôi tiêu rồi!

Khánh Phong đang là một người có quyền thế nhất trong thế giới ngầm, không ai dám nhìn thẳng vào mặt anh, vậy mà cô...

Liệu anh sẽ làm gì cô đây?

Khánh Phong hất tay cô ra.

Bông hồng yếu ớt đương đầu với gió bão. Sẽ thế nào?

31. Chương 31: Kẻ Bạc Tình?

Ngọc Di cố chấp nhào đến Phong lần nữa.

Anh không thương tiếc đẩy mạnh vào vai cô, khiến Ngọc Di té nhào xuống đất. May mà có Lý Anh Kiệt kịp thời đỡ cả người của cô.

— Thôi Khánh Phong! Mình đi! - Hà Tử Di không biết là chuẩn bị giở màn khoe gì mà đột nhiên giả nhân giả nghĩa - Chắc là cô ta bị nhầm thôi anh! Đừng tức giận như thế!

Người ta nói con trai khi yêu là chỉ biết có người yêu quả không sai. Đặng Khánh Phong sau khi Tử Di dứt lời thì quay ngoắt, nắm chặt tay Tử Di kéo đi.

Đôi mắt hiền lành, buồn vơi vơi, đỏ hoe của Ngọc Di bị Hà Tử Di trừng ột cái, lập tức nhắm tịt lại. Chỉ biết khóc sướt mướt vì người con trai khác trong vòng tay Lý Anh Kiệt.

Bỗng Kiệt nghiêng răng, mặt danh lại. Hình như anh cũng nhìn thấy đôi mắt hung tợn, muốn ăn tươi nuốt sống Ngọc Di của Tử Di.

__ Mình về thôi em!

Kiệt dịu dàng đỡ cô đứng dậy rồi quay đầu lại nói xin lỗi với người bán hàng đành trở mắt ra, run cầm cập. Chiếc mũ trần khê đóng mái lại, kéo cửa đen kín mít, nhanh chóng lặn bánh.

Nhà Ngọc Di.

__ Anh về đi! Em tự vào được! - cô thừ người ra, mắt sững húp.

__ Ổn không? Không cần anh ở lại à? - Kiệt dợm người, toan mở cửa xe.

__ Không cần đâu mà!

Ngọc Di lững thững mở cổng, lách người vào rồi đóng sầm lại. Không thiết nghĩ đến xung quanh.

Cô thở phào khi mẹ không có nhà. Mặc công mẹ lại lo lắng!

Sống đến từng tuổi này trên đời, chưa bao giờ cô khiến mẹ mình thấy yên lòng, không giữ nổi một tình yêu.

Nước mắt lại lặng lẽ rơi.

Nóng hổi.

Mặn chát.

Tựa như cách cuộc đời bạc đãi với cô.

Tít... Tít... Tít....

Tin nhắn đến!

Ngọc Di không buồn rút điện thoại trong túi xách ra. Cứ mặc kệ nó!

Tít... Tít... Tít...

Haizzz!

Phiền quá!

Cô mở máy.

“Tôi có thể giải thích lí do vì sao Đặng Khánh Phong lại trở nên như thế”

“Nếu muốn biết rõ sự thật, tôi chờ cô ở sân thượng toà nhà Pretty. 30 phút nữa!”

Ờ?

Đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng.

Không còn biết gì nữa.

Chỉ lao đầu xuống nhà rồi phóng ga.

Vù... Vù... Vù....

Giữa tiếng gió thổi lồng lộng, bốn bề là các thêm xi măng cao khoảng 1 mét, hai cô gái, đứng đối diện nhau.

Hai giọt nước...

Đối lập.

__ Cô đùa à? - Hứa Ngọc Di mở lời trước.

__ Chị không đùa! - Hà Tử Di sẵn giọng.

__ Tôi và cô không có chuyện gì để nói. Biến đi và đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi! - nói rồi Ngọc Di xoay lưng, định chạy khỏi nơi lạnh lẽo không chút hơi ấm tình người này.

__ Khánh Phong sẽ không bao giờ thuộc về cô đâu, em gái yêu à! - Tử Di giữ chân cô lại.

Cô ta biết, biết rõ điểm yếu của Ngọc Di.

__ Nói đi! Nói đi! Tại sao hả? - bỗng cô bỏ nhào đến nắm hai vai của Tử Di, lắc mạnh.

__ Bởi vì anh ta từ khi sinh ra là để dành cho tôi. Chỉ một mình Hà Tử Di này thôi! Cô hiểu không? - cô ta cất lên tràng cười man rợ.

Chát!

Năm dấu tay in rõ trên má Tử Di.

Đau rất.

Rướm máu.

__ Bỉ ối! Cô đã làm gì Khánh Phong rồi hả? - Ngọc Di hét lên.

__ Con điên này! Mà dám tát tao à?

Chát!

Tử Di tát lại.

Khoé môi Ngọc Di rách ra. Một dòng máu nhỏ, đỏ tươi, khế tuôn. Nổi bật trên nước da trắng ngần.

__ Cô...

Bốp.

Chưa dứt câu, cô đã “tặng” ngay cho người chị “đáng kính” của mình một cú đấm.

Sức khỏe của thủ lĩnh tương lai Black cũng không phải dạng vừa, khiến Hà Tử Di lao đao, ngã quỵ xuống đất, hai cánh tay cô ta vô tình cựa xuống đường, trầy xước.

Trong lúc gay cấn này...

Rầm!

Thương thay cho cánh cửa vô tội vạ bị đập mạnh một cú. Mở tung ra.

__ Dừng lại!

32. Chương 32: Đùng Hi Vọng.

Trước cảnh một người té nằm dưới đất, một người thì tay đang giơ cao, hình nắm đấm, người ngoài nhìn vào ắt hẳn nghĩ Ngọc Di đang ức hiếp người chị của mình.

Đặng Khánh Phong cũng không ngoại lệ.

Hướng hồ vừa bước đến cửa, anh đã nghe tiếng quát nạt của Ngọc Di.

__ Cô dừng lại ngay! Cô đang làm gì vậy hả? - Khánh Phong vội chạy về phía Tử Di, đỡ cô ta dậy.

__ Em không có... - Ngọc Di lấp bắp, lòng đau quặn.

Anh ném cho cô một cái nhìn khinh bỉ.

Từng nhát dao đang đâm sâu vào trái tim đầy sẹo của cô.

Ngọc Di ôm ngực, ngồi khụy xuống, nước mắt lăn dài trên má.

Đau.

Bống Khánh Phong chạy về phía cô, dùng hai ngón tay nâng mặt cô lên.

Cử chỉ rất dịu dàng.

Ánh mắt anh lướt trên từng ngũ quan của cô, bao trùm luôn cả gương mặt thanh thoát, chợt dừng lại nơi đôi môi nhỏ, son màu cánh hồng, thoáng một chút máu đỏ tươi.

Tia sáng nhỏ nhoi chợt len lõi trong lòng.

— Anh nhận ra em rồi sao? - cô lí nhí.

Tay kia Khánh Phong cho vào túi, rút ra một khẩu súng ngắn. Ánh mắt lạnh lẽo, vô tình, chợt thủng đôi mắt ngắn nước trước mặt.

Dập tắt.

Hi vọng lụi tàn.

Nét hốt hoảng, sợ hãi lộ rõ trong từng hành động của cô. Đôi vai gầy run run, môi mím chặt, hô hấp bắt đầu khó khăn.

— Sợ à? - Khánh Phong dùng nòng súng, vỗ vỗ lên má cô.

Khinh bỉ vô cùng!

— Muốn giết thì anh cứ giết đi! - dù sợ hãi lắm nhưng khi nghĩ đến người đối xử tàn độc với mình lại chính là người con trai đã từng thương yêu....

Cái cảm giác đó...

Thà chết còn hơn.

— Không hổ danh là con gái của Hứa Thắng! Mạnh miệng lắm! - Phong di hòng súng từ má lên thái dương.

Hơi lạnh của kim loại toả ra khiến cô nổi hết gai ốc.

Ngọc Di bỗng im lặng trước lời “khen” của anh. Cô không biết phải làm gì nữa rồi. Có nói cũng vô ích.

— Khá khen cho em dám động đến người của tôi! Mà em có biết gì không? - khoé môi anh khẽ cong lên - Hừ! Ba của em giờ này chắc cũng về với đất mẹ rồi! Hay để anh tự tay tiễn em luôn! Một niềm vinh hạnh trước khi chết!

Vừa nói Khánh Phong vừa từ từ bóp cò.

Trên môi anh là nụ cười hiểm độc, lạnh lẽo khắc nghiệt, tựa như giữa anh và cô chưa từng, chưa hề nảy sinh tình cảm, chưa từng có một khoảnh khắc, một phút giây yêu thương nào.

Những kỉ niệm đáng yêu mà hai người đã vun đắp, những môi hôn ngày đầu rụt rè, giờ đây, chính anh, chính Đặng Khánh Phong anh, tự tay bóp nát.

Cô và anh... nửa đường đứt gánh.

Đùng.

Tiếng súng vang lên.

Đầu súng nóng rát da rát thịt nhưng, lại chẳng có chút hơi ấm nào.

Có chẳng đó là cấu tạo đặc biệt của súng?

Có chẳng đó cũng chính là cấu tạo của Đặng Khánh Phong?

15 phút trước.

Bar Miss.

Đĩa bàn của Dương Vũ.

Đùng...

Đùng...

Đùng...

Bên ngoài, tiếng súng loạn xạ. Dương Vũ đang nhắm nháp li rượu ở quầy bar cùng với Hứa Thắng và Lý Anh Kiệt.

Gương mặt bọn họ chợt tối sầm khi có một tên đàn em chạy lại thông báo:

— Là Blue đến làm loạn! Cô hai đang gặp nguy hiểm ở sân thượng toà nhà Pretty!

— Hả? - Kiệt vội đứng dậy - Con đi xem Ngọc Di. Còn Red con sẽ giải tán.

Nói rồi Kiệt luồn cửa sau, phóng ga đến Pretty.

— Ông cứ vào phòng, việc ở đây con sẽ giải quyết êm xuôi. - Dương Vũ nói.

Hứa Thắng vừa dợm người thì...

Pắc.

Một cô gái làm việc trong quán bar nhào đến ôm lấy cổ ông, siết chặt...

Hự...

Hự...

Ông kháng cự, cộng thêm võ nghệ của Dương Vũ, cô gái nhanh chóng nằm đo đất.

Bộp... Bộp... Bộp..

— Hay lắm! Hay lắm! - đàn em của Khánh Phong vỗ tay.

Hứa Thắng trợn mắt nhìn một đám khoảng 30 người lực lưỡng rồi quay sang nhìn Dương Vũ đang bẻ tay rôm rốp.

Vụt.

Cánh tay tên đàn em Khánh Phong hất lên phía trước, tiếp theo sau là 30 người chạy bổ đến với gương mặt hung tợn “ăn tươi nuốt sống”.

Lê trời.

Hai không thể chơi 30.

Hứa Thắng và Dương Vũ bị bắt, quỳ dưới chân của tên đàn em.

— Ông nghĩ ông còn lừng lẫy như hồi xưa à? Hừ! Mơ đi! Chuẩn bị mà đi châu Âm Phủ!

Hắn ta giơ thẳng đầu súng ngay giữa trán Hứa Thắng, cò súng được bóp một nửa, đạn đã được đẩy lên gần đầu, chuẩn bị lao ra thì...

— Khoan đã!

Tiếng bà Linh Đan hét lên thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, đương nhiên có cả Hứa Thắng.

Khi nhìn thấy bà, gương mặt ông méo xệch, vừa lo lắng cho an nguy của bà, vừa ngạc nhiên vì sao bà biết ông vẫn còn sống và đang ở đây.

— A ha! Cái này vui hơn! - tên đàn em hớn hở - Nhìn người nhà mình chết mới “đã”!

Hắn ta phẩy tay:

— Bắt bà ta lại!

Và rồi bà Linh Đan nằm gọn trong tay một tên cao to, đứng cạnh bên tên đàn em.

— Sao? Hai người sẽ nhường sự sống cho ai đây? - hắn ta cười khinh bỉ - Tôi thương tình tha ột mạng đấy!

— Đừng làm hại ông ấy! - bà Linh Đan lại gào lên.

— Đó! Ông nghe chưa? Là do bà ta muốn thế, tôi không ép!

Vừa dứt lời...

Đùng.

Tiếng súng vang lên.

Thân hình mảnh nhẹ quỵ xuống sàn, rồi nằm dài trên đất, trên gương mặt bà là nụ cười, nụ cười hài lòng, thoả mãn.

— Không... - ông Hứa Thắng gào đau đớn.

Người vợ ngàn năm xa cách, lại trùng phùng trong hoàn cảnh thế này đây.

Éo le!

— Được rồi! Thả tội nó đi đi! - tên đàn em hất cằm về phía Dương Vũ và bọn họ được đưa đến trước cửa, đập ra ngoài.

Giống như một con chó.

Từng sợi gân xanh trên mặt Hứa Thắng nổi lên thấy rõ.

— Nhất định tao sẽ trả thù!

Sân thượng Pretty.

Trên cánh tay Ngọc Di là vết thương do đạn gây ra, máu vẫn chảy không ngừng.

— Tại sao không giết chết em đi?

Cô đặt câu hỏi trước khi toàn thân mềm nhũn ra, bất tỉnh.

Phải!

Hà cố gì anh lại bắn vào cánh tay trong khi họng súng đã kề với thái dương?

Khoé môi anh cong lên một đường giễu cợt, không thèm nhìn lấy cô một lần.

Khánh Phong đến bên Tử Di, bế cô ta lên, nhẹ nhàng đứng chờ thang máy.

Ding.

Cửa mở.

Lý Anh Kiệt giật mình khi nhìn thấy Phong, trên tay là Hà Tử Di.

— Ngọc Di đâu? - Kiệt hét.

— Hừ!

Đáp lại anh ta chỉ là cái nhìn khinh bỉ.

Kiệt vội vàng chạy ra sân thượng, càng hốt hoảng hơn khi thấy cô nằm bất động trên nền xi măng lạnh.

Anh rút điện thoại ra.

— Tôi cần xe cấp cứu!

Rồi anh bế cô xuống cửa chính, đặt lên cáng, đẩy vào trong xe cứu thương.

Anh không có khả năng giúp cô giữ lấy sự sống lúc này, chỉ có thể nắm lấy bàn tay trắng bệch..

Cầu nguyện.

33. Chương 33: Em Có Thể Thoát Khỏi Mê Cung?

_ Khánh Phong... Khánh Phong...

Ngọc Di tỉnh giấc sau cơn ác mộng dài, nhưng dư âm của nó vẫn không buông tha cô.

_ Em tỉnh rồi à? - Kiệt lo lắng, siết chặt bàn tay nhỏ đã nắm rất lâu, hơn 20 tiếng.

Cảm thấy hơi ẩm và tiếng gọi, cô khó khăn nhếch mi mắt lên:

_ À anh!

_ Suyt! - Kiệt một ngón tay trên môi mình - Em vẫn còn mệt lắm, không nên nói nhiều!

_ O!

Đến lúc này Ngọc Di mới nhận ra hai cái ống thở nhỏ xíu đang cắm trong hai cái lỗ mũi cũng nhỏ xíu của mình, nó đang đẩy từng đợt từng đợt luồng khí oxi.

Cô liếc mắt xuống nhìn hai cái ống rồi ngược lên nhìn Kiệt:

_ Có sao đâu! Em vẫn còn khỏe...

Chưa kịp nói dứt câu thì mặt mày cô nhăn nhu như khi ăn ớt.

_ Sao vậy em? - anh hoảng hốt.

_ Đau.... Vết thương của em....

_ Đừng cử động! - Kiệt giữ toàn thân cô lại - Động đến vết thương nên đau thôi.

_ Mẹ em đâu? - cô thắc mắc.

Thường thường thì mỗi khi cô nằm trên giường bệnh, người đầu tiên cô nhìn thấy luôn luôn là mẹ và Lý Anh Kiệt.

_ Mẹ em... - Kiệt lấp bắp - Đang ở nhà. Sắp đến đây rồi!

_ Anh nói dối! - nhìn vào mắt Kiệt là Ngọc Di biết ngay.

_ Đâu có! - anh chối đây đẩy.

_ Mẹ em đâu? - cô gắt lên, mặt hơi nhăn vì cơ thể vẫn chưa hồi phục.

_ Anh nói. Anh nói. Đừng tức giận! Mẹ em... Mẹ em...

_ Sao?

_ Mất rồi!

_ Hả? Anh nói cái gì? - cô cau mày, nghe rất rõ nhưng không tin vào tai mình.

_ Đàn em của Khánh Phong đã giết chết bà ấy! Ba của em cũng suýt mất mạng. - Kiệt nói nhưng trong lòng vô cùng lo lắng.

Anh sợ cô sẽ không chịu nổi cú sốc này. Anh sợ cô sẽ suy sụp.

_ Anh lừa em! Anh lừa em! - cô ôm đầu, hét toáng lên.

Lý Anh Kiệt vội vã bấm chuông báo kêu bác sĩ.

Chỉ một phút sau, thuốc an thần có tác dụng và cô chìm vào giấc ngủ.

— Đừng để bệnh nhân bị tăng động! Như thế sẽ ảnh hưởng xấu đến sức khỏe! - Bác sĩ tiêm cho cô xong thì quay sang nói với Kiệt.

— Tôi biết rồi! - anh gạt đầu - Cảm ơn bác sĩ!

Nhà Khánh Phong.

Phòng ngủ.

Hà Tử Di cũng vừa tỉnh giấc.

— Em vẫn còn nường sao? Định để khét luôn à?

Khánh Phong bước ra từ phòng vệ sinh, mặt vẫn còn dính đầy nước, mái tóc rối bù được anh chải sơ qua bằng những ngón tay.

Nhìn anh vô cùng quyến rũ.

Vèo.

— Sáng sớm đừng hại mắt em như thế! - Hà Tử Di ném phăng cái gối về phía Phong.

— Thì nhắm mắt lại đi! - anh chụp lấy cái gối, ném lại giường.

— Ngọc Di sao rồi anh? - Tử Di hỏi nhưng cô ta không quan tâm đến người em gái ruột của mình lắm.

Chỉ hỏi cho có thôi!

Hà Tử Di cứ chăm chăm nhìn vào các móng tay sơn bóng, vẽ thêm chi tiết những con sóng đen. Xô bờ!

— Anh chưa làm gì em gái của em đâu! - Phong vừa nói vừa mặc chiếc áo sơ mi hồng nhạt vào.

Câu nói đó nghĩa là gì?

Tốt hay xấu đây?

Tử Di bỗng dưng im bặt, tiến lại phía anh, đưa tay gài từng cúc áo cho Phong.

Đến cái cuối cùng, không hiểu sao cô ta vẫn giữ nguyên tay ở vị trí đó, cứ cầm lấy cái cúc.

— Ngoan nào! Hôm nay anh họp quản trị! - Phong nhẹ nhàng gỡ tay cô ra, đặt một nụ hôn lên trán Tử Di.

Cô ta cười mỉm.

— Tạm biệt anh!

Cạch.

Khánh Phong ra khỏi cửa, trong căn phòng lớn được dán giấy màu xanh lam nhạt chỉ còn một mình “thiên sứ”.

Hà Tử Di nhếch nửa miệng.

Khinh.

— Chị xin lỗi! Chị thắng rồi!

Bệnh viện.

— Ngọc Di sao rồi con? - Hứa Thắng gấp rút. Vừa vào phòng là hỏi ngay.

— Cô ấy ngủ rồi ạ? - Kiệt đang ngồi sát bên giường, thấy ông vào thì vội vàng đứng dậy.

— Tại sao nó lại đến nông nổi này chứ? - ông khẽ cau mày.

Đây là một câu hỏi khó?

Vì tình yêu...

Không có gì có thể lí giải được!

Tình yêu...

Như một mê cung...

Nếu “sáng” thì có thể “thoát” ra được.

Còn nếu cứ mù mịt thì suốt đời tình yêu chỉ là một cái vòng luẩn quẩn, không lối thoát.

— Bác có dự định gì không ạ? - Kiệt phá vỡ cái không gian im ắng đến não lòng.

— Giết nó! - ông gần giọng - Chỉ có một cách duy nhất!

— Thật ạ?

— Dương Vũ đã chuẩn bị hết cả rồi! - Hứa Thắng kéo chắn che ngang ngực cô.

Bống Ngọc Di cựa quậy, mở mắt.

— Ba!

— Ba đây con! - ông cười hiền, vuốt tóc cô - Có đau không con?

— Mẹ.... - mắt cô long lanh nước.

— Đừng khóc con à! Chúng ta sẽ trả thù ẹ con!

— Con sợ con... - Ngọc Di hơi khựng.

— Em sợ em không đủ can đảm? - Kiệt nổi đoá - Nó đối xử với em như thể chưa đủ tàn độc à?

Cô im lặng.

Lý Anh Kiệt đã đụng trúng “tim đen” của cô.

— Thôi đừng ép nó! - giọng Hứa Thắng đượm buồn - Ba đi mua đồ ăn cho con!

Hứa Thắng xoay người đi.

Lúc này, có ai hiểu được nỗi đau sâu sắc đã được ông giấu sau gương mặt nghiêm nghị.

Hai đứa con gái đối đầu nhau, người vợ hiền hi sinh để đổi lấy mạng sống cho ông...

Tất cả, đều do một kẻ gây ra.

Đặng Khánh Phong.

Thù này, nhất định phải trả.

Ông nắm chặt tay, kêu rôm rốp.

34. Chương 34: Loạn Não

2 ngày sau.

7 giờ sáng.

Phù!

Cuối cùng cũng được xuất viện.

Hứa Ngọc Di ra sức hít lấy hít để cái không khí trong lành ngoài trời.

__ Nghĩ thì em hồi phục cũng nhanh đấy! - Kiệt xách hai túi đồ nhỏ - Đúng là khoẻ như ...

__ Như gì? - cô lườm anh một cái.

__ Khỏe như anh, như anh! - Kiệt cười mím.

__ Đùa hoài! Ba em đang đợi ngoài xe kìa! - cô véo vào cánh tay anh.

Tin... Tin...

Vừa dứt lời thì ba cô bấm kèn inh ỏi.

Hối thúc.

Anh và cô rảo nhanh hơn.

Phịch.

Ngọc Di ngồi vào xe.

__ Vừa khoẻ thì đừng ngồi mạnh bạo thế con! - Hứa Thắng lo lắng, tay liên tục xoay cái vô - lăng thành hình nửa vòng tròn.

Chiếc xe nhanh chóng rẽ phải, hoà vào dòng xe đông đúc.

__ Có sao đâu ba! - Ngọc Di trề môi.

__ Hư đồn! - Kiệt véo mũi cô.

Bốp.

Ngọc Di tát không thương hoa tiếc ngọc vào mặt anh.

__ Vẫn tốt hơn đồ lợi dụng!

__ Hai cái đứa này lớn đầu mà như con nít vậy? - Hứa Thắng khẽ cau mày.

__ Con đã lớn đầu! - Ngọc Di lại bấu môi, nũng nịu.

__ Oẹ! - Lý Anh Kiệt giả vờ buồn nôn, mắt cứ liếc nhìn từng phản ứng của cô.

__ Ha ha ha! - Hứa Thắng cười lớn, nối theo sau cũng là tràng cười của hai người lớn “vắt mũi chưa sạch”.

8 giờ sáng.

Phòng mật.

Hơi hám tàn độc phát ra từ những con người có học thức vô cùng cao nhưng lương tâm lại bị chó tha mất, thêm phần nhiệt độ luôn luôn âm nơi lòng đất sâu 5 mét này, tất cả tạo nên một không khí đậm chất “xã hội đen”.

Phòng mật này, chỉ có thể diễn tả bằng một câu...

Đầy người, nhưng không hơi ấm!

Lạnh lẽo.

Dù đang là ban ngày nhưng các đèn điện phải hoạt động hết công suất, nó phải phát sáng cho những con người vô lương tâm đang đi đi lại, bận rộn.

__ Thừa Chủ tịch, một công nhân nữ ở dây chuyền thứ 5 đột nhiên biến mất, ta cần tuyển gấp! - một người con trai đeo kính, mặc âu phục đen, vừa sải từng bước dài vừa nói với người đàn ông bên cạnh.

__ Chết tiệt! Anh quản lý kiểu gì vậy hả? Mau chọn người cho tôi! - Khánh Phong tức giận, giọng phả đầy khí sát thương.

__ Tôi chuẩn bị ngay! - người con trai dừng bước, cúi gập người nhìn theo cái lưng cao to. Tay chân anh ta run lập cập.

Phong đang gấp rút đi về phòng làm việc, trên tay là chiếc áo vest màu kem.

Sau Văn Anh, Khánh Phong là người tiếp quản phòng mật này, lô hàng sắp “cất cánh” nhưng do trục trặc, sản phẩm vẫn chưa hoàn thành. Đây là thời điểm quan trọng, không thể không xuất chuyến này được nên anh phải trực tiếp điều hành.

Đặng Khánh Phong ngồi lên chiếc ghế bành đen, tiện tay cầm lấy xấp giấy trên bàn, liếc sơ qua.

Tít... Tít... Tít...

Anh nhắc ông nghe của cái điện thoại bàn lên, bấm số:

__ Tôi cho anh 5 phút! Nếu chưa có người đến trước mặt tôi thì anh biết như thế nào rồi đó!

Cú điện thoại vừa cúp, anh chàng mặc vest đen khi nãy lập tức tăng tốc, hối thúc những cô gái vừa tuyển được chạy lên phòng tổng giám đốc. Anh ta lấy tay khẽ quẹt mồ hôi trên trán.

Căng thẳng tốt độ.

Cốc... Cốc... Cốc....

__ Người đến rồi!

__ Vào đi!

Anh trợ lý mặc vest đen nhẹ mở cửa, đẩy 3 cô gái vào trong rồi cũng lách người vào.

__ Tên tuổi. - Khánh Phong luôn luôn lạnh lùng như thế trong công việc.

Hai cô gái khập khệ trước vẻ đẹp sát thương của anh, cũng như run sợ trước con hổ đang đói.

__ Nhanh lên! - người trợ lý khẽ nhắc nhở.

__ Tôi... Tôi tên là Tổ Tổ, tôi 19 tuổi!

__ Tiếp theo! - Khánh Phong không buồn nhìn cô gái Tổ Tổ lấy một lần.

__ Hứa Ngọc Di! - Ngọc Di nhấn mạnh từng chữ một.

Khánh Phong lập tức ngẩng đầu, đôi mắt ngờ ngàng có chút thú vị nhìn xuyên thấu đôi mắt vẫn rất “trẻ con” của Ngọc Di.

__ Gan thật! Tự mò đầu tìm chỗ chết! Hay là cô loạn não rồi? - khoé môi anh khẽ nhếch lên.

__ Tôi muốn nói chuyện với anh! - cô cố gắng giữ tâm trạng thật bình tĩnh.

__ Ra ngoài! - Khánh Phong liếc nhìn người trợ lý, phẩy tay.

__ Vâng! - anh ta kéo Tổ Tổ ra ngoài. Trong đầu đầy câu hỏi.

Khi trong phòng chỉ còn hai người, Khánh Phong đứng dậy, tiến về phía Ngọc Di.

Cô giương mắt nhìn anh.

Vừa yêu, vừa hận.

Đó là tình cảnh trở trêu nhất.

Bỗng nhiên Phong đưa tay lên trước mặt Ngọc Di, định vén những sợi tóc loà xoà qua vành tai cô thì...

__ Không cần! - Ngọc Di tránh người sang một bên.

Rung động, càng thêm rung động.

Cảm xúc như chực vỡ oà.

Thấy phản ứng của cô, anh phì cười:

__ Chúng ta có gì để nói? - Phong bồn cọt.

__ Tại sao anh lại không giết tôi?

__ Vì em là em gái ruột của Tử Di nên tôi thí cho em một mạng sống. Đơn giản!

Ngọc Di xoay mặt sang hướng khác, che đi đôi mắt đỏ hoe, cay cay.

__ Thật sự anh không nhớ... - giọng cô bắt đầu run, chưa kịp hỏi hết thì bị anh chen ngang.

__ Đến lượt tôi! - Phong giật mạnh cổ tay cô, kéo cả người cô té đổ lên vòm ngực săn chắc của mình, thả thê - Làm sao em biết được tôi ở đây?

__ Đó là vì anh nói. Anh đã từng hứa mỗi đêm trước khi em ngủ, anh sẽ kể cho em nghe một bí mật của anh, đến khi hết bí mật thì anh sẽ không còn bên cạnh em nữa. Lúc đó, em sắp khóc đến nơi thì anh lại dỗ rằng anh có hàng trăm, hàng triệu bí mật, kể cả đời cũng không hết nên...

__ Im đi! - bỗng nhiên Phong hét lớn, đầu đau nhức vô cùng - Cô nói dối! Tất cả đều là giả dối!

Anh ôm đầu.

Những khoảnh khắc ngọt ngào khi xưa ùa về...

Hình bóng đó...

Giọng nói đó...

Rầm.

Đặng Khánh Phong nằm dài trên sàn. Hai hàng lông mày vẫn chưa chịu giãn ra.

Hứa Ngọc Di hốt hoảng, chạy thật nhanh ra ngoài, gọi người đến giúp.

35. Chương 35: Đêm Cuối Cùng! (1)

6 giờ chiều.

Hứa Ngọc Di ngồi chờ người bên cửa sổ, mắt lơ đãng nhìn hoàng hôn.

Đỏ rực!

Chốc chốc cô lại liếc mắt sang chiếc giường gần đó, lén nhìn người con trai đang chìm trong giấc ngủ sâu.

Tại sao lại trở trêu như thế?

Cô nhớ lại những lời bác sĩ nói và bắt đầu sắp xếp mọi việc logic nhất có thể.

Đặng Khánh Phong bị mất trí nhớ là do tai nạn giao thông. Cô nằm gọn trong tay thần chết nhưng lại không sao cả.

Có khi nào... anh giành giật với thần chết?

Anh giành lấy mạng sống cho cô?

Nếu sự thật là như thế thì chẳng phải cô đã nợ anh một lần sao?

Nhưng mẹ cô, chị cô, gia đình cô tan nát cũng vì anh ta.

Phải làm thế nào đối với một người vừa có ân, vừa có oán như thế?

Nợ thì phải trả.

Thù cũng phải trả.

__Hơ? - Ngọc Di giật mình.

Trong túi quần của cô có cái gì đó đang rung rung.

Điện thoại.

Lý Anh Kiệt.

__ Em nghe nè anh!

__ Ôn trời! Cuối cùng em cũng chịu bắt máy! - Kiệt bỗng dưng quát lớn - Em đang ở đâu vậy hả?

Cô nhăn mặt:

__ Bệnh viện. Làm gì mà anh la dữ vậy?

__ Còn dám nói? Em “tỉnh” quá ha! Tại sao lại ở trong đó? Thiếu mới 2 ngày mà nhớ hả?

__ Em giận đó nha! Chưa biết chuyện gì mà đã mắng người ta! Em đưa Khánh Phong vào bệnh viện.

__ Cái gì? - Kiệt lòng bùng nổ tai.

__ Em đưa Khánh Phong nhập viện! - cô bình thản, vẫn rất vô tư.

__ Em điên à? - Kiệt gần giọng - Về ngay! Tránh xa cái thằng đó ra!

Tút... Tút... Tút...

Ngọc Di cúp máy ngang.

Haizz!

Cô thở dài sầu não.

Mệt mỏi tựa đầu vào tường.

Suy nghĩ.

Có lẽ cô vẫn chưa đủ cứng rắn nên không thể đương đầu với một người dày dạn kinh nghiệm như anh.

Nhưng ai bảo “mới” thì không làm được việc?

Hứa Ngọc Di cô nhất định phải đòi lại công bằng cho nhà họ Hứa.

Miền man.

Miền man.

Mắt cô díp lại lúc nào không hay.

Tối.

8 giờ.

__ Ừ... - Ngọc Di tỉnh giấc, vươn vai.

Bốp.

__ Ui da!

Cánh tay cô vươn cao, vô tình đập vào mũi xe. Hơi đau thôi nhưng cũng đủ để thúc đẩy cô mở mắt ra.

__ Ô? - Ngọc Di ngạc nhiên.

Tại sao cô lại ngồi trong xe hơi thế này?

__ Ngủ đã chưa? - Lý Anh Kiệt lên tiếng.

__ - cô đơ ra nhìn gương mặt đăm đăm khó chịu bên cạnh.

__ Lo cho người ta quá rồi người ta bỏ đi. Lúc nào cũng giành phần thiệt. - Kiệt nói bóng gió.
__ Ồ? Anh đang chờ em về nhà hả? - đến bây giờ cô mới nhận ra - Khánh Phong đâu?
__ Khánh Phong Khánh Phong, sao lúc nào cũng là cái tên đó, em vẫn chưa chán à? - Kiệt khẽ cau mày.
__ Anh nói nhầm gì vậy? Khánh Phong đâu?
__ Nó bỏ đi rồi! - anh hét lớn.
__ Vậy à! - cô tiếc nuối.

Tiếc nuối?

Ngọc Di có dự định gì với Khánh Phong mà vẫn chưa thực hiện được à?

Nhà Ngọc Di.

__ Về rồi à con? - Hứa Thắng ngồi trầm ngâm ở ghế sofa, không thèm liếc mắt nhìn cô.
__ Ba đừng giận con mà! Bất đắc dĩ lắm chứ con đâu có muốn làm vậy! - cô nhận ra ngay cử chỉ của ông nên vội hối lỗi.
__ Con định làm gì mà phải đến đó? Con có biết nếu con đến địa bàn của nó thì xem như dâng tặng nó cái mạng của con luôn rồi không?
__ Con vẫn sống sờ sờ ở đây mà! - Ngọc Di quát rồi bỏ chạy lên phòng. Hậm hực!
__ Thôi đừng giận em ấy bác ạ! - Kiệt rót một li trà nóng mời Hứa Thắng - Ngọc Di vẫn còn trẻ con lắm! Mà chuyện đó sao rồi ạ?
__ 11 giờ đêm nay tại kho hàng số 3. - đôi mắt có cái nhìn xa xăm chợt se lại.
__ Bác có định cho Ngọc Di theo không?
__ Nó vẫn còn yêu thằng đó. Tốt nhất là ở nhà. Với lại trẻ con nhìn thấy mấy cảnh bạo lực cũng không tốt. Lý Anh Kiệt phì cười khi nghe hai từ “trẻ con”.

10 giờ 30 phút tối.

Ông Hứa Thắng khẽ mở cửa phòng Ngọc Di, nhìn vào.

Yên tâm khi nghe nhịp thở đều đều, thấy cái chân trắng nõn thò ra khỏi cái chăn, gác trên cái gối ôm.

Ông thở nhẹ.

Tin...

Một tiếng còi xe ra hiệu Lý Anh Kiệt đã đến.

Ông nhẹ nhàng đóng cửa, đi xuống.

Cạch.

Hứa Thắng ngồi vào ghế trước chiếc Audi bốn chỗ xanh đen sang trọng.

__ Cô ấy ngủ rồi ă? - Lý Anh Kiệt nhún ga.

__ Say rồi! Yên tâm đi con! - vừa nói ông vừa rút trong túi áo khoác ra một tấm hình.

Nét buồn bỗng xuất hiện trên gương mặt ông.

Hứa Thắng chạm ngón trỏ vào tấm

hình, nơi bà Linh Đan đang tươi cười rạng rỡ, tay bế một đứa bé gái vô cùng dễ thương.

Ngón tay ông lướt theo khuôn mặt bà, rồi nụ cười trên môi con gái ông.

Tách.

Nước mắt rơi, làm nhoè bức ảnh.

Không được khóc!

Hứa Thắng vội cất tấm hình về chỗ cũ.

Loáng một chút xe đã đến nơi.

Kho hàng số 3.

Cộp.... Cộp... Cộp...

Đế giày ông và Kiệt mạnh bạo gõ xuống mặt đường.

— Chào ông chủ! - một đám người cao to nhanh chóng gập đầu.

— Vẫn chưa đến à? - Kiệt lạnh như băng.

— Tôi không đến trễ! - bỗng giọng nói khác “băng” hơn gấp trăm lần phát ra.

Hai đám người đối diện nhau. Đứng đầu là một người đứng tuổi, vẫn còn rất phong độ và một người trẻ tuổi nhưng lịch lãm không kém, sát khí lan toả còn nhiều hơn cả Hứa Thắng.

Đặng Khánh Phong dứt hai tay vào túi quần vải. Đôi mắt màu đồng không sợ hãi nhìn thẳng vào người Hứa Thắng.

— Đêm nay... sẽ là đêm quyết định! - Hứa thắng rít qua kẽ răng.

Soạt.

Ông rút khẩu súng ngắn ra, vươn thẳng tay ngay giữa trán Khánh Phong.

— Mong là sẽ như vậy! - khoé môi anh khê vẽ nên một đường cong.

Khinh bỉ.

Anh không hề sợ.

Soạt.

Soạt.

Hàng loạt khẩu súng ngắn nhắm thẳng vào đầu Hứa Thắng.

Ông cũng đáp trả bằng nụ cười nửa miệng, hạ súng xuống và như được lệnh, tất cả đám đàn em xông lên.

Tiếng la hét trộn lẫn tiếng súng...

Hỗn loạn hết mức.

Đâu ai nhận ra rằng...

Phía sau một thùng hàng bằng sắt dài ngoằng đằng xa.

Một người con gái bé nhỏ, sợ hãi nhìn cảnh tượng trước mắt.

Toàn thân cô run rẩy, phải khò khắn lắm đôi chân mới có thể đứng vững.

Ngọc Di bịt chặt hai tai lại, ngăn chặn những tiếng súng liên tục xé nát màn đêm.

Đáng lẽ cô phải chạy ra đó, ngăn chặn việc này xảy ra, nhưng cô sợ, một nỗi sợ không có cách nào khiến nó biến mất.

Giữa tình yêu và gia đình, Hứa Ngọc Di cô chọn ai?

Trong làn nước mắt mặn chát, bỗng cô dùng bàn tay che trước mắt...

Miệng há hốc.

Sốc.

Trước mắt cô...

Đặng Khánh Phong...

Đang kề họng súng vào thái dương Hứa Thắng đang quỳ gối sát bên...

Chực bóp cò.

— Dừng lại!

Ngọc Di hét lên, dồn hết sức vào đôi chân, chạy thật nhanh.

Khánh Phong cau mày:

— Ai vậy?

Trong bóng tối, cô bước ra:

— Là em! Là em đây! Xin anh... đừng làm hại ông ấy.

Ngọc Di quỳ gối, ôm lấy chân Khánh Phong.

— Cô... muốn tôi tha cho ông ta? - Phong giễu cợt.

Đôi mắt anh khẽ híp lại, liếc cô một cái rồi lại nhìn ra xa, nơi xác người nằm ngổn ngang, máu thành vũng.

— Em xin anh! Giết em đi! Đừng làm hại ông ấy! Anh muốn em làm gì cũng được!

— Vậy à? - Phong xoay khẩu súng, đưa trước mặt cô - Một là tự sát, hai là bắn ông ta.

Hứa Ngọc Di ngơ ngàng.

Tại sao cô có thể yêu hết lòng một con người độc ác như anh ta chứ?

Cơ hội.

Đây chính là cơ hội.

Chỉ có ba người và một khẩu súng...

Cơ hội tốt nhất!

Cô chống tay xuống nền đất lạnh, chậm chạp đứng dậy....

— Tôi... - cô giương thẳng tay - Sẽ giết anh!

Hứa Ngọc Di không ngần ngại chĩa súng về hướng Khánh Phong...

36. Thuyano Xin Lỗi

Mình rất xin lỗi các bạn! Mình phải ngừng đăng chap mới khoảng 1 tuần hay mười ngày gì đó. Lí do là mình phải thi cuối học kỳ. Mà mọi người biết đó, lớp chín vô cùng vô cùng quan trọng. Thuyano hứa là vào ngày 27/4/2015 chắc chắn up chap mới.

Mong mọi người thông cảm cho Thuyano nha!

Đừng giận mà bỏ truyện nha!

Tội nghiệp truyện lắm!

Thúy thành thật xin lỗi!

Thuyano

37. Chương 36: Đêm Cuối Cùng (2)

__ Quả không ngoài dự đoán của tôi!

Xoẹt!

Khánh Phong quẹt ga, châm một điếu thuốc. Ánh lửa hồng hồng chốc chốc lại đưa lên miệng, rồi hạ xuống.

__ Anh... - Ngọc Di ngỡ ngàng trước phản ứng của Phong.

__ Tôi ủng hộ quyết định của em. - anh chậm rãi tiến đến đối diện cô - Muốn bắn phải không?

__ Đừng thách tôi! - Hứa Ngọc Di bất giác thụt lùi về sau. Lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi. Thần kinh căng hết mức.

__ Em phải bắn ở đây thì tôi mới chết ngay được! - Khánh Phong nhẹ nhàng cầm lấy cổ tay run run giữ súng không vững của cô, đặt hòng súng kề sát ngực trái.

Hứa Ngọc Di nhất thời bất động, chỉ biết ngược mắt nhìn khuôn mặt vốn dĩ đã khắc sâu trong lòng.

Ngọc Di khẽ cau mày, tay trái vô thức đưa lên, chạm vào bờ môi đỏ mềm mại đã từng trao bao nhiêu nụ hôn nồng thắm. Cô chạm vào từng đường nét sắc sảo, góc cạnh. Chạm lên đôi mắt phủ lớp tuyết dày, rồi áp tay mình lên má Khánh Phong.

Tại sao lại không thể chạm đến trái tim anh ngay lúc này chứ?

Đã từng... vậy mà giờ đây lại không có khả năng!

Rung động.

Toàn thân cô run lên bần bật.

__ Em không thể! - Ngọc Di rút súng.

Nước mắt nhạt nhoà.

Làm sao cô có thể tự tay giết chết người con trai mình dành trọn vẹn yêu thương chứ?

Ngay từ lúc anh nắm lấy cổ tay cô. Hơi ấm truyền đến khiến mọi kiên định trong cô đổ rã.

Trái tim chùng xuống.

Đã vỡ vụn chưa?

Lý Anh Kiệt nói đúng.

Phản thiết... đã được định sẵn luôn luôn dành cho Hứa Ngọc Di.

Cuối cùng...

Vẫn mình cô là ngu ngốc, dại dột.

Vẫn mình cô là không thể ngừng yêu anh.

__ Hừ! - Đặng Khánh Phong cười khê - Vậy thì tôi đành phải thuận theo ý trời thôi!

Anh cúi xuống nhặt khẩu súng lên.

__ Để em không nhìn thấy cảnh đau lòng. Tôi sẽ cho phép em “đi” trước.

Đặng Khánh Phong giương thẳng tay về phía Ngọc Di, không một chút ngần ngại.

Khác hẳn với cô.

Di nhắm mắt chờ bầu trời sập xuống. Thà chết, chứ nhất quyết không thể quyết định. Giữa gia đình và anh.

Bao kỉ niệm hạnh phúc khi xưa được cô tranh thủ vài giây cuối cùng mà ôn lại.

Có lẽ sự ngọt ngào quá đỗi của nó đã giúp cô thoải mái hơn một chút.

Cơ mặt Di giãn ra.

Ý nghĩ thoáng thoảng hơn.

Đau một lần rồi thôi.

Một giây...

Hai giây...

Ba giây...

Đoàng.

Thịch.

Tiếng súng phát ra làm tim Ngọc Di lệch một nhịp.

Kì lạ!

Sao lại không đau?

Hay là anh nhắm vào tử huyết nên hồn bay thẳng lên trời rồi?

Mạnh thử hất ra. Cô xoay người lại.

— Khánh Phong! - cô hét lên.

Máu loang lổ ở vùng vai trái, cả thân người mềm rũ của anh nằm sóng soài trên nền đất lạnh. Ngọc Di hốt hoảng chạy đến, nâng đầu anh, ôm vào lòng.

Cứ nghĩ đến cảnh tượng anh rời xa, mãi mãi rời ra thì nước mắt cô tuôn trào.

Bản thân gặp nguy hiểm, Hứa Ngọc Di còn không sợ bằng lúc này.

— Vẫn còn thở. - cô mừng rỡ khi cảm nhận được hơi thở nóng nhẹ phả vào người mình - Cố lên Phong! Em sẽ đưa anh vào bệnh viện!

Quá rõ rồi!

Cô đã chọn anh.

Nghe lời trái tim mách bảo.

— Hứa Ngọc Di! - tiếng gọi từ xa vọng đến kèm theo chút bực tức.

Lý Anh Kiệt sau khi “nhả” ra một viên đạn ghim ngay vào vai bạn thân mình thì vứt súng, chạy về phía Di.

Cô không quan tâm, vẫn loay hoay đỡ cả thân người cao to vạm vỡ của Phong.

Xệt...

Xệt...

Xệt...

Được ba bước thì...

Bộp.

Lý Anh Kiệt nắm vai cô, ghì lại.

— Em điên à? Sao còn lo cho nó? Giả vờ không thấy cách đối xử của nó với gia đình em à?

— Em mặc kệ! Trí nhớ anh ấy đã mất. Làm sao có thể chứ? - Di gắt. Hất cánh tay Kiệt ra.

— Em biết nó mất trí. Còn yêu nó làm gì? Tình yêu thương của em không thể giúp nó lấy lại kí ức đâu! Trước sau gì nó vẫn sẽ giết chết kẻ thù không đội trời chung như em!

— Anh...

Hứa Ngọc Di cứng họng.

Lý Anh Kiệt nói quá đúng còn gì!

Cô ngồi sụp xuống đất, nhẹ thả người anh ra.

Nỡ lòng nào mà đánh đổ cả niềm hi vọng nhỏ nhoi cuối cùng của cô chứ?

Hết cách rồi sao?

— Anh xin lỗi! Anh không cố ý! - Kiệt ngồi xổm, ôm lấy Ngọc Di vào lòng, hôn lên trán rồi đặt cằm lên đỉnh đầu của cô.

— Anh quá đáng lắm! - Ngọc Di đánh bộp bộp vào ngực Kiệt.

— Nín đi! Đừng khóc nữa rồi anh sẽ giúp em!

Nói rồi Kiệt rút điện thoại, gọi cấp cứu.

Không lâu sau, xe đến và chở cả bốn người vào bệnh viện.

Ngồi trên xe, Hứa Ngọc Di thôi không khóc nữa, cũng không thèm để tâm đến xung quanh có ai, chỉ một mực nắm lấy bàn tay vẫn còn hơi ấm của Khánh Phong, mắt nhìn chăm chú nơi gương mặt dù mắt nhắm nghiền nhưng vẻ lạnh lùng vẫn không mất đi.

— Bác Hứa Thắng bị bỏ rơi rồi sao? - Kiệt chịu không thấu tình cảnh này, đành lên tiếng nhắc khéo.

Ai ngờ, đáp lại anh là sự im lặng và một ánh nhìn van xin từ cô.

— Bỏ tay em rồi!

Lý Anh Kiệt thở dài, ngả đầu ra sau ghế, phó cho cô y tá đang cố gắng chăm sóc cho những vết thương nhẹ trên người mình.

38. Chương 37: Là Anh Bám Hay Em Bám Đây?

Bệnh viện.

Phòng hậu phẫu thuật.

Hồi sức đặc biệt.

— Chán anh thật! Sao trên đời này có người vô tâm như anh nhỉ? - Hứa Ngọc Di hai tay chống cằm tựa lên giường, đôi mắt với hai mí sưng to đang chăm chú nhìn Khánh Phong bỗng một mỗi liếc qua người Kiệt.

— Ừ! - Kiệt cười tự giễu - Nó cứu anh biết bao nhiêu lần, vậy mà anh lại hại nó. Anh cũng không hiểu lúc đó anh nghĩ gì nữa!

— Tâm thần nó thế! - cô thè lưỡi lêu lêu Anh Kiệt, gương mặt mệt mỏi xuất hiện chút nét vui.

— Em... vì anh lo cho an nguy của em nên anh mới... - Kiệt nheo mắt nhìn cô.

— Thật vậy à? - cô nheo mắt nhìn lại anh.

Kiệt trợn mắt thành vòng:

— Không vì em thì vì ai chứ? Chỉ có em mới có thể....

— A! Anh tỉnh rồi à? - Khánh Phong chậm chậm mở mắt khiến Ngọc Di mừng rỡ đến nỗi quên luôn cuộc đối thoại với Kiệt.

Lý Anh Kiệt thở dài, chậm chạp đi rót một cốc nước ấm, cầm sẵn trên tay.

Hứa Ngọc Di loay hoay đỡ Đặng Khánh Phong ngồi dậy. Anh nhìn thẳng vào mắt cô. Về mặt mặt mũi, đậm đậm khó chịu.

— Hửm? - Ngọc Di ngậy ra vài giây rồi bỗng nhiên buông tay ra khỏi hai vai Phong, cười huề - Hi! Tôi xin lỗi!

Chỉ có Ngọc Di mới biết Khánh Phong khó tính đến cỡ nào. Anh không muốn bắt kì người khác giới không “thân” chạm vào người mình dù chỉ là vô tình. Nếu lỡ thì chắc là về “chầu” sớm.

Lý Anh Kiệt khẽ hắng giọng, kéo sự chú ý của Phong về mình.

— Uống không? - Kiệt đẩy li nước.

— Không! Cảm ơn! - ánh mắt vô hồn nhìn một lượt khắp các vết băng bó trên người Kiệt - Cậu bị gì vậy?

— Không có gì! Mà cậu vẫn chưa chịu nhớ ra Ngọc Di à?

Đặng Khánh Phong ngơ mặt ra, chớp chớp mắt.

— Xem ra Tử Di có sức ảnh hưởng lớn như vậy! - Kiệt thở dài nhìn cô đang cố giữ vẻ bình tĩnh.

— Cái gì mà Tử Di rồi Ngọc Di, Di Di nhiều quá sao tớ nhớ...

Ồ?

Não Phong lại làm sao nữa rồi?

Ngọc Di và Anh Kiệt mồm há hốc.

Sau vài ngày Lý Anh Kiệt tận tình mang thức ăn do Hứa Ngọc Di dồn tâm huyết nấu đến chăm sóc Khánh Phong, cuối cùng cũng được phép xuất viện.

Cứ nghĩ những ngày ở bệnh viện đã trải qua một cách êm đẹp, nhưng không, cả hai chàng trai khôi ngô tuấn tú phải chịu đựng sự e ngại, dè dặt của mọi người xung quanh.

Chuyện là trong lúc Đặng Khánh Phong lạnh lùng dưỡng bệnh, người duy nhất đi đi về về, tận tâm tận lực lo lắng từng chút cho anh chính là Lý Anh Kiệt.

Trong kí ức của Phong chỉ còn mỗi người bạn thân, lại cái tính không thích khác phái “đụng chạm” nên Lý Anh Kiệt phải cắn răng chịu đựng.

Một ngày đẹp trời.

— Ngoan! Ăn đi! Ăn đi au khỏi bệnh! - giọng nói nam vô cùng đáng yêu chốc chốc lại phát ra từ căn phòng dưỡng bệnh vip.

— Đã nói là không ăn mà! - bỗng giọng nam khác gắt lên, người ngoài nghe cũng thấy khó chịu. Hướng chỉ Lý Anh Kiệt đã phải loại bỏ lòng tự tôn của một người đàn ông để xuống nước năn nỉ Khánh Phong ăn cháo.

“Vì Ngọc Di, vì Ngọc Di”. Suốt ngày Kiệt niệm câu này trong lòng như niệm thần chú.

Tức nước vỡ bờ.

Lý Anh Kiệt bị bức quá chịu không thấu, vùng lên:

— Khánh Phong, cậu là bố tớ à? Hay người yêu?

Nói rồi Kiệt bỏ đi, đóng sầm cửa. Khánh Phong cũng không thèm để tâm, trùm chăn kín mít rồi ngủ.

Kiệt vừa bước ra ngoài, bao con mắt tò mò đã đổ dồn về phía anh.

Mặt Kiệt đỏ bừng bừng, muốn bốc khói. Anh cố gắng tách não bộ của mình khỏi những câu nói rất ư là ba chấm:

— Trời ạ! Vợ chồng này cãi nhau kinh thế!

— Tình yêu giữa con trai với con trai là vậy à?

— Chú này phũ quá! Sao lại bỏ rơi người yêu mình như thế?

Lý Anh Kiệt kể chuyện này lại cho Hứa Ngọc Di nghe. Cô cười bò ra ghế, đau cả cổ họng. Mặt Kiệt tối sầm hơn nữa khi Ngọc Di phán cho anh một câu:

— Đùng hòng mà để ý đến Khánh Phong nhé!

— Ai đó làm ơn cứu tôi với? - Kiệt bó tay.

Nhưng ngày tháng đau khổ ấy đã hết. Lý Anh Kiệt đã vượt qua “kiếp nạn”.

— Sụt mấy cân rồi! - Kiệt buồn lòng.

Nhà riêng của Khánh Phong.

— Kiệt này! Mấy hôm tớ nằm viện, cháo cậu mang đến là do ai nấu thế? - Phong ngồi vắt chéo chân trên ghế sofa, đầu hướng về phía quầy bar mini.

— Còn ai mà muốn chăm sóc người vô tâm lạnh lùng giống như cậu ngoài tớ chứ? - Kiệt pha hai ly rượu nhẹ.

— Không tin! Nói thật đi! Là ai vậy?

— Muốn gặp à? - Kiệt liếc đôi mắt có vẻ thách thức nhìn Khánh Phong.

— Nếu được thì tớ đem về nuôi luôn! Ngủ một mình hoài chán quá!

— Có tớ mà!

— Dạ tha cho con đi ạ! - Phong cười như mếu.

— Ha ha! - Kiệt cười lớn - Được thôi! Tớ gọi cô ấy sang ngay!

Lý Anh Kiệt thuộc dạng người đã nói là làm ngay nên rút điện thoại ra, bấm số.

— Alo!

— Em đến nhà Khánh Phong nhé, Ngọc Di!

30 phút sau.

Ding dong.

Cô gái với chiếc đầm sưng màu trắng tinh khiết hồi hộp đứng chờ trước cánh cửa lớn.

— Run lắm à? - Lý Anh Kiệt mở cổng - Nắm lấy cơ hội em nhé!

— Dạ? - Ngọc Di ngạc nhiên hỏi Kiệt.

Anh chỉ nháy mắt.

— Cô ấy đến rồi này!

Đặng Khánh Phong đứng dậy, cung kính nhìn cô.

Hứa Ngọc Di sợ sệt, đã quen anh lâu rồi, sao cảm giác ngại ngùng này lại xuất hiện lúc này chứ!?

Hai má cô hồng lên.

Hồngбет!

Khánh Phong ngơ người trước vẻ thuần khiết của cô.

__ Ngồi đi em! - Lý Anh Kiệt giúp phá vỡ không khí bối rối.

__ À đúng rồi! Mời cô... à em... cô ngồi! - Phong lấp ba lấp bắp, khi bắt gặp ánh mắt long lanh của Ngọc Di, thần Tình ái bay ngang, sẵn tiện ghép duyên cho hai con người đã có phận.

Ngọc Di e thẹn ngồi xuống.

__ Ở lại vui nhé!

Nói rồi Kiệt bỏ đi. Lại nháy mắt lần nữa với cô.

Đợi Kiệt khuất bóng, Phong bắt đầu lên tiếng.

__ Cô là...

__ Hứa Ngọc Di. - cô lí nhí.

__ Cô Hứa! Tôi rất cảm ơn vì sự chăm sóc tận tình của cô. Cô có thể cho phép tôi đền ơn cô không?

__ Bằng cách nào? - Ngọc Di nhin cười không nổi, trên môi hiện lên một nụ cười rạng rỡ nhất.

__ Tôi chăm sóc lại cho cô nhé?

__ Đến khi nào tôi chán anh thì thôi! Đồng ý không?

__ Tôi... rất vinh hạnh!

Mặc dù Khánh Phong đã quên hết mọi chuyện, nhưng không sao, Hứa Ngọc Di cô cam tâm tình nguyện dặt anh đi lại lần nữa trên con đường hạnh phúc.

__ Ba!

Hứa Thắng ngỡ ngàng khi nhìn thấy người con gái đã mất tích rất lâu, rất lâu.

__ Ba hoa mắt à? - ông hỏi người con gái đứng đối diện.

__ Không đâu ba! Là con! Tử Di đây! - Hà Tử Di nắm lấy bàn tay thô ráp của Hứa Thắng áp lên má mình.

__ Tử Di! - ông gọi tên cô - Con gái ba!

Hứa Thắng lau vội hai hàng nước mắt nóng hổi, ôm cả thân hình bé nhỏ của cô vào lòng.

__ Ba! Tha lỗi cho con nhé!

__ Con không có lỗi! Sẽ không ai trách con đâu! - khoé mắt ông cũng rưng rưng.

__ Em và mẹ....

__ Chuyện qua rồi thì đừng nhắc lại! Cho nó qua đi! - ông chặn ngang - Họ sẽ tha thứ cho con mà!

__ Chúng ta làm lại từ đầu ba nhé!

__ Tất cả sẽ ổn mà con, Hứa Tử Di!

Cuối cùng cô đã nhận lại gia đình mình sau bao năm thương nhớ. Tuy vẫn chưa trọn vẹn chữ “gia đình” nhưng đối với con người lòng dạ xấu xa hẹp hòi như cô, bao nhiêu đó đã quá đủ rồi.

Hứa Tử Di và Hứa Thắng thu dọn hành lý, đặt vé máy bay sang Mỹ rồi nhắn tin gửi gắm Ngọc Di cho Lý Anh Kiệt.

Hứa Ngọc Di rất vui vì chị mình đã nhận ra sai lầm, cũng hết mực ủng hộ ý của ba.

Cả gia đình tuy không sum họp, nhưng cái gọi là “tình ruột thịt” không bao giờ bị phai mờ, dù xa cách mấy chăng nữa.

1 tháng sau.

__ Anh mới liếc nhìn cô nào đó? - Ngọc Di nghiêng răng nghiêng lợi hỏi Khánh Phong.

__ Không có! Anh không có! Chỉ có Anh Kiệt nhìn thôi! - Khánh Phong chối đây đẩy.

__ Sao lại đẩy qua đó? - Kiệt cười hì hì nhìn Hoàng My cũng đang trừng mắt nhìn anh.

__ Hai người coi chừng đó! - Ngọc Di và Hoàng My đồng thanh.

Khánh Phong và Lý Anh Kiệt chỉ biết đau khổ nhìn nhau.

Reng... Reng.. Reng...

Chuông điện thoại cứu vãn tình hình.

__ Em nghe nè chị!

__ Ngọc Di à, em khoẻ không?

__ Cả bọn vẫn tốt bên này chị ạ!

__ Tháng sau sang đây dự đám cưới nhé!

__ Của ai ạ?

__ Chị em chứ còn ai?

__ Ô? Ngày mai em bay sang liền!

__ Sớm vậy cũng tốt! Mời mọi người nữa nhé!

__ Ok chị!

Tút... tut... tut...

__ Là chị Tử Di à? - Khánh Phong nhìn cô triu mến.

__ Ừm! Chị ấy mời đi đám cưới!

__ Nhanh vậy cơ à? - Kiệt trố mắt.

__ Chậm rồi Di à! - Hoàng My lơ đãng trêu ghẹo cô.

__ Làm gì có!

__ Em muốn sớm hơn chị ấy một bước không? - Phong thấy cô chau mày nũng nịu thì vỗ vỗ eo cô.

__ Nhiều bước càng tốt! - Di thuận miệng nói theo.

__ Vậy sinh con cho anh là được rồi!

__ Ô?

__ Ha ha ha ha!

Cả đám cười ầm lên.

Ngay cả thắm cổ gần bên cũng vui theo, bỗng nhiên xanh mướt.

Một cơn gió thoảng qua, thổi mái tóc ngang vai của hai cô gái nhẹ bay lên.

Trông ngọt ngào vô cùng.

Đặng Khánh Phong ôm lấy Hứa Ngọc Di, gửi cho trên môi cô một nụ hôn sâu.

Lý Anh Kiệt cũng không thua kém.

Lãng mạn!

Có một chút sến súa.

Nhưng tình yêu mà...

Ai lại không như thế?!

Đặng Khánh Phong.

Em yêu anh!

Ở bên anh, em thấy bình yên lạ!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kho-lam-phai-khong-anh>